GEORGES CLAVÈRE

PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE

Traducere de PAVEL POPESCU

Colecţia WAR, nr. 25
Editura Z
Bucureşti. 1995

Editor: ZAMFIR M. RUSU
Coperta: GH. BALTOC

Pour la „Petite terre”
Edition Fleuve Noir, Paris, 1973

I.S.B.N. 973–9127–16–9

Capitolul 1
ŞEDINŢĂ LA KREMLIN

Pe 24 ianuarie 1943, conducătorul suprem al Uniunii Sovietice, mareşalul I.V. Stalin a convocat într-una din sălile subterane ale Kremlinului pe toţi generalii comandanţi de fronturi din sectorul Sud, din Caucazul de Nord şi din Transcaucazia, precum şi pe amiralul, comandant al flotei Mării Negre.

Pe unul dintre pereţi se află o uriaşă hartă de stat-major înfăţişând o parte din Marea Neagră, zona de coastă, Caucazul şi stepa Kubanului.

Ţepeni în vestoanele lor închise până la gât, generalii şi amiralul se întrebau care ar putea fi obiectul acestei convocări care-i silise să-şi abandoneze trupele angajate în operaţiuni şi să vină tocmai la Moscova. Încercau să pară degajaţi, dar în realitate, erau cu inima cât un purice, fiindcă, dacă Stalin era zgârcit cu laudele, era deosebit de darnic cu imputările, imputări care se terminau lesne cu o degradare, dacă nu cumva cu o Curte Marţială, iar aceasta condamna invariabil pe cei care compăreau în faţa ei.

Contrar obiceiului, discursul genialului „părinte al popoarelor” a debutat oarecum domol – la Stalingrad se conturase o victorie care, probabil, avea să aibă o influenţă decisivă asupra desfăşurării întregului război – dar pe măsură ce vorbea, debitul sporea, tonul devenea tot mai sacadat, mai abrupt,

era clar că începea să se înfurie. După părerea lui, generalii se dovediseră incapabili să exploateze succesul de la Stalingrad, să-l transforme într-o victorie totală cu consecinţe, dacă nu incalculabile, în orice caz, considerabile.

Dacă e adevărat că Armata a VI-a germană fusese prinsă într-o capcană din care nu mai putea ieşi, cele douăzeci de divizii nemţeşti care evoluau între Don şi Volga, cu alte cuvinte, întreaga aripă sudică a dispozitivului inamic, încă

beneficiau de întreaga lor libertate de acţiune.

— Trupele frontului din Caucaz nu şi-au îndeplinit misiunea! urla Stalin. Nici măcar n-au atins Tihoreţkul!

Frunţile generalilor, ale celor care comandau în Caucazul de Nord mai ales, se plecară, obrajii li se împurpurară.

— Nici cele de pe frontul de Sud nu au atins obiectivele care le-au fost fixate! continuă el, uitându-se ţintă la generalii care-şi mai ţineau fruntea sus şi nu deveniseră stacojii la faţă.

Se lăsă o tăcere în care s-ar fi auzit şi zborul unei muşte – dacă aşa ceva ar fi putut pătrunde în buncărul subteran – o tăcere pe care n-a întrerupt-o glasul nici unuia dintre cei vizaţi de atotputernicul stăpân, fiecare ştiind că orice discuţie e perfect inutilă: Stalin a zis că sunt vinovaţi? înseamnă că aşa e, chiar dacă n-au nimic să-şi reproşeze…

În rapoartele lor, explicaseră cu toţii cum, şi pentru ce marea operaţie menită să ducă la încercuirea Grupului de armate A eşuase, dar la ce bun? Dacă Stalin a decis că operaţiunea trebuie să izbutească, ea *trebuia* să izbutească şi dacă nu se întâmplase

aşa, vina era numai şi numai a acelora care stăteau acum cu nasurile în jos, jalnici la vedere!

Într-o tăcere apăsătoare, Stalin îşi continuă discursul:

— Ştim ce urmăresc naziştii! răcni el. Vor să retragă o parte din trupele pe care le au în Caucaz şi să nu lase decât Armata a XVII-lea în peninsula Taman. E clar că asta vor, după cum e clar că voi le-aţi lăsat trecerea liberă!

Alături de el, generalul Antonov, adjunctul şefului Marelui Stat Major, aproba dând din cap… N-avea nimic de pierdut, treaba lui era să transmită şi să explice, nu să aplice, hotărârile marelui şef.

— Ce spun rapoartele dumitale, general Antonov. Despre intenţiile inamicului? întrebă Stalin.

— Serviciile noastre secrete afirmă că înaltul Comandament german intenţionează să reia ofensiva în direcţia terenurilor noastre petrolifere odată cu începutul

verii. Armata a XVII-a şi Armata I blindată se menţin în zonă strict în acest scop.

Clar şi concis. Exact ce aştepta şi Stalin:

— Aţi auzit? se răţoi stăpânul Rusiei. Hitler ne oferă o nouă ocazie să-l nimicim? De data asta însă, tună el, fiecare trebuie să-şi facă datoria! Nu se va admite nicio scuză! Fiecare îşi va îndeplini misiunea, punct cu punct, *indiferent de ce s-ar putea întâmpla!* S-a înţeles?

Au înţeles cu toţii: chiar dacă ordinele pe care le vor primi se vor dovedi irealizabile, urmează ca ei să procedeze în aşa fel încât să pară convinşi că pot fi înfăptuite... Ce va costa treaba asta în vieţi omeneşti, nu mai prezenta importanţă... Nimeni nu-şi putea îngădui să-l contrazică pe atotputernicul stăpân, chiar şi în numele salvării unor vieţi omeneşti...

10

Proţăpit în faţa hărţii, cu picioarele uşor desfăcute şi cu o riglă în mână, Stalin şi-a oferit o clipă de răgaz, ca să-şi tragă sufletul, apoi a continuat:

— Generai Petrov!

Comandantul Grupului de armate al Mării Nordului înţepeni într-o impecabilă poziţie de drepţi.

— Cu Armatele a XVIII-a şi a XX-a înaintezi ele la Maikop la Krasnodar, ocupi toate podurile şi vadurile peste râul Kuban şi continui spre vest, în lungul cursului de apă, în direcţia peninsulei Taman.

Rigla descrise pe hartă un arc de cerc care, pe teren, reprezenta între două sute cincizeci şi trei sute de kilometri.

Chipul generalului Petrov se întunecă. Deschise gura să spună ceva, dar o închise imediat. Ce rost avea să discute, când tot nu slujea la nimic?

— Concomitent, continuă Stalin, Novorosiiskul trebuie recucerit printr-o manevră de încercuire!

De data asta, generalul Petrov deschise gura cu intenţia fermă de a-şi spune cuvântul. Ce uşor e s-o faci pe strategul pe hartă!... La ce mai serviseră atunci toate rapoartele pe care le înaintase şi în care semnala insuficienţa forţelor de

care dispunea pentru operaţiuni de mare anvergură? Nu se dorea să se ţină cont de ele? Ei bine, vor fi nevoiţi s-o facă!

— Eu... dădu el să înceapă.

— Ştiu ce vrei să-mi spui, îl întrerupse Stalin. Consideri că nu dispui de suficiente tancuri şi artilerie pentru misiunea pe care urmează s-o execuţi, nu-i aşa?

Răspunsul îi veni sub forma unui mormăit nedesluşit.

— Ei bine, m-am gândit şi la acest aspect, fiindcă eu nu las nimic ia voia întâmplării! Nu vei acţiona

11

de unul singur; Flota Mării Negre va debarca în' spatele liniilor inamice un puternic desant format din puşcaşi-marini şi unităţi ale armatei de uscat. Noaptea, beneficiind de elementul surpriză. Apărarea de coastă va fi strivită de bombardamentul naval şi de atacul desantului. Va fi construit un solid cap de pgd în care voi transfera brigăzi de blindate; străpungerea se va face pe direcţia Volcie Vorota unde se vor afla trupele dumitale care vor ataca Novorosiiskul pe la nord.

Din nou generalul Petrov deschise gura, dar o închise la loc. Înghiţindu-şi cu greu saliva. Slaviansk-Novorosiisk! Altă sută de kilometri de parcurs, luptând împotriva unor trupe călite în foc şi bine înarmate... N-o să semene deloc a plimbare de agrement!

Stalin însă nu isprăvise:

— Odată încheiată operaţiunea Novorosiisk, totalitatea forţelor noastre se va deplasa spre nord-est pentru a face joncţiune cu cele din Kuban şi a izola, astfel, complet Armata XVII-a germană din peninsula Taman.

Cu priviri uşor buimace, generalii şi amiralul priveau harta.

O operaţiune amfibie!... Halal strategie! Nici armata de uscat, nici forţele navale nu aveau experienţa unor asemenea acţiuni. Nici măcar nu fuseseră executate vreodată exerciţii de debarcare!

Cu toţii, se gândeau la cele petrecute cu numai câteva luni în urmă, la Dieppe, unde comandouri canadiene, special antrenate, eşuaseră lamentabil în ciuda remarcabilului lor

curaj şi a impetuozităţii de care dăduseră dovadă.

12

O operaţiune amfibie? Nu se putea termina decât printr-o catastrofă, a cărei răspundere n-o va purta cel ce o iniţiase, fără să înţeleagă pericolele la care îşi expunea trupele, ci un oarecare executant, chit că făcuse tot ce-i stătea-în putinţă, deşi îi era clar că nu va putea reuşi…

Stalin surâdea, vizibil încântat de sine-însuşi.

Pentru el, cazul era închis. Patru sute de mii de soldaţi germani, treizeci de mii de vehicule cu motor, cam tot atâtea hipomobile, vreo sută de mii de cai, două-trei mii de guri de foc de artilerie se şi aflau prinse în capcană!

Stalingradul era o mare victorie? Ei bine, operaţiunea din peninsula Taman va fi una şi mai strălucită. Va fi o victorie datorată geniului conducătorului Uniunii Sovietice, Iosif Stalin, neasemuitul strateg, singurul care a fost în stare să conceapă şi să realizeze o asemenea operaţiune amfibie!

Vedea, de pe acum. Interminabilele coloane de prizonieri nemţi, târându-se prin imensitatea stepei, învinşi şi umiliţi… Privea, triumfător, uriaşele parcuri de camioane blindate, piese de artilerie, stivele de material de captură, dovezi palpabile ale acestei biruinţe şi a infailibilităţii geniului său! Numai un strateg ca el putea fi în stare să pună pe picioare asemenea operaţiune! Era acum rândul generalilor s-o concretizeze, s-o ducă la bun sfârşit şi vai de aceia care nu vor urma şi îndeplini planul, punct cu punct!

La rândul său, deşi îşi lăsase pleoapele în jos, generalul Petrov nu vedea decât cadavre, nenumărate cadavre în uniforme kaki, oameni care vor muri de pomană, numai şi numai ca să execute un ordin pe care nimeni nu-l putea discuta…

13

Cu ochii fixaţi pe albastrul care însemna pe hartă marea, amiralul se întreba câţi dintre cei pe care îi va transporta vor mai fi în viaţă în ziua următoare debarcării?

Din câte ştia. Anumite porţiuni de coastă erau slab apărate în multe locuri, de unităţi româneşti care se întrebau ce caută ele acolo. Cine ştie?... Poate că vor izbuti, totuşi, să creeze un cap de pod? Dacă da. Măcar el unul va scăpa de urletele şi imprecaţiunile lui Stalin!

Capitolul II
DESANTUL MARIN E GATA

La 24 ianuarie 1943, puşcaşul marin Otar Teretin se găsea în cantonament nu departe de micul port Suhumi, pe fâşia aceea de pământ care merge de-a lungul litoralului Mării Negre, dominată de masivul Caucaz.

Unitatea era la odihnă, după ce dusese lupte grele pe coastele sudice ale masivului, de ke Elbruz la Tuapse, împingând, încetul cu încetul, îndăfăt trupele germane care separaseră Georgia, Armenia şi Azerbaigeanul de restul Uniunii Sovietice, ajungând până aproape de Batum şi de petrolul de acolo.

Puşcaşii marini nu jucaseră niciodată rolul vânătorilor de munte, dar nevoia învaţă pe cărăuş şir de câte ori privea stâncile abrupte, Otar nu se putea împiedica să retrăiască tot coşmarul ultimelor luni. Ă se revedea pe sine escaladând sub focul inamic, pante ce ar fi pus la grea încercare alpinişti de meserie, agăţându-se cu energia disperării de câte o creastă până când cei care o ocupau se vedeau nevoiţi să bată în retragere, rostogolindu-se pe grohotişuri ameţitoare în căutarea unui adăpost cât de precar, ca apoi să înceapă căţăratul în direcţia unei alte creste ca să sileascâ, din nou, inamicul să abandoneze poziţia.

Lupta a fost cu atât mai dură, cu cât nemţii dispuneau de adevăraţi vânători de munte, oameni de-

prinşi cu terenurile astea haotice şi contorsionate, echipaţi şi înarmaţi pentru genul acesta de luptă, în vreme ce ei, puşcaşii marini, nu erau nici obişnuiţi cu asemenea teren şi nici nu posedau armamentul şi echipamentul potrivite.

Pentru moment, totul se terminase. Trebuiau completate efectivele, reechipaţi şi reînarmaţi oamenii, instruiţi noii veniţi şi puşcaşii marini se simţeau din nou în largul lor, aproape de navele care, mâine poate, îi vor transporta spre alte teatre de operaţiuni.

Sudul Caucazului continua să fie izolat de restul Rusiei, dar aprovizionările şi completările soseau în peninsulă venind pe Marea Caspică. Aprovizionările şi completările, dar nu şi corespondenţa şi iată că se împlinea anul de când Otar Teterin nu mai primise nici cel mai mic răvaş nici de la mama lui, care locuia la Moscova, nici de la frate, caporalul Feodor Teterin, care la începutul invaziei hitleriste se găsea în garnizoană la Brest-Litovsk şi despre care Otar nu ştia dacă mai trăieşte, ori a murit...

Dar, în ciuda lipsei de veşti de la familie, în ciuda antrenamentelor intensive la care erau supuşi, deopotrivă, şi veteranii Caucazului şi „bobocii£< veniţi cu completările, Otar Teterin se simţea fericit pe ţărmurile Mării Negre, căci temperatura era blândă, hrana abundentă, iar fetele nu prea făceau fasoane;

Sigur, maiorul Kunikov, comandantul batalionului, era un tip dur, care le cerea ostaşilor maximum din ceea ce puteau da, uneori chiar şi mai multe decât maximum; o simţiseră pe pielea lor, odată cu primele ciocniri pe coastele masivului Elbrus, când, după un marş forţat de aproape patruzeci de kilometri, îi silise să escaladeze o pantă practic inaccesi-

bilă, ca în momentul în care, sleiţi, au atins creasta, să-i arunce direct în luptă!

Maiorul Kunikov era dur, teribil de dur, însă primul care să dea exemplul şi oamenii îl iubeau, cu atât mai mult cu cât, în afara slujbei găsea că e perfect normal să se îmbete până cădeau sub masă, ori să-şi petreacă nopţile pe la diverse muieruşti a căror meserie – cea mai veche din lume – era să se ocupe de odihna şi desfătarea războinicului.

Din anumite puncte de vedere, locotenentul Romanov,

comandantul plutonului din care făcea parte Gtar Teterin, era şi mai dur decât maiorul. Pentru el, instrucţia nu reprezenta o modalitate, ca ori care alta, de a ocupa timpul soldatului, ci ceva esenţial, de neînlocuit.

În cursul exerciţiilor pe care le născocea, din ce în ce mai complicate, nu ezita să folosească muniţie de război; gloanţele treceau la numai câţiva centimetri de spinările lor care executau „apropierea pe burtă” şi iată în ce fel zdrahonul Kakorin s-a pomenit cu un glonte de mitralieră în fund, volumul posteriorului său neîngăduindu-i să se aplatizeze atât cât voia locotenentul. Fireşte, n-avea nicio vină că maică-sa îl făcuse atât de mare, dar ofiţerul refuzase orice explicaţie şi, după ce sanitarul îl pansase şi-l oblojise, l-a obligat să se târască încă un kilometru şi ceva pe un teren infam şi groaznic, cu gloanţele vâjâind, în continuare, la câţiva centimetri de zona vătămată!…

Partea cea mai nostimă a acestei păţanii era că, de atunci, mătăhălosul Kakorin reuşea să se strecoare, târâş, prin locuri în care chiar şi cei mai supli aveau de furcă să treacă.

17

În viziunea locotenentului Romanov, plutonul lui urma să se transforme într-un comando specializat în acţiuni dure, în operaţiuni imposibile căci, tot după spusele lui, singurii care supravieţuiesc sunt cei capabili să facă ceea ce alţii nu pot!”. Un bun combatant, susţinea el, trebuie să aprecieze, dintr-o aruncătură de ochi, cum poate sări peste un şanţ ori o râpă, să escaladeze, din prima bătaie, un perete absolut neted, înalt de trei metri, să se priceapă să sară de la cinci – şase metri pe un teren înţesat de bolovani fără să-şi frângă picioarele şi nici măcar să-şi luxeze vreo gleznă, trebuie să..; trebuie să…

Ca atare, pentru a fi demn de titlul de „comando”, Olar Teterin a fost nevoit să înveţe cum să ţâşnească spre zidul cu pricina, cum să-şi ia avânt, cum să se agaţe cu mâinile de creasta respectivului zid. Chiar dacă această creastă avea cimentate în ea cioburi de sticlă, ori era protejată de sârmă

ghimpată, s-o încalece, cum să se lase să cadă de partea cealaltă şi să deschidă instantaneu focul asupra ţintelor apărute în aceeaşi secundă.

Prima oară când s-a cocoţat pe acoperişul unei clădiri cu două etaje şi s-a uitat în jos, în curtea în care locotenentul presărase pietroaie cu colţuri tăioase, Otar simţise cum îl cuprinde groaza, cum i se înnoadă maţele de frică, fiind sigur că nu va putea sări, iar dacă o va face, se va alege cu unul ori ambele picioare zdrobite. Înnebunit, s-a uitat în dreapta, în stânga, căutând o ieşire, dar a dat de locotenent care stătea alături, uitându-se la el cu un zâmbet ironic.

— Vasăzică, ne este frică, Teterin? Află că, dacă naziştii erau în faţă, acum zăceai mort!

18

Otar s-a căznit să-şi înfrângă frica… ar fi dorit să sară, dar instinctul de conservare a stopat timida sa încercare.

— Priveşte, soldat! a ordonat Romanov. Uite cum se face!

Fără să şovăie, locotenentul a sărit, cu ochii fixaţi la sol ca să vadă unde va ateriza şi a reuşit să nimerească exact în locul în care exista o mică suprafaţă netedă, fără pietroaie.

A ridicat capul şi l-a ţintuit cu privirea pe Teferi n care continua să dârdâie pe acoperiş.

— Sări! a ordonat. Sări! De nu, vin după tine şi te arunc jos!

Otar a sărit, închizând ochii, dar redesehizându-l imediat, conştient de faptul că. Dacă nu-şi alege terenul de aterizare, se va pomeni cu cel puţin un picior rupt.

Impactul a fost brutal, atât de brutal încât s-a dat de-a berbeleacul, s-a izbit de unul din bolovanii cei ascuţiţi şi şi-a crăpat pielea frunţii. Pe jumătate năuc, s-a ridicat de jos, a căzut, s-a ridicat iarăşi.

— Ai zece secunde să sari peste zidul din faţă! a răcnit Romanov. Dacă nu l-ai trecut, eşti un om mort fiindcă peste zece secunde deschid focul.

Zidul, înalt de peste doi metri cincizeci, se afla la vreo optzeci de metri distanţă. Optzeci de metri de teren pe care, la prima vedere, era cu neputinţă să-l parcurgi în fugă, într-

atât era de presărat cu bolovani de toate dimensiunile.

N-a lipsit mult ca Teterin să se lase să cadă pe jos şi să aştepte rafala care să-i pună capăt caznelor, dar uite că, împins de un imbold venit din străfundurile fiinţei sale, a pornit în goană, sărind peste pietroaiele care-i stăteau în cale, ocolindu-le, exe-

cutând un slalom dement. Zidul se apropia… nu mai rămăseseră decât douăzeci de metri… zece… cinci…

Ajuns cam la doi metri, Otar a executat bătaia şi a sărit, aşa cum o făcuse de atâtea ori până atunci. Genunchii s-au izbit de cimentul zgrunţuros, casca a zăngănit, braţele întinse spre cer au căutat, cu palmele, creasta. Degetele s-au încleştat pe cioburile tăioase de sticlă, dar nu s-au desfăcut.

Şi, cu toate că simţea sticla pătrunzându-i în carne, a lăsat-o să intre şi mai vârtos, trăgând din răsputeri. Stăpânindu-şi urletul de durere, a încălecat creasta şi a sărit dincolo, exact în momentul în are a pârâit rafala şi gloanţele au percutat locul în care se aflase, cu numai câteva zecimi de secundă înainte.

Sângele care-i curgea din fruntea despicată îl orbise pe jumătate şi, ca printr-o pâclă purpurie, a distins, la vreo treizeci de metri distanţă, nişte siluete mişcătoare care, atunci când se va afla cu adevărat în luptă, vor fi cele ale duşmanului.

S-a trântit la pământ şi, cu mâinile sângerânde, în care rămăseseră fragmente de sticlă, a armat pistolul-mitralieră şi a deschis focul. De fapt, primul glonţ a ţâşnit din ţeavă înainte chiar ca trăgătorul să fi atins solul. Antrenamentul să trăiască!

Una după alta, siluetele căzeau, atinse de gloanţe* S-a oprit imediat ce a dispărut şi ultima, pentru că fusese deprins să economisească muniţia.

— Matelot, buna treabă! îl felicită maistrul principal de marină Korniţki, pus de locotenentul Romanov să supravegheze executarea tragerii.

„Matelotul” se ridică, încet, de jos, sprijinindu-se în palmele sale scrijelite. Subofiţerul îl privf, oarecum uimit.

20

— Frăţioare, exclamă el, nu s-ar putea spune că arăţi prea chipeş. Mai să crezi c-ai fost chiar la război... Du-te să te panseze.

Teterin, care vedea din ce în ce mai prost din pricina sângelui care-i curgea în ochi, porni în direcţia infirmeriei.

— Să nu te lungeşti pe-acolo! strigă, în urmă-i, maistrul. Exerciţiul nu s-a terminat. Dacă nu eşti prezent la apel, îţi garantez c-ai să mă ţii minte!

„Ticălosul ăsta de Korniţki e şi mai dat în mă-sa decât locotenentul Romanov sau maiorul Kunikov...” şi-a spus, atunci, bietul Teterin.

Viitorul avea să-i dea dreptate; în cursul primei operaţiuni reale a comandoului, maistrul principal de marină Korniţki va dovedi că e cel mai dur dintre toţi şi că o viaţă omenească – chiar şi aşa – n-avea prea mare importanţă şi că putea fi oricând sacrificată în mod glorios pentru salvarea altora.

Otar n-a întârziat prea mult timp la infirmerie, abia vreo zece minute, cât să i se extragă din palme cioburile de sticlă, să i se dezinfecteze rănile şi să se aplice peste ele un pansament uşor, un pansament care să permită rănitului să folosească eficient un pistol-mitralieră şi să sară peste alte ziduri.

Ca atare, Otar a putut reveni la unitate exact în momentul în care locotenentul Romanov făcea apelul.

Aşa cum bine spusese maistrul Korniţki, exerciţiul nu se isprăvise încă...

În coloană, cu ofiţerul în frunte şi maistrul ca ariergardă plutonul porni în pas alergător spre râpa care se găsea cam la un kilometru şi jumătate de cantonament.

21

Deşi era relativ frig, şapte-opt grade peste zero, după nici cinci sute de metri sudoarea începuse să curgă pe feţele

oamenilor. Locotenentul nu încetinea ritmul şi erau nevoiţi să se ţină după el fiindcă maistrul Korniţki avea grijă să-i îmboldească pe codaşi pocnindu-i în spate cu ţeava pistolului-mitralieră.

Din fugă, Romanov coti uşurel spre stânga.

„Pui de căţea! îl înjură, pe-nfundate Teterin. Ne duci acolo unde-i râpa mai adâncă şi mai largă!”

Într-adevăr, râpa situată în spatele unei ridicături de teren, care împiedica să fie văzută de la mai puţin de şapte-opt sute de metri, nu avea peste tot aceeaşi adâncime şi lăţime. Spre dreapta – dar nu într-acolo îi mâna locotenentul! – nu depăşea doi metri lăţime şi tot atâta ca adâncime, dar spre stânga lucrurile se prezentau mult mai rău.

Cu toate „stimulentele” lui Korniţki, aplicate peste spinările celor din faţa lui, oamenii încetineau cursa, istoviţi de exerciţiile precedente şi de panta pe care trebuiau s-o urce, în timp ce locotenentul alerga, mai sprinten ca oricând.

Se apropia creasta.

Teterin trecu peste ea, cu sufletul la gură şi inima bătând să-i spargă pieptul şi începu să coboare spre râpă. Alături de el, mătăhălosul Kakorin, mai degrabă apt să care bolovani decât s-o facă pe sprinterul, gâfâia ca foalele unei potcovării, cu obrazul congestionat şi ochii gata să-i iasă din cap. Otar îşi spuse că bietul Kakorin, chiar dacă va izbuti să ajungă până la râpă – ceea ce nu era tocmai sigur – se va prăbuşi în mod sigur pe fundul ei şi va fi scos de acolo cu cel puţin un mădular rupt.

22

Din fugă, Teterin căuta cu privirea – mai exact căuta să ghicească – unde-i cel mai potrivit loc pentru sărit, mai lesnicios, mai puţin lat.

I se păru că acest loc s-ar afla mai la dreapta sa; – năduşeala care-i curgea de pe frunte în ochi nu-i prea îngăduia să vadă bine – acolo unde malul prezenta un ieşind care l-ar fi făcut să câştige vreo cincizeci de centimetri. Cu o sforţare suplimentară, îl depăşi pe Kakorin, care luase şi ei

aceiaşi direcţie, dar simţi cum i se taie suflul şi îl lasă puterile.

— Maică Precistă din Kazan, gâfâi el, n-am să pot sări!…

Râpa se apropia. Nu mai rămăseseră decât vreo cincizeci de metri. Locotenentul Romanov, care se distanţase binişor de restul trupei, sări ca un ţap de munte şi se opri ca să urmărească ce fac ceilalţi.

— Ajută-mă, Preacurate, îşi aminti comsomolistul Teterin de cele sfinte, încercând totodată să-şi adune toate forţele pentru saltul final.

Considerând, pesemne, că nu mai e momentul să-i îmboldească pe codaşi, maistrul-prineipal Korniţki trecu în galop în fruntea plutonului, îndreptându-se către un loc unde râpa avea o lărgime de cel puţin cinci metri.

Neobosit tipul, nimic nu-l putea pune pe butuci!

La treizeci de metri de buza râpei, iată-l pregătindu-se să-şi ia avânt. Culmea era că n-avea nimic dintr-un alergător de cursă lungă; dimpotrivă, semăna mai degrabă cu un urs: îndesat la trup, picioare scurte, umeri şi bicepşi de halterofil. Gonea, suflând regulat, de parcă abia atunci o luase din loc.

A ajuns… A sărit…

23

O clipă, Teterin crezu că va cădea pe spate şi-şi va frânge oasele fiindcă atinsese numai cu vârful cizmelor malul opus, dar nu, cu un efort supraomenesc maistrul bondoc îşi restabili echilibrul, făcu trei paşi şi se întoarse să-i vadă pe ceilalţi sărind.

Olar nu mai avea decât vreo douăzeci de metri până la locul unde urma să înfrunte hăul. Reduse din lungimea pasului, în schimb acceleră cadenţa. Era tot ce mai putea face. Gâfâia, se înăbuşea, îi vâjâia capul, în faţa ochilor i se aşezase un soi de pâclă care deforma peisajul şi contururile. Malacul Kakorin trecu pe lângă el galopând ca un bidiviu, îşi luă avânt, cu o disperată detentă a muşchilor, sări căutam] cu întreaga sa fiinţă terenul solid al celuilalt mal.

Nu l-a găsit…

Cişmele sale percutară malul cu vreo zece centimetri sub

buza lui, genunchii se izbiră de bolovani, se răsturnă pe spate, încercă. Să se agaţe de ceva, nu izbuti şi se prăvăli pe fundul stâncos al râpei, cinci metri mai jos.

Era exact momentul în care Teterin sosea la marginea râpei. În locul pe care şi-l alesese drept trambulină. Instinctiv, aruncă o privire camaradului său. Acesta zăcea nemişcat, într-o poziţie nefirească, greu de închipuit, aproape grotescă. Mort? Schilodit doar?…

Olar se văzu prăbuşindu-se la fel ca mătăhălosul Kakorin, trăi parcă aievea şocul brutal al stâncilor, îşi auzi oasele pârâind, simţi cum i se sfâşie muşchii…

Înspăimântat, încetini fără voie, dar era prea târziu ca să mai dea înpoi, hăul se căsca drept în faţă, trebuia trecut cu orice preţ şi atunci, închizând

ochii ca să nu vadă trupul dislocat al tovarăşului său, să nu vadă vidul acela în care, poate, se va rostogoli şi el, îşi făcu vânt şi sări.

I se păru că e de o veşnicie în aer, că nu va ajunge niciodată dincolo, apoi trupul se izbi violent de peretele aproape vertical al râpei, mâinile se încleştară pe nişte pietre ieşite din pământ, pansamentul de pe frunte fu smuls, sângele porni să curgă, împâclindu-i vederea, dar nu-şi dădu drumul şi, neţinând seama de nimic, se zvârcoli până ajunse cu pieptul pe solul ferm, se agăţă de tulpina unui arbust. Mânjind-o cu sânge, se pomeni în genunchi, apoi în picioare, clătinându-se năuc, pe trei sferturi inconştient. La câţiva paşi de el, imobil, stătea Korniţki.

— N-a fost prea faimoasă săritura ta, Teterin, comentă, impasibil, subofiţerul. Încă un pib şi te trezeai cu şalele rupte pe fundul râpei.

La început, Otar n-a priceput ce-i spunea maistrul, cuvintele îşi făceau anevoie loc în mintea lui sleită de încordare, dar treptat, treptat cumplitul lor sens deveni limpede.

Aşa-i, dacă n-ar fi izbutit să se agaţe de pietrele alea, ar fi

căzut şi el la fel ca bietul Kakorin şi ar fi zăcut acum cu şira spinării fărâmată…

Ultimii ostaşi ai plutonului se pregăteau să sară. Mulţi nimeriseră pe fundul râpei, neavand tăria să treacă peste ea şi se ridicau de jos, unii gemând şi şchiopătând. Unul singur continua să rămână nemişcat. Kakorin…

Lăsându-se să lunece pe o pantă mai puţin abruptă Teterin se apropie de fostul său tovarăş. Acesta zăcea culcat într-o poziţie ciudată, cu un picior adus sub pântece şi unul din braţe nefiresc răsu-

cât. Era mort, indiscutabil mort, cu trupul dezarticulat şi, uitându-se la ei mai cu atenţie,. Otar pricepu că are coloana vertebrală ruptă, poate chiar în mai multe locuri.

Împreună cu alţi doi tovarăşi, Otar cără sus corpul inert. A fost o caznă cumplită pentru că, deşi aleseseră porţiunea cea mai lesnicioasă, panta era destul de abruptă şi lunecoasă şi abia după o jumătate de ceas de strădanii reuşiră să depună la picioarele locotenentului Romanov trupul sărmanului Kakorin, ostaşul cu buci mari şi o nesecată bună dispoziţie.

Comentariul ofiţerului a fost simplu şi scurt:

— Când un şanţ sau o tranşee nu pot. Fi trecute prin săritură, se coboară, apoi se urcă. Să vă fie de învăţătură!

Foarte frumos! Şi atunci, de ce-i pune mereu să sară şi-i făcea troacă de porci pe cei care nu izbuteau?

Până una alta, în pluton erau trei fracturi de gambă şi şase entorse. Cei cu fracturi au fost întinşi pe brancarde improvizate, cei care n-aveau decât luxaţii au trebuit să reia marşul.

— O articulaţie luxată nu se lasă niciodată în repaus. Marşul e cel mai bun tratament. O să vedeţi când ajungem în tabără! a declarat acelaşi Romanov.

Probabil ştia ce ştia, pentru că niciunul dintre cei cu luxaţii n-a clacat în timpul marşului – şase kilometri, o nimica toată! – dar la sosire, patru din şase au leşinat şi a fost o întreagă tevatură până să fie readuşi în simţire.

Teterin a trebuit să dea pe la infirmerie ca să i se aplice un nou pansament.

26

— Îţi baţi joc de mine, sau ce? zbieră la el felcerul. Ai cumva impresia că o’să te corcolesc cât e ziulica de lungă pentru un rahat de zgaibă?

Era însă, pesemne, într-una din zilele sale bune pentru că, după ce i-a schimbat pansamentul i-a făcut şi o injecţie antitetanos.

Antrenamentul a continuat şi în zilele următoare, fie că erai beteag, fie că erai teafăr, dar după toate cele pătimite până atunci, oamenii îl găseau aproape suportabil.

De câteva ori pe zi, puşcaşii marini erau puşi să urce la bordul diferitelor ambarcaţiuni, nave de pescuit de cele mai multe ori, dar şi barje concepute special pentru debarcare, făceau un tur în larg, după care vasul se îndrepta spre coastă, vizând un anumit punct, fixat de locotenent sau de comandantul batalionului.

În momentul în care chila atingea fundul, puşcaşii săreau în apă, cu braţele în sus ca să nu ude armele, se îndreptau cât puteau de repede către ţărm şi, odată acesta atins, porneau în salturi spre interior, acoperindu-se reciproc cu focuri de armă.

Exerciţiile aveau loc cu utilizarea muniţiei de război şi cei care alergau şi se trânteau pe nisip nu ştiau niciodată dacă gloanţele de mitralieră pe care le auzeau vâjâind pe deasupra capului nu-şi vor greşi cumva traiectoria şi nu le vor curma elanul.

Teama de glonţul care şuieră prin aer, căutând o bucăţică de carne omenească în care să se împlânte, le-a dat puşcaşilor marinari, în foarte scurt timp, un uluitor simţ al folosirii terenului.

La fel ca şi ceilalţi, Teterin ştia acum să descopere, dintr-o aruncătură de ochi, cel mai potrivit adăpost, locul cel mai bun unde să fie ferit de glonţ.

27

Salturile lor ajunseseră să fie fantastic de rapide şi de scurte. Reuşeau acum să parcurgă patru sute de metri în mai puţin de două minute, recurgând la salturi de zece până la cincisprezece metri.

Când atingeau zona de unde. Începea vegetaţia, înaintau, în funcţie de ordin, dar tot sub focul mitralierei din spate, fie târâş, fie se năpusteau, în picioare, simulând asaltul. Asalturi fictive în care urlau ca zmintiţii, mai ales ca să acopere sinistrul ţiuit al gloanţelor care putea încheia oricând acest exerciţiu printr-o moarte lipsită de glorie.

Antrenamentul s-a terminat pe 31 ianuarie 1943. Cum era şi zi de duminică, oamenii batalionului Kunikov au avut dreptul la un repaus absolut, la o hrană mai aleasă, servită din belşug şi chiar la un şfert de litru de vodcă.

— S-ar zice că plecarea-i pe aproape, declară maistrul principal Korniţki, distribuind preţiosul lichid. Când se ung beregăţile unor porci ca voi, e semn că mardeala stă să-nceapă!

Comentariul lui nu i-a împiedicat însă pe „porci” Să soarbă, cu deliciu, trăscăul oferit de stat; de altfel, majoritatea lor considera că, indiferent de locul, în care vor fi trimişi, nu riscau mai mult decât în timpul antrenamentelor şi că, ceea ce urmau să facă va fi măcar util.

Sigur, pe seară, matoleala a fost aproape generală, mai ales că se plătise şi solda şi cine era atât de nebun să păstreze gologanii când nu se ştia dacă a doua zi va mai fi viu ori mort? Fetele vesele din partea locului au avut parte de clientelă nu glumă, ba la

28

unele, chiar şi la miezul nopţii încă se mai stătea la coadă!

Luni, 1 februarie ziua fost. Relativ calmă, consacrată exclusiv întreţinerii armamentului, distribuirii muniţiei şi verificării echipamentului. Mahmuri după chiolhanunile prelungite, puşcaşii marini începuseră să se întrebe ce-i aştepta, totuşi, peste o zi sau două?

Se zvonea că ar fi vorba de o încercare de debarcare undeva pe lângă Novorosii.sk. Din câte se auzise, litoralul era păzit de trupe germane, perfect echipate şi apte de luptă, exceptând câteva puncte unde se aflau români, mai puţin dispuşi să moară pentru triumful' „Reichului milenar" şi care, probabil, ar ceda mai uşor la loviturile de berbece ale glorioasei Armate Roşii şi cu atât mai vârtos la asaltul comandourilor puşcaşilor-marini.

Noroc de cei care vor debarca în aceste puncte! întrebarea era care vor fi aceştia?…

Rada portului Suhumi se umplea de nave de cele mai diferite clase şi tonaje. Puteau fi zărite contratorpilorul *Harkov,* arborând pavilionul amiralului Oktiabrski, comandantul flotei, două crucişătoare,. Cinci distrugătoare, canoniere, vedete torpiloare, dragoare de mine, fregate echipate pentru lupta antisubmarine, vedete mici ale pazei de coastă, apoi o întreagă armadă de nave de transport, de la fostele pacheboturi, la mahunele pescăreşti, trecând prin toate tipurile de ambarcaţiuni cu motor, pescadoare, şalupe, barje de desant. Pe cele mai mari dintre acestea din urmă se aliniau tancurile *Grant, Stuart* şi *Lee* furnizate de aliaţii americani.

29

În total, peste două sute de nave diferite stăteau la ancoră, gata de plecare.

După masa de seară, puşcaşii marini s-au strâns pe ţărm, admirându-le.

— Niciodată în amărâta mea de viaţă n-am văzut atâtea nave la un loc! mărturisi maistrul principal Korniţki. Aflaţi, copilaşi, că naziştii o s-o ia pe coajă rău de tot! «mentă el, privind tunurile de mare calibru de pe *Harkov.* Când încep astea să bubuie, se lasă cu jale! Bătaie lungă, sfârtecă, sfărâmă, sparge!…

Alături de ceilalţi, Teterin îşi umplea ochii cu spectacolul acestei flote care i se părea cea mai mare, cea mai puternică din lume.

„Cu aşa ceva, îşi spunea, când vom debarca, terenul o să fie, practic, curăţat... Vom avea şi tancuri care să ne sprijine... Formidabil! Straşnic!...”, mai adăugă el în gând, privind blindatele americane aliniate pe punţi.

*

Abia la 4 februarie, cu vreo două ceasuri înainte de răsăritul soarelui, oamenii batalionului Kunikov s-au îmbarcat pe navele Flotilei 4 Pază de Coastă, comandată de căpitanul de rangul I Sipiadon.

Restul armadei dispăruse, se volatilizase.

— Păi, nu-i normal! bombănea maistrul principal Korniţki, furios la culme. Au trimis înainte toţi orbeţii, iar noi venim abia cu eşalonul doi! Suntem comando, sau ce dracu’? îmi vine să borăsc!

— Poate că ne ţin în rezervă pentru vreo acţiune mai specială, mai grea? sugeră Teterin.

30

— Să sperăm! mârâi maistrul principal. Mă apucă băţul când mă gândesc c-am putea ajunge în urma altora!

Câteva minute mai târziu, navele flotilei ieşeau în larg. Tăcuţi, îngrămădiţi la prova, puşcaşii-marini scrutau întunericul, încercând să distingă locul în care vor fi debarcaţi.

Capitolul III
NU DEPARTE DE GLEBOVKA

Divizionul 789 de artilerie comandat de maiorul Lahmeyer se afla amplasat la piciorul muntelui Glebovka şi avea-în dotare tunuri de 105 lungime şi obuziere de acelaşi calibru, cu misiunea de a apăra peninsula Taman.

În ultimele zile ale lui ianuarie, în golful Osereika a fost observată o agitaţie neobişnuită; navigând dincolo de bătaia tunurilor, vedete rapide sovietice au tot brăzdat apele calme ale mării, părând că cercetează terenul şi caută punctele slabe ale sistemului defensiv german.

Recunoaşterea aeriană, a semnalat o febrilă activitate în

toate micile porturi ale Mării Negre: Glendşik, Tuapse, Suhumi. Se pare că sovieticii reuneau o flotă care* nu putea decât să fie destinată unei operaţiuni amfibie de anvergură.

Între 28 şi 31 ianuarie, eterul a fost plin de schimburi de mesaje cifrate, care s-au ţinut lanţ ziua şi noaptea; începând cu 1 februarie, s-a instalat tăcerea. O tăcere totală. Din acel moment, Lahmeyer a intrat în alertă; ştia că inamicul nu va întârzia să apară şi îl aştepta, la fel cum îl aşteptau toţi oamenii lui.

În toate punctele reperabile de pe mare, maiorul instalase false baterii, cu tunuri fabricate din trunchiuri de copaci şi scânduri, în timp ce adevă-

ratele piese erau bine ascunse şi camuflate în locuri greu detectabile dinspre larg, dar extrem de eficiente în cazul unei debarcări inamice.

Pe 3 februarie, către orele 20, Lahmeyer a telefonat la statul major instalat la Slaviansk, cerând ultimele informaţii.

Generalul Ruoff, îngrijorat de brusca tăcere radio, care i se părea anormală, a hotărât să pună în stare de alarmă toate unităţile dispuse pe coastele Crimeii, deoarece, după interminabile discuţii la nivel de comandant, se ajunsese la concluzia că, dacă sovieticii ar încerca o debarcare, aceasta nu s-ar putea produce decât în Crimeia, mai exact în regiunea strâmtoriî Kerci. Sigur, nu era de eliminat nici eventualitatea unui puternic desant în peninsula Taman, aşa că toate unităţile germane au fost puse în stare de alarmă de gradul 1, până la Anapa. În schimb, o operaţiune vizând sectorul Novorosiisk părând mai mult decât improbabilă, alarma nu s-a referit şi la bateriile amplasate între Anapa şi Novorosiisk.

Deci, teoretic, maiorul Lahmeyer şi artileriştii lui puteau, liniştiţi, să tragă la aghioase.

Generalul von Biinau, comandantul Diviziei 73 Infanterie şi adjunctul său, colonelul Pelsmtiller, responsabil cu artileria divizionară, nu împărtăşeau însă punctul de vedere al înaltului Comandament. După părerea lor, Crimeia era prea

departe de porturile în care se concentra flota inamică şi, dacă se va produce o debarcare sovietică, ea va avea loc, aproape obligatoriu, în sectorul pe care aveau misiunea să-l apere.

Prin urmare, era cazul să fie elaborate noi planuri: focul va fi deschis în momentul debarcării „

când unităţile de desant nu vor mai beneficia de sprijinul artileriei de pe navele de război, sau exact înaintea debarcării propriu-zise, când barjele se vor alia la numai câteva sute de metri de ţărm.

După ce a studiat posibilităţile de tir ale fiecărei baterii, maiorul Lahmeyer s-a decis pentru următoarea variantă: focul va fi deschis când ambarcaţiunile de debarcare se vor găsi la două sute de metri de mal, nici mai devreme, nici mai târziu.

Lahmeyer s-a dus la culcare către miezul nopţii, după ce s-a asigurat că toţi oamenii sunt la posturi, gata să intre în acţiune. După numai un ceas, la ora 1, tunetul unui bombardament masiv l-a făcut să sară în picioare.

— Ce se aude? l-a întrebat pe sublocotenentul Erhard, aghiotantul său, care sosise în goană.

— Domnule maior, Ivan s-a pus pe treabă. Distruge de zor tunurile din poziţia B.

— Alea false? Perfect. De-aia le-am şi instalat acolo. Dar ce se aude cu cele adevărate?

— Nici cel mai mic obuz!

— Tot aşa s-o ţină… mormăi maiorul, încheind nasturii vestonului după ce, în prealabil, îşi dăduse cu puţină apă pe faţă.

În odaia vecină, unde erau instalaţi transrnâsionıştii, se auzi zbârnâind telefonul.

— Ce spune Kţ-eipe? întrebă Lahmeyer, intrând.

— Anunţă un bombardament intens al artileriei navelor inamice, răspunse telefonistul, dar zice că nu poate da amănunte despre flota propriu-zisă deoarece bezna-i atât de

mare încât nu distinge decât flăcările de la gura ţevilor.

Imediat, maiorul ceru să i se facă legătura cu bateriile ca să afle dacă sunt pregătite de luptă. Prima, bateria 3, comandată de locotenentul Holschermann, o baterie admirabil amplasată, la liziera unei pădurici de pe versantul estic al muntelui, invizibilă dinspre larg, dar putând bate cu foc gol-: ful şi întreaga porţiune de mare aflată în faţa ei, era pregătită şi aştepta în ordine şi calm înfruntarea cu inamicul.

A urmat bateria 1, cea a locotenentului Kerler. Situată la mai bine de un kilometru de prima, pe un platou ce domină lacul Abro, protejată pe flancuri de aruncătoarele de 120 mm ale Regimentului 38 infanterie român. Din amplasamentele ei, bateria 1 poate ţine sub foc toate obiectivele care ar apărea în golf.

Bateria 2. Comandată de locotenentul Monnich, era instalată pe o mică înălţime, nu departe de Glebovka. De unde putea controla valea, golful şi drumul care duce spre plajă. La telefon a răspuns chiar Monnich.

— Am impresia, domnule maior, că tirul de artilerie precede o încercare de debarcare, raportează el.

— Asta-i şi impresia mea, bătrâne! sună răspunsul lui Lahmeyer. Fiţi cu ochii în patru, nu vă lăsaţi pe tânjală!

— Nicio grijă, domnule comandant, tunurile au şi fost încărcate, gata pentru prima salvă.

Imediat în spatele plajei, bine camuflate în nişte boschete, se mai află două tunuri de 105 mm., cele comandate de adjutantul Willi Wagner.

Telefonul de campanie zbârnâie sub un tufiş. Tânărul Frantz Fischer ridică receptorul.

— E comandantul, spune el, întinzând receptorul şefului său.

Ciuleşte urechea, încercând să prindă ce se vorbeşte, dar din pricina zgomotului provocat de bombardament, nu poate desluşi decât răspunsurile lui Wagner.

— Nu… Nu… Totul e-n regulă, domnule maior, aici n-a picat niciun obuz, Ivan se înverşunează împotriva bateriilor false, în curând n-o să rămână din ele decât aşchii!…

— Nu, nu, domnule major… Nu mişcăm un deget, aşteptăm ca Ivan să ajungă la distanţa prevăzută… E tot ce putem face, e întuneric de-ţi bagi degetele-n ochi… Intenţia mea e să aprind proiectoarele imediat ce artileria lor îşi va lungi tragerea; în momentul acela, ambarcaţiunile lor de desant se vor găsi, probabil, la distanţa ideală…

— Da, domnule comandant… mulţumesc, domnule comandant…

Adjutantul a pus receptorul în furcă. „De ce o fi zis „mulţumesc, domnule comandant”, se întrebă Frantz Fisher. Pesemne Lahmeyer i-o fi urat „baftă!”… Da, asta trebuie să fi fost.

— Băieţică, îl auzi pe Wagner spunându-i, se pare c-o să intrăm în horă! Avem rândul din faţă, cum se zice la teatru, şi bătrânu’ e sigur că Ivan va încerca o debarcare. O să vezi acum ce-o să încaseze! A sosit momentul să batem toate recordurile în materie de cadenţă de tragere!

Deşi subofiţer de carieră, Wagner o lăsa mai moale cu regulamentul, spre deosebire de majori-

tatea colegilor săi din Wehrmacht; îi tutuia pe subordonaţi, dar accepta să fie, la rându-i, tutuit. La instrucţie, îi freca de ieşea untul din ei. Dar îi lăsa în pace când se aflau în repaus, din care pricina artileriştii lui îl adorau, iar el ştia că formase o echipă perfectă, pe care o ţinea bine în mână, şi căreia îi putea cere totul în ziua în care va fi nevoie ele acest lucru.

Se pare că această zi – mai exact, această noapte – sosise.

— Copii, li se adresă el, a sosit momentul să arătaţi de ce sunteţi în stare! Bătrânu’ e încredinţat e, -. Rusnacii vor debarca, chiar aici, sub nasul nostru. D-aia trebuie făcuţi chiseliţă, împiedicaţi să răzbată, fiindcă, dacă trec, în spatele nostru nu mai există mare lucru care să-i oprească! Prin urmare: fără fuşereală, la fix, la ţanc, la mare meserie!

înţeles?

— Înţeles! răcniră „oamenii”, încântaţi că vor ieşi din starea de vegetaţie de până acum.

Plutonul adjutantului Wagner era format, aproape în exclusivitate, din tineri, însă tineri care apucaseră să dobândească o vastă experienţă a războiului, ca unii care participaseră la ofensiva victorioasă din Kuban, ofensivă în cursul căreia sovieticii bătuseră mereu în retragere sub loviturile de berbec ale blindatelor şi unităţilor de asalt germane.

Au mai învăţat şi cum e atunci când situaţia e mai puţin favorabilă, când trebuie să te retragi, când trebuie să faci pe inamic să plătească cât mai scump fiecare metru de teren recucerit, dar abia cu prilejul teribilei bătălii de la Krasnodar au aflat ce-i aceea lupta corp la corp, cea în care nu există decât două soluţii: să învingi sau să mori.

37

De altfel, de atunci, de la Krasnodar, Frantz Fisher nutrea faţă de adjutant o admiraţie care friza adoraţia.

Cele două tunuri de 105 mm ale lui Wagner, care trăgeau împotriva blindatelor, s-au pomenit la un moment dat debordate pe flancuri şi încercuite de infanteriştii ruşi care se năpusteau la asalt de parcă nu le-ar fi fost frică de nimic, de parcă moartea n-ar fi contat pentru ei.

A fost o încăierare cumplită în care n-a existat lovitură care să dea greş, în care fiecare se bătea pentru el, fără să-i mai pese de alţii. La un moment dat. Fisher s-a trezit singur în mijlocul unui grup de duşmani; sigur că va pieri, se bătea ca o fiară sălbatică, cu baioneta, cu patul puştii, dar era copleşit de numărul adversarilor şi tocmai când simţea că i-a sunat ceasul, a apărut, ca prin miracol, Wagner, urmat de Otto Krull, un ţărănoi masiv, puternic ca un urs.

Pistolul-mitralieră al adjutantului a început să scapere, baioneta lui Krull să spintece piepturi şi burţi, de jur-împrejur răsunau răcnete, înjurături, vaiete, dar Frantz ajunsese la capătul puterilor, i se minaseră picioarele şi braţele nu mai

aveau forţa să mai izbească; când şi-a mai venit în fire, pe jos zăceau duşmani, morţi sau răniţi, iar un grup de infanterişti germani, veniţi în ajutor, isprăveau treaba, salvându-i pe artilerişti şi îngăduindu-le să se retragă.

„Era ca un zeu al războiului! îşi spunea Frantz, de fiecare dată când revedea, în minte, scena aceea cumplită. Un zeu al războiului invincibil şi necruţător..

38

De atunci, se străduise din răsputeri să-i semene lui Wagner, cu care, fizic, avea câteva puncte comune – amândoi erau atletici – fără ca Fisher să posede însă întreaga forţă, îndemânarea şi, mai ales, supleţea felină a acestui bărbat cu muşchi prelungi şi detente fulgerătoare. Se căznea cât putea să-l imite, dar îşi dădea seama în acelaşi timp, că nu există decât un singur Willi Wagner pe lume şi că el nu va rămâne decât o copie palidă a idolului său, o copie care s-ar lăsa oricând ucisă ca să-l salveze pe cel pe care-l admira din tot sufletul.

Iată că şi acum, tot ca să-l imite pe Wagner, arbora un calm suveran, în ciuda bombardamentului naval care zgâlţâia cerut şi marea şi a bombardierelor sovietice care treceau pe deasupra, lansând paraşute luminoase şi revărsând tone de bombe peste plajă, gardurile de sârmă ghimpată şi faleza care mărginea golful, acolo unde românii îşi instalaseră cuiburile de mitralieră.

Era o noapte cu lună nouă şi, în ciuda exploziilor şi a paraşutelor luminoase, cerul părea mai întunecat, mai negru decât ar fi fost firesc să fie.

— E un ceas de când o ţin tot aşa, mormăi Willi Wagner, ciulind urechea la bubuiturile care parcă, parcă se mai domoliseră.

E doar o iluzie.

Uriaşele tunuri de pe navele de război prind din nou să mugească, bombele de avion să explodeze, răscolind pământul.

E, totuşi, o diferenţă: barajul de foc s-a deplasat mai spre

interior, acum tăvălugul lui înaintează spre Glebovka, depăşind Osereika unde au început să cadă numai proiectile de calibru mijlociu şi mic.

39

— Pregătiţi-vă, băieţi! răcneşte adjutantul. Dacă au lungit tirul, înseamnă că vasele de debarcare vin spre noi! Ne-a sosit rândul să intrăm în horă!

Sunt gata. Aşteaptă doar ordinul comandantului lor ca să aprindă puternicul proiector şi să deschidă foc la vedere. O să vadă el, Ivan, de ce-s în stare artileriştii divizionului 789 artilerie de coastă!

Până atunci. Însă, fiecare stă şi se gândeşte.

Ca loc de desant, poziţia a fost bine aleasă. Golful Osereika e în formă de corn, cu o deschidere spre larg cam de vreo doi kilometri. După banda de nisip a plajei, fină şi netedă, urmează nişte surpături de teren, bolovăniş şi pâlcuri de arbuşti în care au fost amplasate mitralierele românilor şi, imediat după aceea, în stânga şi în dreapta, coastele împădurite ale muntelui, adăpost natural ideal pentru cei care vor izbuti să debarce şi să se menţină în golf.

„Nici vorbă de aşa ceva! îşi spune Wagner. Trebuie împiedicaţi cu orice preţ, altminteri, dacă reuşesc să se infiltreze, va fi al dracului de greu să le mai facem vânt!”

Capitolul IV

SOSEŞTE IVAN!

În largul mării, amiralul Oktiabrski a aruncat o privire la cadranul ceasului şi, la ora două fix, a comandat:

— Lungiţi tirul!

Ordinul a fost transmis imediat turelelor de pe H*arkov,* apoi artileriei întregii flote.

Pentru câteva clipe, focul a încetat, apoi a fost redeschis, cu şi mai mare intensitate. Ora H sosise.

Amiralul e îngrijorat, e nervos. Din punctul lui de vedere, debarcarea riscă să se termine cu un eşec pentru că noaptea a fost prost aleasă.

În viziunea lui, genul acesta de operaţiuni nu e posibil decât atunci când luna luminează terenul.. A explicat, a repetat, a răsrepetat, dar zadarnic.

„Cum vreţi ca trupele care participă la desant să acţioneze dacă sunt în imposibilitate să vadă locul pe care-l abordează, dacă nu pot distinge unde sunt forţele vecine, cele de sprijin, dacă nici măcar n-au putinţa să descopere o porţiune de teren unde să se poată adăposti, să-şi tragă sufletul, să se reorganizeze, ca apoi să poată continua acţiunea? Cum vreţi să se asigure coordonarea între navele de război şi flotila de debarcare? Cum să realizăm un tir de baraj eficace, care să-l stopeze pe inamic, dacă nu ştim exact unde se află cei pe care trebuie să-i sprijinim

41

I-a trebuit o serioasă doză de curaj ca să-şi apere, punct cu punct, consideraţiile sale tactice, dar curajul nu i-a slujit la nimic, ordinele marii căpetenii nu se discută, cum nu se discută nici dispoziţiile generalilor care-l înconjoară şi care sunt întotdeauna de acord cu el, chiar şi atunci când greşeşte!

„Ostaşul sovietic, i s-a replicat, are experienţa luptei de noapte! E meşter în aşa ceva, în vreme ce neamţul nu ştie să se bată decât pe lumină. Trupele noastre vor profita de bezna nopţii ca să debarce la Osereika şi să creeze capul de pod. Când se va face ziuă, ele vor fi deja solid implantate în zona împădurită, atât de solid că nimeni nu le va mai putea izgoni de acolo!”

Aşa stând lucrurile, ordinul de începere a desantului a fost dat.

E ora două şi câteva minute.

Primul eşalon se compunea din o mie cinci sute de puşcaşi marini, sprijiniţi de elemente blindate.

Următorul val va debarca, împreună cu armamentul greu, tot sub protecţia întunericului şi-l va urma, îndeaproape, pe primul, deoarece Stalin n-avea chef ca navele lui de război să devină ţinte pentru tunurile de coastă germane. Ele vor

trebui, deci, să dispară din golf cu mult înaintea zorilor şi să se îndepărteze fără riscul de a se expune.

Prin megafoane şi portavoce, răsună ordinele de începere a operaţiunii; vasele încărcate cu puşcaşi marini se strecoară şi-şi croiesc drum printre marile nave de război, îndreptându-se către ţărm.

Pe deasupra capetelor, trec vuind obuzele de mare calibru, răscolind plaja şi falezele pe care ei vor trebui să le cucerească. Din urmă, vin două bacuri

imense care transportă tancurile *Lee, Stuart* şi *Grcint*; date ca elemente de sprijin.

E de presupus că bombardamentul a distrus toate barajele de sârmă ghimpată aliate pe plajă, a făcut să explodeze minele îngropate în nisip şi, mai mult ca sigur, a neutralizat o bună parte din piesele de artilerie ale nemţilor şi cazematele românilor... Ca atare, se va putea debarca fără prea mari pierderi, mai cu seamă că porcii de nazişti nu vor vedea nimic.

Cu binoclurile de noapte lipite de ochi, ofiţerii care comandă puşcaşii marini se străduiesc să ghicească ce se întâmplă acolo pe ţărm şi cum se vor desfăşura lucrurile.

Probabil, bateriile nemţeşti au încasat serios fiindcă nu trag, cum nu trag nici mitralierele românilor. Să fi redus bombardamentul complet la tăcere apărarea inamică? Ar fi prea frumos, dar se part că s-a întâmplat chiar aşa!

Tunurile navelor de război şi-au lungit tirul, totul decurge conform planurilor, obuzele cad cu nemiluita. E clar că nu vor mai rămâne prea mulţi fascişti ca să se opună debarcării, va fi o operaţiune magnific concepută, un model al genului!

La bordul eteroclitelor nave de debarcare, puşcaşii marini trăiesc momente de euforie, ferm convinşi că partida a şi fost câştigată.

— Ai să vezi, nu mai găsim pe nimeni în faţă! trâmbiţează puşcaşul Maximov, plesnindu-l zdravăn peste spate pe amicul său Golobko.

Brutal, fasciculul unui proiector străpunge noaptea, bateriile germane tună, un obuz percutează timoneria pescadorului care-i transporta pe cei doi şi

43

Maximov moare cu fraza abia stinsă pe buze, cum mort e şi prietenul lui Golobko.

Sublocotenentul Kreipe a fost cel care a ordonat aprinderea proiectorului instalat pe un dâmb, în partea de est a plajei, gata dirijat asupra bordurii ei; servantul n-a trebuit decât să-l ridice puţin pentru ca lumina lui orbitoare să smulgă din bezna nopţii luciul de oglindă al mării şi puzderia de ambarcaţiuni care-l brăzda, crezându-se în deplină siguranţă.

Tunurile lui Wagner au bubuit şi ele, aproape simultan cu cele ale lui Holschermann, urmate imediat de toate celelalte guri de foc.

În faţa tirului extrem de precis al bateriilor germane, o bună parte din navele de debarcare se întorc şi iau drumul largului ca să scape de distrugere; în schimb, puşcaşii marini care au apucat să pună piciorul pe plajă, dau să se repeadă spre grohotişurile de la baza falezelor.

În acelaşi moment, o mitralieră română, perfect amplasată, deschide foc din flanc, secerându-i pe toţi. Faleza nu va mai fi atinsă!

La capătul opus al golfului, un grup de puşcaşi; comandanţi de un simplu sergent, nimereşte peste o poziţie abandonată de români, în care găsesc trei aruncătoare, dintre care două încă în stare de funcţiune. Imediat, ţevile sunt întoarse spre interior şi primele mine pornesc spre amplasamentele adjutantului Wagner.

Tirul e bine ajustat, Fischer, Krull şi ceilalţi artilerişti se văd nevoiţi să-şi caute adăpost, schijele şuiera în toate părţile, doi oameni sunt răniţi.

44

Din fericire, un căpitan român, comandantul unui grup de pionieri, prinde de veste că aruncătoarele abandonate de

compatrioţii săi trag acum asupra aliaţilor germani şi organizează, fulgerător un contraatac. În salturi scurte şi rapide, lansând înaintea lor grenade de mână, românii se apropie de poziţia ocupată de sovietici şi după o sângeroasă încleştare, izbutesc să-i neutralizeze pe toţi.

Dar nu apucă oamenii lui Wagner să răsufle uşuraţi, că un nou ciocan de foc, venit din altă direcţie, se abate asupra amplasamentelor celor două piese de 105 mm. Sunt morţi şi răniţi. În câteva minute, în jurul adjunctului n-a mai rămas decât o mână de artilerişti, printre care Fischer şi Krull. Doisprezece. În total.

Sovieticii atacă impetuos, cu grenada şi pistolul-mitralieră. Sunt pe puţin cincizeci. Rezistenţa devine sinucidere.

— Înapoi, băieţi! răcneşte Wagner. Spre pădure!

El a rămas ultimul. Se retrage, pas cu pas, golind încărcător după încărcător. Cu puţin înainte de a atinge liziera pădurii, e rănit. Clătinându-se şi poticnindu-se, reuşeşte, totuşi, să ajungă la adăpostul copacilor, acolo unde s-au adunat ce a mai rămas din oamenii lui, în bună parte răniţi şi ei. Animaţi de Fischer, care doreşte cu tot dinadinsul să-i demonstreze comandantului său spiritul combativ care-l animă, artilerişti! sunt gata să contraatace şi să recupereze tunurile lăsate în mâna inamicului.

Refuz categoric din partea adjutantului; au mai rămas numai câţiva în stare să lupte, iar inamicul

e mult prea numeros ca acţiunea să aibă o cât de mică şansă.

— Retrăgeţi-vă cincizeci de metri în interiorul pădurii şi camuflaţi-vă! Eu trebuie să ajung până la bateria locotenentului Holschermann.

Împleticindu-se printre trunchiurile copacilor, agăţându-se de crengi, pierzând din abundenţă sânge, oprindu-se. Din când în când, ca să-şi mai tragă sufletul, dar reluându-şi, de fiecare dată, mersul, adjutantul Wagner izbuteşte, cu preţul unor eforturi supraomeneşti, să atingă amplasamentele

bateriei.

— Herr Leutnant... Herr Leutnant...; gâfâie ei, am fost atacaţi... n-am apucat să sabotăm tunurile... distrugeţi-le înainte ca sovieticii să anuce să tragă cu ele în noi...!

Leşină şi nici nu simte că e tras într-un adăpost că sanitarul bateriei îi face o injecţie, că i se aplică un garou pentru a stopa hemoragia, apoi un pansament individual...

Lungile ţevi ale tunurilor de 105 mm pivotează pe afeturile lor, închizătoarele pocnesc, zăvorând în culate ucigătoarele proiectile. Câteva lovituri extrem de precise şi din piesele adjutantului Wagner, ca şi din cei care se învârteau, biruitori, în jurul lor nu mai rămâne nimic.

Descleştând, nu fără trudă, fălcile rănitului, sanitarul i-a introdus între buze gâtul unei sticle de vodcă; după câteva înghiţituri zdravene, Wagner şi-a revenit în fire.

— Tunurile?

— Distruse. —: – Sovieticii?

— Probabil, la fel;

Căznindu-se, adjutantul s-a ridicat în picioare. A mai tras un gât de vodcă şi şi-a săltat pe umăr cureaua pistolului-mitralieră.

— Asta a fost, domnule locotenent. Acum mă întorc la ai mei.

Orbecăind prin întuneric, poticnindu-se şi sprijinindu-se de copaci, Wagner a ajuns în locul unde bănuia că se află oamenii lui. L-a găsit, cu rănile pansate, gata să intre în acţiune.

Cât să fie ceasul?

Wagner aruncă o privire la cadran. Un pic peste trei şi jumătate. Şi el care crezuse că n-a trecut decât o oră de când deschiseseră focul asupra trupelor care debarcau!

Cu ajutorul binoclului de noapte cercetează, atent, terenul.

Situaţia pare şi bună, şi rea.

E clar că sovieticii au suferit şi suferă pierderi grele, chiar foarte grele, dar nu-i mai puţin adevărat că au izbutit să

creeze un cap de pod în golful Osereika şi în pădurile învecinate, la liziera lor în orice caz.

Se pare că au instalat chiar şi un embrion de punct de comandă la locul de vărsare a pârâului, într-un pâlc de copaci, pentru că se observă un permanent du-te-vino de agenţi de legătură. Dacă sovieticii reuşesc să mai înainteze şi să se fixeze pe teren, va fi foarte greu să mai fie aruncaţi în mare.

De altfel, de la P.C.-ul lor pornesc spre larg câteva semnale luminoase. Probabil cer întăriri; e limpede că, aţâţi câţi au apucat să debarce, n-ar putea rezista unui contraatac viguros.

Navele de pe mare răspund cu alte semnale. Nu încape îndoială, un al doilea val se pregăteşte să

debarce. Totul e să nu ajungă prea repede, să nu apuce să-şi consolideze poziţiile, să le îngăduie apărătorilor să procedeze la lichidarea celor câteva puncte pe care inamicul a izbutit să le ocupe.

Cu mâna sa de oameni, răsfiraţi în trăgători, Wagner porneşte prin pădure la vânătoare de rusnaci; acum că şi-a pierdut tunurile, nu le rămâne decât să lupte ca infanterişti, organizând operaţiuni de comando.

Înaintează târâş spre un luminiş în care li s-a părut că zăresc umbre suspecte. Sunt ruşi, cuvintele pe care le schimbă între ei nu sună nici nemţeşte nici româneşte.

— Trebuie să-i radem! mârâie Wagner, adresându-se celui din dreapta sa.

Acesta s-a nimerit să fie Fischer. Iată şi ocazia mult visată de a-i dovedi comandantului său că e demn să-i fie subaltern! Săltându-se uşor pe coate, se reazămă în genunchi şi se strecoară, pe nesimţite, printr-un tufiş, insensibil la ţepii care-i însângerează faţa.

Cam câţi sovietici or fi?

Pare-se, nu mai mulţi de zece... O să-i „radem” cum a zis adjutantul!

La un semn al acestuia, artileriştii s-au distanţat, formând un soi de potcoavă pentru a-l prinde mai bine pe inamic în cleşte.

Fischer a armat grenada şi aşteaptă.

În clipa în care l-a zărit pe Wagner ridicându-se pentru salt, a şi aruncat-o.

N-a apucat bine să explodeze în mijlocul grupului inamic, că s-a şi năpustit în urma ei, trăgând din mers şi lovind cu baioneta în dreapta şi în stânga. Ceilalţi îl urmează, atacul e brutal, necru-

ţător, elementul surpriză şi-a jucat şi de astă dată rolul, inamicul a fost lichidat înainte chiar de a fi apucat să se apere.

*

În largul mării, navele de război continuă să evolueze, dar vasele de debarcare întârzie. Timpul trece, şi acest timp îi costă scump în vieţi omeneşti pe cei care au format capul de pod. Se' bat cu energia disperării, dar românii şi germanii îi aruncă neîntrerupt, mitraliindu-i şi bombardându-i. Încă puţin, şi cel de al doilea val de desant nu va mai găsi prea mulţi pe plajă!

Se mai scurge o jumătate de oră, nespus de lungă pentru sovietici, abia simţită de germani. Ei mai au multe de făcut.

După ce a mai anihilat un mic grup, Wagner îşi îngăduie un scurt răgaz, timp în care cercetează marea.

La răsărit, cerul a început să pălească şi pe întinderea nesfârşită a apei se conturează, acum clar, impunătoarea armată.

C.roindu-şi drum printre navele de război, peste o sută de vase de transport se îndreaptă spre plajă. Sunt ticsite de trupe, iar pe unele dintre ele, prin binoclu, se disting net carele de luptă, tunurile de asalt, mortierele.

Marea e calmă, atât de calmă încât până şi cele mai mici ambarcaţiuni abia dacă suferă de un vag ruliu.

Şi totuşi, ceva e de neînţeles... începând cu *Harkov,* care

arborează pavilionul amiralului, şi sfârşind cu ultimul vas, de la crucişător la contra-

49

torpiloare, de la canoniere la vedetele lanstorpile, de la dragoarele de mine la distrugătoare şi şalupele pazei de coastă, toate aceste nave de luptă se îndreaptă spre larg", în timp ce barjele destinate debarcării îşi continuă drumul spre ţărm.

— Complet ţicniţi, gagiii! exclamă adjutantul Wagner. Doar n-o să-şi lase oamenii să debarce sub focul nostru, fără să-i sprijine! Aşa ceva nu-i cu putinţă!

Ba, uite că e. Mai mult chiar, e sigur, Amiralul nu face decât să execute ordinele primite de la *Stavka,* personal de la atotputernicul stăpân al Uniunii Sovietice: la ora 4,15, navele de război trebuie să se retragă. Ei bine, va executa ordinul, pentru că ordinele Marelui Cârmaci nu se discută, chit că sunt aberante, chit că reprezintă nebunie curată, chit că vor costa mii şi mii de vieţi omeneşti!

La bordul flotei de debarcare se află, într-adevăr, trei regimente de puşcaşi-marini, un regiment aeropurtat, plus tanchiştii, cei de pe tunurile de asalt, servanţii artileriei de câmp... în total cam treispezece mii de oameni care vor încerca să pună piciorul pe plajă, fără sprijinul artileriei grele, fără protecţie din aer.

Comandanţii bateriilor Divizionului 789 n-au nevoie de ordine speciale ca să ştie ce au de făcut; de altfel, legăturile telefonice funcţionează prost sau deloc, întrerupte de bombardamentul aerian şi naval. Comanda „Foc!" a fost dată aproape simultan.

* Denumirea Marelui Cartier General al Forţelor armate ale U.R.S.S. (N.T.).

50

Prima barcă, cea care transporta o parte din piesele de artilerie şi tunurile de asalt, e atinsă de un proiectil chiar sub linia de plutire. Se culcă pe un bord. Şi tot ce e pe ea se duce

în mare.’.

Un cargo încărcat cu trupe, primeşte câteva lovituri în plin, suprastructurile sunt pulverizate, izbucnesc incendii, nava se preface într-un imens rug, apoi explodează şi se dezintegrează. În afară de oameni, în calele ei se găseau şi mari cantităţi ele muniţii.

Un bac, ticsit de tancuri, e atins şi el sub linia de plutire, la fel ca şi barca din fruntea convoiului. Se înclină puternic şi carele de luptă scăpate din cpritori alunecă, unul după altul, în apele calme care le înghit imediat.

Un alt transportor de trupe, cuprins de flăcări, izbuteşte să vireze şi să se îndrepte spre larg, dar soldaţii pe care-i ducea, înnebuniţi de groaza incendiilor, se aruncă în mare şi pier înecaţi.

Alte două cargouri cu trupe eşuează în faţa plajei şi obuzele germane sfârtecă, deopotrivă, cocile lor şi trupurile celor care se aflau în ele.

Şalupe încărcate până la refuz se ciocnesc între ele, se răstoarnă, sunt făcute bucăţi de explozii, ocupanţii lor cad în apă, încearcă să se agaţe de sfărâmături, se zbat, se duc la fund.

Tunurile autopropulsate care-şi croiau drum spre ţărm se izbesc de un adevărat zid de flăcări, unele sar în aer, altele înţepenesc cu şenilele zdro-

bite, altele se culcă pe o rână, fumegând. Dezastrul e total!

Restul flotei de debarcare, adică toate navele care n-au nimerit încă sub tirul bateriilor germane, şovăie, încetinesc, stopează.

Un prim cargo virează, încet apoi un al doilea, apoi încă unul. Treptat, treptat, tot ce mai poate pluâi se retrage şi se regrupează în afara bătăii blestematelor tunuri, aşteptând nişte ordine care nu vin, în timp ce, dincolo de linia orizontului, flota de război, care n-a fost capabilă să prijine debarcarea cu focul turelelor sale, se topeşte în pâcla depărtării...

Puşcaşii marini, care au debarcat cu primul val, nu ştiu nimic despre toate acestea; se bat, se bat cu înverşunare, pe alocuri înaintează chiar, convinşi că sunt urmaţi, că vor primi întăriri, că vor fi sprijiniţi.

Un detaşament de asalt, format din trei tancuri şi vreo patruzeci de puşcaşi, izbuteşte să străbată, fără mari dificultăţi, cei şase kilometri care separă plaja de satul Glebovka, dă peste cap neînsemnatul cordon de protecţie instalat la liziera aşezării şi, ocupând un mare hambar, deschide foc de aruncătoare asupra poziţiilor germane.

Un agent de legătură soseşte în goană la P.C.-ul comandantului Divizionului 789.

— Vine Ivan! Vine Ivan! urlă el.

Reacţia maiorului Lahmeyer e promptă. Toţi oamenii bateriei a 2-a primesc grenade, puşti-mi-

tralieră şi pistoale-mitralieră şi, împreună cu plutonul de comandă, se aruncă la contraatac.

Acţiunea lor e însă brutal stopată de sovietici. Cele trei tancuri descliid focul cu tot armamentul de bord, din hambarul în care s-au instalat, puşcaşii marini seceră cu armele automate rândurile atacatorilor.

Lahmeyer se vede silit să bată în retragere. Un agent de legătură porneşte cu toată viteza spre poziţia bateriei 1 cu ordinul ca hambarul să fie imediat bombardat.

În scurt timp, primele obuze de 105 percutează, clădirea, zidurile se năruie, blocând sub dărâmături tancurile, strivindu-i pe infanterişti.

Rezistenţa inamică slăbeşte, dar nu dispare. Din fericire, acelaşi căpitan român, Nicolae Dabija, soseşte cu pionerii lui de asalt. Răcnind cât îi ţine gura, românii se năpustesc la asaltul hambarului. Din ocupanţii lui, nu mai rămâne nimeni în viaţă.

Către sfârşitul serii îşi face apariţia şi Batalionul 173 vânători de tancuri însoţit de Grupul 164 rezervă A.A. În sfârşit, Statul Major german a înţeles că sovieticii au făcut

realmente o tentativă de debarcare masivă în golful Osereika:

În câteva minute, cele şase blindate sovietice de provenienţă americană care, reuşiseră să depăşească Glebovka luând-o direct peste câmp, sunt transformate de vânătorii de tancuri în mormane de fierăraie fumegândă.

Satul e curăţat de artileriştii germani, rămaşi fără tunuri, şi de pionierii de asalt români. Morţi

sunt cu duiumul… Prizonieri, mai puţini. În genul acesta de încleştări, nu se prea ridică braţele în sus, iar dacă se întâmplă, nu se prea ţine cont de asta.

În apa puţin adâncă de la ţărm nu se văd decât ambarcaţiuni pe jumătate scufundate sau eşuate şi cadavre care plutesc, legănate de molcoma hulă.

La mal, circa treizeci de blindate au înţepenit pe vecie, distruse de tunurile maiorului Lahmeyer, treizeci de vehicule care mai au' şenilele în apă, oprite înainte de a fi putut atinge plaja.

Şase sute douăzeci de sovietici zac pe solul pe care sperau să-l cucerească. Cei peste o mie de înecaţi, pe care micile valuri îi tot saltă încolo şi încoace sunt o macabră dovadă că debarcarea în golful Osereika nu fusese deloc operaţiunea aceea lesnicioasă pe care Stalin o preconizase…

E însă limpede că nu toţi sovieticii au fost ucişi. Există şi dintr-aceia care au reuşit să se infiltreze în pădure, să pătrundă în interior ca să se ascundă şi, la momentul potrivit, să reia lupta. Alţii, vor căuta, probabil, să scape din capcană îndreptându-se spre Novorosiisk de unde, cu un pic de noroc, ar putea trece linia frontului şi ajunge în propriile linii. Nici unii, nici alţii nu trebuie lăsaţi de capul lor căci, în pofida numărului lor redus, pot deveni primeidioşi, mai cu seamă dacă ai lor vor încerca şi o a doua debarcare.

Pe loc, infanterişti şi artilerişti, toţi cei care mai pot ţine o armă în mână, pornesc la vânătoare, la „piepcănarea" pădurilor şi a coastelor muntelui.

54

Printre aceştia, Wagner şi micul său grup. O iau pe pantă în sus, printre copaci, în timp ce înserarea se lasă domol din cerul care prinde să se întunece. Curbaţi, cu degetul pe trăgaci, înaintează prudenţi printre trunchiuri. Un pas… încă unul… Apoi, plesnetul sec al unui foc de puşcă.

Lovit drept în inimă, micul Ostafel care mergea alături de Fiseher se prăbuşeşte, trăsnit.

În spatele unui tufiş sunt trei sovietici. Unul din ei se luptă cu închizătorul armei, băgând un nou glonţ pe ţeava; probabil, e cel care l-a doborât pe Ostafel.

Fiseher trage de pe şold, continuând fuga.

Sovieticul cade, lovit exact ca şi cel pe care tocmai îl ucisese, în plin piept. Nu e însă mort, vomită, gemând, sânge şi până îşi va da sufletul vor trece câteva minute, un sfert de oră, o jumătate, poate chiar şi mai mult…

Ceilalţi doi sunt ucişi cu baioneta şi vânătoarea continuă.

Iată însă că noaptea începe să se lase, între copaci întunericul devine tot mai dens, căutarea inamicului riscă să devină extrem de periculoasă şi, mai ales, cu puţine şanse de reuşită.

Wagner dă semnalul de întoarcere la Glebovka. Ziua, începută la primul ei ceas, a fost lungă, oamenii sunt istoviţi şi înfometaţi.

O iau, deci, spre est, pe alt drum decât cel pe care veniseră.

În dreptul unei râpe care seamănă a fostă balastieră lăsată în părăsire, lui Wagner i se pare că a

56

auzit un zgomot anormal îşi opreşte oamenii şi aprinde, scurt, lanterna, îndreptând fasciculul luminos spre partea cea mai întunecată a carierei.

Sunt trei, trei puşcaşi marini înghesuiţi unul Sntr-altul, înspăimântaţi, convinşi că vor fi căsăpiţi pe loc, că vor pieri în secundele imediat următoare, trei soldaţi, tineri de douăzeci, cel mult douăzeci; şi doi de ani.

Încet, ca să fie clar că n-are intenţii rele, unui dintre ei ridică braţele în sus.

— *Nicht Kaput* tavarişci! imploră el. *Nicht Kaput...*

Ochii lui albastru deschis sunt plini de o indescriptibilă panică, tremură din tot corpul, buzele, uşor copilăreşti, sunt agitate de un tic care-l face să semene cu un ţânc gata, gata să izbucnească în plâns.

— *Nicht Kaput,* îngaimă el. *Nicht Kaput*

Wagner, Fischer, ceilalţi au încremenit. Cu numai o clipă în urmă, nu aveau altă dorinţă decât să ucidă pe toţi ostaşii Armatei Roşii care s-ar mai fi aflat pe acest pământ pe care ei voiseră să-l cucerească, să-l smulgă cotropitorilor veniţi din îndepărtata Germanie şi uite că acum ţevile ameninţătoare ale armelor îndreptate spre cei trei s-au lăsat, parcă singure, în jos.

— Scoală-te! comandă Wagner, însoţind ordinul icu un gest lămuritor al mâiniij

Tânărul soldat şovăie. I se cere să se ridice în picioare ca să-l poată ucide mai lesne? Probabil,

pentru că i s-a spus şi repetat că fasciştii nu iau prizonieri, că ucid tot ce le iese în cale.

E cu atât mai înspăimântat, cu cât lumina lanternei îl orbeşte, împiedicându-l să distingă chipurile oamenilor pe care-i are în faţă, chipuri pe care, eventual, ar putea citi dacă-l aşteaptă moartea ori viaţa.

Ticul care-i agita buzele s-a prefăcut în grimasă, ochii s-au umplut de lacrimi. Îngaimă ceva pe ruseşte. Ceva de neînţeles pentru cei în uniforme verde-cenuşiu.

— Scoală-te! comandă din nou, Wagner, cu glas mai blând, mai puţin sec decât prima oară.

Tânărul soldat se ridică încetişor, clipind des şi căznindu-se să vadă ce e dincolo de lumina care îl orbeşte; ceilalţi doi îl imită, lipindu-se de ei ca şi cum trupul lui i-ar putea ocroti.

— Veniţi încoace! ordonă adjutantul;

Sovieticii se apropie de marginea gropii în care se

ascunseseră. Primul dă’să se caţăre afară, dar nu izbuteşte şi lunecă pe peretele abrupt. Ori luptele din timpul nopţii şi al zilei care s-au scurs l-au sleit de puteri, ori frica îi paralizează acum mişcările.

— Fischer, ajută-l! ordonă Wagner. Altminteri, nu iese nici la anul!

Fischer se execută şi flăcăul îl apucă atât de violent încât îl face să se strâmbe de durere; pesemne îşi spune că, atâta timp cât va ţine această mână, nu va fi omorât.

57

Fischer îl trage în sus şi-l ajută să iasă afară. Ceilalţi doi, poate mai puţin vlăguiţi, poate liniştiţi oarecum în privinţa sorţii lor. Escaladează singuri peretele aproape vertical.

Chipurile învingătoare le sunt, mai departe, ascunse şi atunci se bulucesc unul într-altul şi încremenesc pe loc.

— Hai, băieţi! comandă Wagner. Doar n-o să înnoptăm aici din cauza neisprăviţilor ăstora! Direcţia. Marmita!

E un ostaş dur şi curajos, adjutantul Wagner, dar fără voie s-a gândit la toţi acei ruşi ale căror cadavre sunt legănate de măruntele valuri din golf sau zac, împânzind plaja şi liziera pădurii, s-a gândit şi la camarazii săi, veniţi din îndepărtata lor ţară ca să moară pe un pământ străin şi vrăjmaş şi, iarăşi fără voie, s-a întrebat dacă mulţimea asta de oameni a pierit cu folos sau nu…

Sigur, dacă sacrificiul compatrioţilor săi va face să dureze o mie de ani Marele Reich, înseamnă că n-au murit degeaba, dar dacă i’ăzboiul s-ar termina – cumva – printr-o înfrângere, atunci, pentru ce au mai murit

E atât de sleit, încât se poticneşte de fiecare bolovan, coborând spre Glebovka.

În urma lui vin, tot înghesuiţi unul într-altul, cei trei prizonieri; pesemne însă că s-au mai liniştit pentru că au început să şuşotească ceva între ei pe ruseşte..

58

Oare ce-şi puteau spune? Că au avut norocul să dea peste

nişte nemţi care nu ucid la voia întâmplării. Care iau prizonieri…?

„Nemţii sunt bestii, fiare sălbatice, nicio cruţare pentru ei!”

Li s-a repetat de nenumărate ori lucrul acesta; li s-a vârât în creier, dar uite că printre fiarele astea sălbatice se mai găsesc şi unele care lasă prada în viaţă! S-ar putea, deci, să scape?

Exact în momentul în care Fischer îşi aprinde ţigara, privirea tânărului soldat sovietic e aţintită în direcţia lui.

La flacăra tremurândă a brichetei îi desluşeşte, în sfârşit, chipul. Un chip de om ca toţi oamenii, fără nimic bestial, fără nimic, care să indice c-ar fi un ucigaş sadic. În fond, e şi firesc, nu pot fi chiar toţi nemţii nişte fiare. Se spune că unii sunt. La origine, slavi… Prin urmare, cel puţin aceştia au ceva bun în ei.

Marşul continuă prin bezna din ce în ce mai groasă.

Curând apar însă licăriri, se simte o anumită forfotă. E Glebovka, această aşezare care, cu numai o zi în urmă, constituia obiectivul final al tinerilor puşcaşi marini.

Sunt şi alţi prizonieri, câteva sute, adunaţi laolaltă într-un ţarc înconjurat cu sârmă ghimpată. Tocmai li se distribuie ciorba de seară. Cei trei captivi se simt renăscând. Vor trăi, nu vor fi masacraţi!

IWagner şi ai săi se îndreaptă spre bucătăria de campanie. Sunt sleiţi de puteri, atât de sleiţi încât

li se pare că nici măcar nu le mai e foame până în momentul în care dau cu nasul de mâncare. Abia atunci îşi amintesc că, de mai bine de douăzeci şi patru de ore, n-au pus nimic în gură!

Douăzeci şi patru de ore în cursul cărora prima încercare de debarcare a sovieticilor a eşuat în mod lamentabil.

Capitolul V
COMANDO LA STANICIKA

Când puşcaşii marini ai lui Kunikov s-au adunat la ţărm ca

să se îmbarce pe navele care aveau să-i ducă la luptă, marea era pustie. Dispăruseră maiestosul *Harkov* şi redutabilele *Krasnaia Kravka* şi *Krasned Krăm,* cum dispăruseră toate puitoarele de mine, vedetele torpiloare şi avizourile. În port nu mai rămăsese decât mica flotilă a pazei de coastă comandată de căpitanul de rangul I Sipiadon.

Mare le-a fost mirarea, ba unii, printre care şi Teferin. S-au întrebat chiar dacă nu cumva e vorbă de o glumă proastă.

Cum vine asta? Fuseseră supuşi unui antrenament mai dur şi mai intensiv decât oricare altă imitate, erau cu siguranţă trupa cea mai capabilă să-l înfrunte pe neamţ şi uite că acum sunt sortiţi să vină pe locul doi, după ce alţii au apucat să debarce, să creeze capul de pod, să dea piept cu inamicul. Revoltător!

— Poate că ne-au păstrat pentru desert, sugeră careva. Ori pentru cine ştie ce treabă împuţită pe care alţii n-ar putea-o scoate la capăt?

Noaptea era neagră cât poate fi de neagră o noapte de februarie, dar îmbarcarea s-a produs într-o ordine perfectă, fără probleme.

61

Unul după altul, încărcaţi ca nişte asini, puşcaşii marini au urcat la bordul navelor, instalându-se cum a dat Dumnezeu, cu feţele întoarse spre prova, sperând să poată vedea unde vor trebui să debarce.

Navele au pornit, întâi spre larg, apoi, când s-au îndepărtat suficient, au virat paralel cu coasta, îndrept andu-se spre nord.

Marea era calmă, atât de calmă încât ruliul nu se făcea simţit deloc, dar de văzut nu se vedea nimic.

Înghesuiţi unul în altul ca să-şi mai ţină de cald – pe punte îngheţai de-a binelea! – puşcaşii marini păstrau o tăcere încordată. Ciulind urechea la bătaia regulată a motoarelor, aveau impresia că trăiesc ceva ireal, ceva în afara firescului.

Cu’toţii îşi făcuseră o idee în legătură cu debarcarea, dar ea nu se potrivea deloc cu ceea ce îi înconjura.

Îşi închipuiseră că se vor îndrepta spre coastă în tunetul unui bombardament apocaliptic, că îşi vor croi drum spre ţărm printre uriaşele nave de război, sub traiectoriile obuzelor ce sfârtecă şi răscolesc plajele ocupate de inamic, că vor sări în apa îngheţată urlând şi slobozind rafală după rafală… Aşa îşi închipuiseră, dar uite că în jurul lor e numai tăcere, o tăcere grea, apăsătoare…

Solidul Ragulin, înghesuit în Teterân; se scotoci prin buzunarele pufoaicei şi se apucă să ronţăie un biseu.it provenit din raţiile individuale americane care, de la o vreme, îşi făcuseră apariţia în Uniunea Sovietică. Ronţăia ca un guzgan care dăduse peste ceva deosebit de gustos, dar cam tare.

62

Vedetele pazei de coastă tăiau apa mării, cu toate luminile stinse; timpul se scurgea, aparent îngrozitor de încet, deşi nimeni n-ar fi putut aprecia cu exactitate cât de încet sau cât de repede trecea el.

Pe puntea de comandă, siluetă vag conturată de lumina fosforescentă a compasului, locotenentul Romanov fuma ţigară de la ţigară, schimbând, din când în când, câte o vorbă cu timonierul.

— Cum e, băieţi? se adresă maistrul principal Korniţki celor din imediata sa vecinătate. E totul în regulă?

Drept răspuns, un mormăit nedesluşit.

Ghemuit, cu genunchii la gură, îngheţat bocnă. Teterin moţăia, ba chiar adormise, când bubuituri năprasnice îl făcură să tresară. De undeva din dreapta tunuri trăgeau salvă după. Salvă. Artileria navală intrase în acţiune.

Acum se puteau distinge clar flăcările „plecărilor” şi exploziile „sosirilor”, la o distanţă greu de determinat.

Sprijinit de balustradă, Teterin încerca să distingă cam cu ce seamănă locurile asupra cărora se abat obuzele, locuri pe care, probabil, urmau să le calce cu piciorul.

Semăna, parcă, a comună, a târg, poate chiar un orăşel, fiindcă exploziile erau urmate de incendii, iar astea nu puteau

fi decât ale caselor lovite şi distxuse.

— Crezi că acolo ne ducem? întrebă Ragulin, sprijinit şi el de balustradă, ronţăind în continuare un pesmet american.

63

— S-ar putea... Afară de cazul că ai noştri s-au pus să le facă zob tunurile gagiilor din faţă, ca să nu ne poată bumbăci atunci când vom fi în bătaia lor.

Pălălăile incendiilor se apropiau din ce în ce mai mult, vedetele se îndreptau direct spre coasta bombardată.

— Pregătiţi-vă, băieţi, debarcăm în curând, anunţă maistrul principal, ajustându-şi echipamentul.

Vedeta stopase motoarele, purtată numai de inerţie. Locotenentul Romanov coborâse de pe puntea de comandă şi aştepta, călare pe balustradă, cu un picior atârnând în gol şi celălalt sprijinit de punte.

O uşoară izbitură şi vedeta se opri, începând să se rotească pe nesimţite, împinsă de curentul slab de la ţărm.

— În apă! strigă Romanov, sărind primul.

Teterin şi Ragulin săriră aproape imediat după el.

Neştiind prea bine cât de adâncă e apa, Teterin rămase o clipă agăţat de bordul navei, ezitând să-şi dea drumul. Dar numai o clipă.

Picioarele atinseră fundul nisipos, apă urcă până la piept, până la subţiori. Era foarte rece şi simţi cum i se taie respiraţia. Reflexul dobândit în timpul ne-’ număratelor exerciţii îl făcu să ridice imediat braţele, ferind arma de contactul cu marea.

Înaintea lui Romanov şi Korniţki ajunseseră deja la apa mică, apoi la partea uscată şi acum le făceau semne celor care se mai bălăceau între valurile mărunte să accelereze mişcarea.

64

Când apa scăzu până la centură, Teterin începu să fugă, mişcându-şi picioarele ca un bâtlan şi eăznindu-se să ajungă cât mai repede la nisip. În jurul lui, gâfâind ca şi el, alergau

ceilalţi, fiecare gândindu-se la mitraliera care ar putea oricând intra în funcţiune, la gloanţele car-e l-ar putea nimeri, neputincios să se apere, neputincios să se pună la adăpost.

Până la plajă mai rămăseseră doar câţiva metri. Teterin îi parcurse într-un ultim efort şi se prăbuşi pe nisipul umed şi rece. Rămase aşa, nemişcat, trăgându-şi sufletul.

— Înainte! răcni locotenentul Romanov.

— Înainte! îi îndemnă maistrul principal Korniţki.

Plutonul porni în goană, căutând să dispară cât mai repede de pe plajă şi să ajungă la faleze unde se putea adăposti.

Maiorul Kunikov, unul din primii care puseseră piciorul pe plaja de la Stanicika împreună cu cei două sute cincizeci de oameni ai batalionului, îşi zorea din răsputeri trupa, ştiind că pe promontoriul vestic al golfului se află câteva piese de 88 şi 105 mm şi sunt deajuns două, trei salve bine ajustate ca din unitatea lui să nu mai rămână nimic.

Şi mai ştia maiorul că pe plaja propriu-zisă sau printre dune există cuiburi de mitralieră şi cazemate, putând bate cu foc încrucişat terenul din faţa lor.

— Înainte! înainte! strigau gradaţii, îmboldindu-şi oamenii. În mod miraculos, tunurile au deschis focul cu câteva minute prea târziu, când plaja se go-

lise deja, iar cele două sau trei cuiburi de mitralieră din care s-a tras asupra lor au fost rapid reduse la tăcere cu grenade de mână sau proiectilele micilor aruncătoare de 50 mm.

Teterin şi Ragulin goneau, ţinându-se aproape de locotenentul Romanov şi maistrul principal Korniţki. Trecură teferi prin ceea ce fusese, înainte de bombardament, un baraj de sârmă ghimpată, săriră peste o tranşee părăsită de ocupanţii ei şi continuară să fugă, îngreunaţi cumplit de uniformele ude şi pline de nisip.

Undeva, în faţă, erau nişte case', ele trebuiau atinse şi ocupate; în felul acesta se vor găsi la adăpost şi vor putea respinge atacurile inamicului, atacuri ce nu vor întârzia să se

producă.

Dar, înainte de asta, trebuia lichidat un alt obstacol ivit, pe neaşteptate, în cale: o cazemată, solid construită, a cărei mitralieră trăgea, ce-i drept la întâmplare, dar trăgea.

— Distrugeţi-o! răcni Romanov:

.. Dintr-un salt rapid şi suplu, Teterin ateriză chiar sub ambrazură. Smulse cuiul de siguranţă, eliberă pârghia percutorului şi după ce numără până la cinci, aruncă grenada prin fanta cazematei. Explozia fu aproape instantanee, şi o limbă de foc ţâşni prin ambrazură. Mitraliera amuţi pe loc.

Korniţki, Ragulin şi alţi câţiva înconjurară cazemata, devenită mută, şi se postară la intrarea ei. După câteva clipe, poarta blindată se deschise şi un soldat cu faţa scăldată de sânge dădu să iasă. N-apucă să facă un pas şi o scurtă rafală îl trânti la pământ i

66

Trăgând din mers, Korniţki şi ceilalţi pătrunseră în iureş.

Era o cazemată mărrcică, dotată cu un tun de 37 mm şi două mitraliere; una din ele zăcea pe jos, azvârlită de pe postamentul ei de explozia grenadei luiteţerin.

Lupta care a urmat a fost Crâncenă şi atroce, lupta unor fiare închise în aceeeaşi cuşcă, luptă pe viaţă şi pe moarte, luptă pentru care puşcaşii marini fuseseră temeinic şi îndelung pregătiţi. Pumnalele de comando intrară în funcţiune, se trăgea cu ţeava lipită de ti-upul adversarului, se izbea cu pumnul, cu cizma, cu patul armei, cu se ce nimerea sub mână.

Apoi se lăsă liniştea. O linişte întreruptă doar de gâfâitul învingătorilor şi horcăitul celor care mureau.

Cazemata fusese cucerită.

Ronianov făcu, la repezeală, apelul. Din oamenii săi, trei n-au răspuns. Primele jeutfe ale plutonului din momentul debarcării!

Următorul ordin al locotenentului a fost scoaterea armamentului greu capturat şi amplasarea lui în aşa fel încât să poată trage spre interior, în direcţia opusă mării, de unde

Va. Veni, fără îndoială, contraatacul inamic.

Între zidurile de beton ale cazematei n-au mai rămas decât cadavrele celor ucişi, poate şi câţiva răniţi grav, cine mai putea şti în bezna şi haosul din jur!

În toată zona debarcării, înaintarea continua. Pri mele case din Stanicika au fost atinse, fără ca inamicul să se fi manifestat.

Se iviseră zorile, întunericul nopţii se topea, dezvăluind ochiului peisajul înconjurător. Puşcaşii ma-

rinari îşi trăgeau sufletul, amenajau poziţii de apărare, stabileau unghiuri de tragere pentru armamentul automat, căutau să ghicească de unde va porni contraatacul, căci era limpede că el se va declanşa în cel mai scurt timp..

Într-adevăr, o comparţie din Regimentul 170 Infanterie, plecată din Novorosiisk înainta în direcţia cazematei cucerite de comandoul lui Romanov. O companie de soldaţi căliţi în lupte, aproape cu toţii veterani ai campaniei din Crimeia.

Puşcaşii marini îi aşteptau cu degetul pe trăgaci; Culcat în spatele mitralierei capturate, Teterin aştepta şi el. Romanov ordonase ca focul, să fie deschis numai la semnalul său pândind momentul când inamicul va ajunge pe o porţiune de teren descoperit unde-i va fi cu neputinţă să se adăpostească.

Aştepta şi maistrul principal Korniţki care, împreună cu doi puşcaşi transformaţi în artilerişti, stătea cu ochiul lipit de luneta micului tun de 37 mm, întregul pluton era pregătit pentru înfruntare. Teterin prinsese în cătare un mic grup de soldaţi în uniforme *feldgrau* şi-l urmărea atent când ordinul ele declanşare a focului a fost dat.

În mâinile lui, mitraliera a nornit să se zgâlţâie, înghiţind lacomă banda, siluetele din faţă s-au poticnit, au căzut, s-au răspândit. Gloanţele stârneau mici gheizere de pământ, ricoşau de bolovani, căutau, cu înverşunare, trupuri omeneşti. Tunul bubuia scurt şi sacadat, obuzele lui explodau printre lanţurile de trăgători inamici, schijele porneau,

şuierând, în toate direcţiile.

68

Surpriza a fost totală, dar de scurtă durată; soldaţi trecuţi prin ciur şi prin dârmon, nemţii s-au retras în ordine, s-au adăpostit, s-au regrupat şi au cerut sprijinul artileriei, identificând cazemata ca fiind ocupată de inamic.

Primul obuz n-a întârziat să cadă.

Imediat, Romanov a ordonat oamenilor săi retragerea în cazemată. Solid construită, betonul ei armat putea rezista chiar şi loviturilor directe.

Bombardamentul reduse considerabil capacitatea de ripostă a puşcaşilor marini. Cazemata fusese conceputa sa stopeze un atac venit dinspre mare, nu din interior, ambrazurile ei erau orientate în direcţia plajei, doar două-trei mici deschizături ar fi putut, eventual, să slujească drept creneluri.

Resfiraţi într-un larg semicerc şi ţinând permanent cazemata sub focul armamentului lor automat, nemţii înaintau încercând o manevră de învăluire.

Înăuntrul cazematei, numărul răniţilor sporea; era-şi un mort, un flăcău sosit la pluton cu ultima completare, căruia o schijă de obuz îi secţionase beregata. Pentru el, războiul se sfârşise, înainte chiar de a fi început cum trebuie…

Încercuirea cazematei era aproape gata şi nemţii se pregăteau s-o atace cu grenadele – tunul de 88 mm îşi încetase între timp tirul – când a intervenit un nou element: vreo sută de puşcaşi marini, debarcaţi pe plajă cu al doilea val, observând inamicul s-au năpustit asupra lui într-un asalt năprasnic şi irezistibil. Ce a mai rămas din compania Regimentului 170 Infanterie a trebuit să bată precipitat în retra-

69

gere, lăsând pe teren morţi şi abandonându-i pe cei grav răniţi.

Romanov şi-a scos oamenii.

Misiunea lor nu era aceea de a sta în defensivă, de a se zăvorî într-o fortificaţie; menirea comandourilor de puşcaşi marini era să înainteze, să lărgească, pe cât posibil, capul de pod, să-l blocheze pe inamic, să faciliteze continuarea ofensivei.

De altfel, batalionul lui Kunikov avea şi un obiectiv precis: muntele Mişako, ale cărui pante împădurite şi lipsite de drumuri ofereau posibilitatea unei solide fixări în teren, precum şi liziera comunei Stanicika de unde ar fi putut urmări lesne mişcările de trupe germane, comunicând artileriei grele şi aviaţiei poziţiile ocupate de adversar.

Plutonul se puse, deci, în mişcare în vederea joncţiunii cu elementele înaintate ale batalionului, urmând ca noii veniţi să cureţe terenul de eventualele grupe răzleţe ale nemţilor şi să asigure protecţia spatelui. _

Aceste elemente tocmai ocupaseră clădirea şcolii, aflată în centrul aşezării, dar trebuiau să facă faţă asaltului infanteriştilor şi pionierilor aparţinând Diviziei 73 Infanterie, numeroşi şi feroci. Lupta risca să devină corp la corp, pierderile erau mari de o parte şi de cealaltă.

Brusca apariţie a plutonului lui Romanov schimbă, momentan, echilibrul de forţe; veniţi din flanc, puşcaşii marini izbiră inamicul, sparseră încercuirea lui şi, prin breşa astfel obţinută, năvăliră în curtea şcolii;

Lupta care se încinse nu mai avea nimic dintr-ur război modern: teutonii se băteau cu slavii, la fel cum o făcuseră de nenumărate ori în îndepărtatul Ev Mediu. Parcă nici nu se inventaseră armele de foc, triumfau baioneta, patul puştii, pumnul, genunchiul repezit în boaşe, degetele care căutau beregata, muşcătura care voia să smulgă carnea.

Cu ochi scoşi din orbite, cu spume la gură, hitlerişti şi sovietici se încleştaseră pe viaţă şi pe moarte Fără cruţare, cel slab piere!

Asaltul german a fost respins, poziţia menţinută Pentru cât timp însă?

De-a lungul uliţelor care convergeau spre piaţa unde se afla şcoala, puteau fi zărite, ştrecurându-se, uniforme *feldgrau.* De data asta, nu va mai fi unul contra doi sau trei, ci unul contra zece ori douăzeci!

Pe sprijinul desantului proaspăt debarcat nu se putea conta, el avea de furcă, serios de tot, cu nemţii care-şi reveniseră din surpriză şi acum contraatacau în forţă. Singura speranţă a asediaţilor din clădirea şcolii era să facă joncţiunea cu un alt detaşament avansat, ce se găsea la numai câteva sute de metri, separat însă de ei de infiltrările inamicului. Atunci, s-ar crea o linie defensivă oarecum continuă şi capul de pod, încă vag conturat, ar deveni o realitate.

Profitând de scurta acalmie instalată după respingerea atacului, puşcaşii marini încercară să-şi consolideze, cât de cât, poziţia. Unde s-a putut, zidurile au fost sparte deschizându-se lăcaşe de tragere, armele abandonate de inamic – mai ales grenadele – au fost strânse şi puse la adăpost. Acum, nu le rămăsese decât să aştepte noul atac.

71

El n-a întârziat, precedat, de astă dată, de un violent tir de aruncătoare.

Lipiţi de pereţi, ghemuiţi prin diverse cotloane, puşcaşii marini vedeau cum, urmând traiectoria lor curbă, pică din cer forme lunguieţe care în clipa când atingeau pământul se prefăceau în instrumente ale morţii, explodând şi împroşcând în toate părţile schije ucigaşe.

Neputincioşi în faţa acestui bombardament strângeau din dinţi, pregătindu-se pentru momentul înfruntării decisive, o înfruntare ce avea să se producă în cel mai scurt timp, pentru că, printre explozii, auzeau deja strigătele înverşunate ale atacatorilor. Era, din nou, clar că nu va exista cruţare, că cel mai puternic, mai decis, mai feroce va câştiga.

Ploaia de obiecte lunguieţe şi negricioase s-a făcut mai rară, exploziile s-au împuţinat. Profitând de calmul relativ, maistrul principal Korniţki se repezi până la zidul exterior, cel

care separa şcoala de uliţă şi inamicii care se îmbulzeau pe ea, se agăţă de creasta lui şi aruncă o privire în afară.

Erau cu duiumul. Pionieri de asalt, specializaţi, ca şi puşcaşii lui, în operaţiuni de comando, oameni hotărâţi să folosească toate mijloacele ca să învingă.' Niciodată mâna de oameni baricadată în clădirea şcolii nu va putea rezista unui' asemenea asalt.

Cu obrazul lipit de zid, Korniţki croia plan după plan.

Dacă strada ar pfutea fi curăţată de inamic, poate s-ar reuşi joncţiunea cu celălalt detaşament?. Poate ar putea fi realizată o poziţie defensivă comună?. Poate.:.? Dar cum să degajeze terenul?

72

Korniţki se lăsă să cadă în curte, apoi reveni la ai săi.

Cu chipurile împietrite, ferm hotărâţi să lupte până la capăt, puşcaşii marini se pregăteau pentru ultima lor bătălie.

Korniţki se uită îndelung la ei, în special la cei pe care-i instruise, Teterin, solidul Ragulin, micuţul, dar atât de rezistentul Ernilov, Lavreniev, niciodată supărat, veşnic bine dispus...

Nu putea să-i lase să crape de pomană, trebuia să găsească ceva, o idee, ca să-i salveze din capcana în care se aflau.

Mutra sumbră a locotenentului Romanov, revenit de pe acoperişul şcolii, îl încredinţa că şi ofiţerul ajunsese la aceeaşi concluzie: va fi ultima lor luptă, cea de pe urmă.

În curte mai zăceau câteva grenade nemţeşti, dintr-acelea cu coadă de lemn, poreclite.. Făcăleţ". Culese una de jos, o prinse la centură, apoi încă una. Zicându-şi că-i vor prinde bine atunci când se va încinge tărâţa, şi-n clipa aceea îi veni şi ideea.

Dacă tot îi e hărăzit să crape, de ce să n-o facă încercând să-şi salveze tovarăşii?

Pe rând, agăţă de centură toate grenadele găsite. Vreo cincisprezece. Acum, era mai ceva decât un obuz de mare calibru, o torpilă umană, un purtător al morţii.

Cu paşi calmi, se apropie de zid.

Neînţelegând ce vrea să facă, Teterin, Ragulin, Ernilov, Lavreniev şi alţi câţiva se luară după el.

„Totul e, îşi spuse Korniţki, ca nemţii să nu mă împuşte când sar, când n-am aterizat încă în mijlo-

cui lor. Să’ajung teafăr de partea ailaltă, să apuc să armez grenadele. După aceea…! Şi eu, şi ei vom mai avea unsprezece secunde de trăit. Fix unsprezece!”

O săritură, un moment de stupoare, apoi o explozie teribilă, însoţită de urlete neomeneşti, urlete de fiară rănită.

Acolo unde sărise Korniţki era un gol. Un gol pe care-l delimitau trupuri inerte, sau trupuri care se zvârcoleau. În centru, el. Mai exact, partea de sus a trunchiului, un piept, doi ochi căscaţi şi o gură care părea că împroaşcă duşmanul cu o ultimă înjurătură soldăţească.

Teterin sări în uliţă. Lunecă peste ceva vâscos, poate chiar măruntaiele şefului său, călcă într-o băltoacă de sânge, se împiedică de un cadavru, îşi regăsi echilibrul şi descarcă arma în direcţia celor care fugeau, înnebuniţi de groază.

Restul plutonului îl urmă. Era un iureş furibund, din soldaţi deveniseră fiare sălbatice, setoase de sânge, o hoardă dezlănţuită căreia nu-i mai păsa de nimic, pe care n-o putea opri nimic pentru că pierise sentimentul primejdiei, dispăruse instinctul de conservare şi nu mai rămăsese decât ura şi dorinţa nestăvilită de a ucide.

Fasciştii se retrăgeau, se dispersau, cadavrele lor zăceau de-a lungul *şi* de-a latul uliţei, drumul fusese deschis, dar preţul plătit era greu; printre uniformele *feldgrau* împrăştiate peste tot erau şi destule uniforme albastru-închis, cele purtate de puşcaşii marini.

Joncţiunea cu celălalt detaşament s-a operat rapid, noua poziţie a fost consolidată, s-au stabilit pe loc amplasamentele armelor automate, agenţii de le-

gătură au pornit în goană spre postul de comandă al batalionului.

Istovit, eu privirea rătăcită, cu uniforma stropită de sânge, Teterin se lăsă pe pământ, incapabil de cel mai mic gest. Gâfâia, o pâclă roşiatică îi plutea prin faţa ochilor, inima bătea nebuneşte, îşi simţea membrele îndurerate, fleşcăite şi, fără să-şi dea seama, scâncea din când în când ea un căţeluş bolnav.

Nu putea uita cumplitul spectacol la care asistase. Vedea, parcă aievea, trunchiul acela aşezat direct pe pământ, şiroind de sânge şi totuşi ameninţător, gura care părea să urle, mai departe, blesteme, ochii care ţinteau inamicul pe care năprasnica moarte a unui singur om îl pusese pe fugă.

Prin minte îi treceau poveştile copilăriei şi lecţii! de istorie în care era vorba de războinici care, cu pa loşul în mână înfruntau năvala duşmanilor „câtă frunză şi iarbă”; dar ce însemna curajul lor comparat cu sacrificiul voluntar al unui om care ştie că trupul lui va fi sfârtecat de explozia grenadelor cu care s-a încins, că nu va rămâne din el poate nici măcar o fărâmă de carne, că va avea o moarte cumplită, mai cumplită decât cea de pe oricare eşafod şi că această moarte a decis-o singur, pentru salvarea tovarăşilor săi de arme!

La vremea aceea, Teterin n-avea cum să ştie că cea mai înaltă distincţie, titlul de „Erou al Uniunii Sovietice”, va fi decernată, post-mortem, maistrului principal Iurii Korniţkiceea ce ştia însă, în mod sigur, era că bătălia pentru Stanicika a fost câştigată de un om, de un singur om, a cărui jertfă nu fusese în zadar.

75

Contrar tuturor previziunilor, dacă în ansamblul ei, operaţiunea de desant din golful Osereika se solda cu un eşec, ca un adevărat dezastru în ciuda mijloacelor puse la bătaie, diversiunea lansată în direcţia Stanicika-Novorosiisk, considerată minoră la nivel strategic, se transformase într-o victorie care trebuia exploatată la maximum.

Pe direcţia principală de atac, mii de oameni fuseseră blocaţi, deşi nu aveau „în faţa lor, decât un slab sistem defensiv şi asta numai pentru că artileriştii bateriilor maiorului Lahraeyer, adjutantul Willy Wagner, tunarii Frantz Fischer, Max Braundrup, Kurt Pleydrich şi mulţi, mulţi alţii îşi făcuseră datoria cu pricepere şi curaj.

Pe direcţia considerată secundară, câteva sute de puşcaşi marini izbutiseră să se agaţe de teren, să menţină poziţiile cucerite, să câştige noi aliniamente, respingând contraatacurile succesive ale inamicului.

Exista acum un cap de pod care oferea sovieticilor largi posibilităţi de exploatare a situaţiei create şi, dacă generalul Petrov, comandantul operaţiunilor din acest sector al Mării Negre, va şti să profite de ea, dacă va dispune şi de mijloacele materiale, dispozitivul defensiv german ar putea fi străpuns, mai mult chiar, tăiat în două. Sigur, Marele Strateg de la Kremlin concepuse niţel altfel operaţiunea, dar nu asta prima, important era rezultatul.

De partea germană domnea stupoarea şi refuzul de a înţelege.

Cum aşa? O mână de oamenî, nişte nenorociţi, debarcă la Stanicika, dau peste cap poziţiile apărate de soldaţii Führerului, ajung până la periferiile Noyorosiiskului? De neconceput! Inacceptabil!

76

Şi generalul Biinau, comandantul Diviziei 73 Infanterie, şi generalul Wetzel, comandantul Corpului 5 Armate, au fost uluiţi de succesul acestei operaţiuni efectuate cu atât de puţini oameni. Şi unul şi celălalt au înţeles perfect cât de primejdioasă poate fi această acţiune, şi-au dat imediat seama cât de slabe sunt forţele ce li se opun şi, totuşi, n-au fost capabili să ia deciziile necesare în timp util. Deşi aflaseră, din experienţă, că niciodată soldatul rus nu trebuie lăsat să-şi vină în fire, să-şi tragă sufletul, să se instaleze acolo unde a apucat să pună piciorul. Apucaseră, nu o dată, să se convingă ca sovieticii sunt ca buldogii; dacă au înhăţat ceva, nu mai e

chip să-i faci să-şi descleşteze fălcile.

Cu toate astea, n-au contraatacat masiv.

Devansându-i pe americani în concepţia acestora: „siguranţa primează!; t, au vrut să facă economie de vieţi omeneşti şi să organizeze o contraofensivă după toate regulile... împotriva a câtorva sute de puşcaşi!

Dar o contraofensivă, dusă după toate regulile artei şi prescripţiile regulamentare, cere oameni, oameni mulţi, cere şi tehnică militară, multă tehnică militară. E nevoie de planuri, de redactarea unor ordine şi instrucţiuni, e nevoie de pregătiri, de crearea unor baze de plecare, într-un cuvânt, e nevoie de timp.

Ceea ce le scăpa generalilor şi ofiţerilor; de stat-major, era că acest timp îl va utiliza şi inamicul!

Stanicika fusese ocupată pe 4 februarie. Bun, înainte de 7, admiţând că totul decurge perfect, nu se poate declanşa o operaţiune bine articulată. Deci s-a hotărât că, pe 7 februarie, sovieticii vor fi azvârliţi în mare!

77

Punându-se în pielea comandanţilor nemţi, generalul Petrov îşi spuse că aceştia nu-i vor lăsa un răgaz mai mare de zece până la cincisprezece ore şi că dacă în acest răstimp nu va izbuti să consolideze cum trebuie capul de pod de la Stanicika, atât de superb început, şi acesta va avea trista soartă a celui din golful Osereika, mai important, dar mai puţin eficace.

Drept urmare a decis ca folosind toate mijloacele existente, puşcaşii marini să primească tot sprijinul posibil, întăriri, muniţii, hrană, medicamente, înainte ca nemţii să apuce să arunce în mare mâna aceea de oameni care reprezenta capul de pod.

În noaptea de 4 spre 5 februarie, sub protecţia bateriilor de artilerie instalate pe malul răsăritean al golfului Tsemes, ale căror piese puteau ţine sub focul lor zona Stanicika, a expediat acolo un întreg regiment de infanterie, transportat cu mici ambarcaţiuni pescăreşti.

Apoi a recuperat tot ce se putea recupera din unităţile care participaseră la desantul ratat de la Osereika, a adunat toate trupele disponibile din regiune, n-a pregetat să trimită la luptă furieri, plantoane. Bucătari…

În felul acesta, în noaptea de 6 spre 7 februarie, în capul de pod se îngrămădeau circa opt mii de oameni, infanterişti, puşcaşi marini, plus Brigada 165, dotată cu armament greu anticar.

Toată această omenire se înghesuia într-un spaţiu. Extrem de îngust, trei kilometri pe patru, oferind o ţintă ideală unui bombardament aerian… numai că acest bombardament nu s-a produs! Din motive inexplicabile, statul-major german nu a făcut apel la aviaţie.

78

Aşa stând lucrurile, sovieticii au putut să se instaleze în linişte şi pace, să-şi consolideze poziţiile, ba chiar să lărgească perimetrul ocupat.

Pe atunci, comisarul politic al Armatei a XVIII-a era un general pe nume Leonid Brejnev, care ulterior avea să ocupe cea mai înaltă funcţie în aparatul de partid şi de stat al Uniunii Sovietice. El era cel care trebuia să ridice moralul trupelor, să le electrizeze, să aducă la incandescenţă sentimentele lor patriotice.

El a fost cel care a botezat peninsula Taman şi istmul Perekop „Malaia Zemlea” * şi tot lui îi aparţine fraza: „Aici, pe această *Malaia Zemlea,* eroii şi vitejii sunt la ei acasă*!”*

Ştiind câtă importanţă acordă marele stăpân Stalin acestei operaţiuni atât de nefericit începute, ordinul emis de Brejnev era clar şi fără echivoc: ostaşii Armatei Roşii vor muri, dacă e nevoie, pe loc, dar nu vor ceda o palmă de teren!

Şi a mai declarat că pe această „Malaia Zemlea” se va juca soarta Uniunii Sovietice, că de bătăliile care se vor da aici va depinde victoria sau înfrângerea Germaniei hitleriste. A spus-o şi a repetat-o de atâtea ori, el, comisarii regimentelor, politrucii companiilor şi ai plutoanelor, încât până la urmă şi ultimul soldat ajunsese să se convingă că destinul Patriei e în

mâinile lui. Că atunci când miza e atât de mare ce mai contează moartea şi, chiar dacă nu s-au găsit şi alţi Korniţki care să se încingă cu grenade şi să explodeze în mijlocul duşmanilor, au fost destui voluntari pentru diverse misiuni disperate,

* „Micul pământ”, în opoziţie cu „Bolşaia Zemlea”, care desemna întreaga Rusie continentală. (N.T.)

dintr-acelea din care, de regulă, nu se mai întoarce nimeni…

Bătălia pentru „Malaia Zemlea” fusese angajată.

Sovieticii erau ferm decişi să nu cedeze capul de pod creat, ba dimpotrivă să-l lărgească, să treacă la ofensivă.

Germanii erau şi ei ferm hotărâţi să-i arunce pe ruşi în mare.

Mii şi mii de oameni aveau să piară pentru această „Malaia Zemlea”.

Un petic de pământ care nu valora – istoria avea s-o demonstreze – nici pe departe atâtea sacrificii!…

Capitolul VI

IZGONIŢI I PE RUŞI!

Pe 7 februarie, dimineaţa, atacul german a fost declanşat. Un atac mult prea minuţios pregătit şi mult prea târziu pornit ca să poată reuşi.

7 februarie, duminică, ziua Domnului, zi hărăzită odihnei…

Era, frig, chiar foarte frig, deşi pe cer strălucea un soare aproape primăvăratic.

Oamenii batalionului Kunikov; mai exact, cei câţi mai rămăseseră în viaţă, ocupau poziţii pe versantul împădurit al masivului Mişako, în lăcaşuri de tragere săpate adânc şi temeinic.

Locotenentul Romanov şi supravieţuitorii plutonului aşteptau, uitându-se la lanţurile inamice de trăgători care se desfăşurau, pregătindu-se să pornească la atac.

În picioare în groapa pe care şi-o săpase, depăşind doar cu

viziera căştii micul parapet de pietre, Teterin aştepta şi el, cu gura uscată şi inima bătând nebuneşte în piept.

În stânga sa, la câţiva metri distanţă, într-o groapă asemănătoare, îl putea zări pe micul Ernilov, apoi, ceva mai încolo, pe mătăhălosul Ragulin

81

care-şi tot pipăia puşca-mitralieră, mestecând totodată nelipsitul lui dumicat.

În dreapta şi puţin mai în faţă era Lavrenev, mai departe locotenentul Romanov şi alţi câţiva, veteranii echipei de debarcare.

Mai în spate, bine camuflată şi gata să deschidă focul, se afla o baterie de tunuri anticar, dintr-aceiea poreclite de nemţi *jart-bum* în avanposturi, ascunşi după trunchiurile copacilor, pândeau soldaţii unui alt pluton. Aceştia urmau să dea primit piept cu inamicul.

Nemţii se apucaseră să urce panta, protejaţi de un tir de artilerie destul de anemic şi puţin precis. Obuzele explodau, dar făceau mai degrabă rău copacilor decât oamenilor, bine adăpostiţi în lăcaşurile lor de tragere. Exceptând o lovitură direct, pentru ei riscul era minim.

Romanov ordonase să nu se deschidă focul decât de la mică distanţă, când inamicul se va afla aproape de tot.

— De altfel, afirmase locotenentul, s-ar putea ca nici să nu ajungă până la noi. O să-i ia în primire artileria grea de pe malul răsăritean. Dacă totuşi vor răzbi prin baraj, îi căsăpiţi fără probleme, n-o să rămână prea mulţi!

Până una alta, lanţul de trăgători inamic urca panta într-o perfectă ordine, sigur de sprijinul propriei artilerii.

Mai rămăseseră doar vreo patru sute de metri până la primele poziţii ale puşcaşilor marini când un

82

muget cumplit sfâşie tăcerea, urmat aproape instantaneu de tunetul exploziilor.

Informate precis de observatorii plasaţi pe înălţimile din

jurul Stanicikăi, bateriile de pe ţărm deschiseseră focul.

Când fumul şi pi'aful stârnite de explozii s-au mai îmjjrăştiat, gonite de uşoara briză venită dinspre mare, oamenii batalionului au putut să-şi dea seama de teribila eficacitate a tirului bateriilor de coastă.

Prima salvă căzuse exact peste lanţurile de trăgători spulberându-le, sfârtecându-le, făcandu-le una cu pământul şi rari au fost cei care au scăpat de teribilul uragan de foc.

Un neamţ tinerel, cu faţa schimonosită de durere, se repezi în fugă spre poziţiile puşcaşilor marini, ţinând cu mâna dreaptă braţul stâng, secţionat aproape complet în dreptul umărului de schija unui obuz. Sângele ţâşnea ca o arteziană din cumplita rană, dar el nu-şi mai dădea seama de nimic, fugea de proiectilele care explodau în urma lui, fugea unde vedea cu ochii, fugea drept spre liniile inamice...

Ajuns la câţiva paşi de adăpostul lui Teterin, s-a prăbuşit, strângând în continuare braţul rănit, de teamă să nu se desprindă complet.

„*Mutter... Mutter... Mutter...*" gemea el, sfâşiat de durere, bolborosind şi alte cuvinte pe care Teterin le auzea, dar nu le putea înţele'ge.

Era şi timpul s-o cheme pe maică-sa, bietul de el! Nu-i mai rămăsese mult de trăit şi ea n-avea să-l

mai vadă niciodată; feciorul ei se golea încetişor de sânge, şi sângele lui nemţesc era supt de ţărâna rusească, de avidul pământ rusesc...

Presimţind o nouă salvă, mânat de groază, încercă să se mai depărteze un pic. Dând drumul braţului mutilat, se sprijini în cel teafăr, căutând să se târască, să-şi facă vânt cu vârful picioarelor, să se smulgă din loc.

Atunci se produse ceva oribil: braţul rănit se înţepeni în crengile unui arbust, din cumplita rană apăru ceva alb, un tendon, care se întinse, se întinse ca un elastic, apoi reveni brusc acolo de unde ieşise, în hidosul amestec de sânge şi carne sfârtecată. Soldatul îşi pierduse, definitiv, mădularul..:

Să fi văzut un prieten, un salvator în omul pe care-l avea înaintea lui şi din care nu vedea decât marginea căştii şi doi ochi? Probabil, pentru că a schiţat un gest de chemare adresat lui Teterin, un gest pe care n-a izbutit să-l isprăvească.

Obrazul i-a căzut în iarba uscată şi rară, trupul nu i s-a mai zvârcolit, s-a potolit, s-a împăcat…

Teterin, care nu-şi dezlipea privirea de la braţul smuls, ca să nu vadă cum moare acest soldat inamic, probabil de aceiaşi vârstă cu el, ar fi putut jura că-n clipa aia mâna desprinsă de trup, mâna ce nu mai putea asculta de porunca creierului, îi face, totuşi, un mic semn amical, timid, ruşinat parcă.

Închise strâns ochii, alungând de sub pleoape viziunea de coşmar, dar îi redeschise imediat: explodase cea de a doua salvă.

84

De data asta, fusese mai puţin eficace; supravieţuitorii primei şi cei care-i urmau, apucaseră să se disperseze, să iasă din zona de împrăştiere a schijelor, să-şi caute adăpost. Asta nu înseamnă însă că n-au fost victime; gol, cu uniforma smulsă de suflul exploziei, unul din atacatori a fost aruncai într-un copac şi a rămas acolo, între două crengi, la vreo trei metri de sol, spânzurând grotesc, ca o păpuşă dezarticulată.

În prezent, primul lanţ de trăgători, cu rândurile considerabil rărite, înainta târâş, adăpostindu-se după trunchiurile copacilor rămaşi în picioare şi în gropile lăsate de cei pe care explozia obuzelor îi smulsese din pământ.

Cei din eşalonul doi. Constatând că ambele salve percutaseră cam în acelaşi loc, alergau din răsputeri, căutând să străbată cât mai iute zona periculoasă, ţâşnind de la un copac la altul, gata oricând să se trântească la pământ în momentul în care vor auzi vuietul infernal al proiectilelor sovietice.

Ele întârziau însă – probabil, observatorii furnizaseră artileriştilor noi date despre mişcarea inamicului şi aceştia

modificau înălţătorul şi deriva – fapt care a permis atacatorilor să efectueze un nou salt. Acum, până la poziţiile ocupate de puşcaşii-marini nu mai rămăseseră decât vreo trei sute de rr etri.

Ragulin trase de tija de armare a puştii-mitralieră, gata să deschidă focul.

În acelaşi moment, în dosul lui Teterin, pământul păru că se cutremură şi erupe.

85

O pală de aer fierbinte îi arse ceafa, făcându-i să-şi bage capul între umeri. *Jart-Bum!*

Bum! a fost atât de apropiat de *Jart!* încât cele două sunete aproape s-au confundat; exact acolo unde se trântiseră la pământ infanteriştii germani, scăpărară flăcări orbitoare şi ţâşniră trâmbe de fum.

Atacul fusese stopat, net şi brutal. Cei care scăpaseră cu viaţa din primele două eşaloane de atac. Profitând de norii de praf care-i ascundeau privirilor tunarilor ruşi, se retrăgeau în goană, coborând panta mult mai repede decât o urcaseră. În mai puţin de jumătate de oră, pierduseră aproape două treimi din efectivele cu care poimiseră la atac.

Plăteau scump, al dracului de scump, soldaţii germani greşeala şefilor care aşteptaseră trei zile declanşarea contraofensivei, în ideea că, în felul acesta, vor economisi vieţi omeneşti!

„Izgoniţi-i pe ruşi! Aruncaţi-i în mare!”, acesta fusese cuvântul de ordine, ţelul suprem. Dar nu cumva era prea târziu? Nu cumva lipseau efectivele, lipseau mijloacele? De ce li se lăsase atâta timp ca să se instaleze, să-şi consolideze poziţiile, să primească întăriri? Acum, ca să mai fie scoşi de acolo de unde se înşurubaseră, ar fi nevoie de un bombardament masiv, de pe uscat şi din aer, şi apoi, un asalt în forţă.

Din nefericire, pentru aşa ceva, era nevoie de artilerie, de multă artilerie, de aviaţie, de multă aviaţie, or, se pare, la îndemână nu se aflau nici

86

tunuri, nici bombardiere. Ca atare, rămăsese doar asaltul…

Imediat ce elementele de vârf au revenit pe poziţiile de plecare şi s-au regrupat, al doilea val a şi pornit.

A pornit în fugă, ştiind din cele întâmplate anterior că riscă în orice clipă să se pomenească sub focul bateriilor de coastă, năzuind să străbată cât mai repede zona barajului, să ajungă, în sfârşit, să înfrunte, în luptă, oameni şi nu obuzele care pică din cer!

Domoală la început, coasta muntelui devenea din ce în ce mai povârnită, mai greu de urcat. Oamenii gâfâiau, încetineau pasul. Curând, ajunseseră în locul în care cadavrul dezgolit al celui din copac marca limita zonei periculoase.

În acelaşi moment, văzduhul se cutremură.

Un salt lung, disperat, i-a scos pe atacatori din fâşia morţii.

În spatele lor, pământul erupse, schijele şuierară pe deasupra capetelor. Ţâşniră din nou, dar cele câteva corpuri rămase nemişcate erau o dovadă că obuzele sovietice îşi găsiseră prada.

Jart! Bum! îşi făcu auzit glasul bateria anticar.

Inutil, de astă dată. Atacatorii devansaseră aliniamentul ucigaş şi *Jart-Bum!* nu le mai putea face niciun rău: se apropiaseră prea mult de poziţiile sovietice.

87

.. Venise rândul puştilor, al pistoalelor-mitralicră, al grenadelor – al „făcăleţilor”, şi al „lămâilor”; –, venise momentul luptei de aproape.

Din dreapta lui Teterin, dincolo de lăcaşul locotenentului Romanov, o mitralieră grea se porni să sughiţă, sughiţuri lungi, mortale. Prinşi în evantaiul ei ucigaş, primii atacatori se prăbuşiră, seceraţi. Din urmă însă, veneau alţii, şi alţii.

Lupta devenise corp la corp. Ucişi de o rafală de pistol-mitralieră, străpunşi de o baionetă, înjunghiaţi cu un pumnal, oamenii din avanposturi mureau unul după altul. Gropile pe care le săpaseră se prefăceau pentru ei în locuri de veci…

Un neamţ venea în goană spre groapa unde era Teterin. Gtar îi vedea privirea fixă, menită parcă să-l înspăimânte, fălcile încleştate, rânjetul gurii.

A tras instinctiv, fără să mai ochească.

Neamţul zvâcni, se răsuci într-o parte, căzu. Glonţul îl nimerise în plin.

Teterin manevră închizătorul, dulia goală sări, introduse un nou glonţ pe ţeavă şi abia atunci 51 observă pe cel de al doilea neamţ care se pregătea să se repeadă la el. Trase, tot instinctiv, exact în momentul în care celălalt îşi făcea vânt să sară.

Intrat pe sub bărbie, glonţul traversă ţeasta şi se opri în oţelul căştii, dar' nu stopă saltul şi tălpile ţintuite ale cizmelor îl loviră pe Teterin drept în

* Grenadele germane de mâna – cele mai răspândite – erau prevăzute cu o coadă din lemn în care se al ia şi detonatorul; deci, un cilindru din tablă oţelită (corpul grenadei) şi o coadă. Cele sovietice (româneşti, franţuzeşti, englezeşti, americane), se prezentau sub forma unei lămâi, din tablă oţelită cele ofensive, din fontă cadrilată cele defensive. (N.T.)

faţă. Complet năucit, puşcaşul lunecă moale pe fundul gropii, strivit sub cadavrul neamţului, şi nu mai mişcă.

Se lăsa înserarea, calmul revenise şi Ragulin porni să cerceteze lăcaşurile individuale ale camarazilor săi.

Ernilov era mort, la fel ca şi cel care-l ucisese. Cei doi se înjunghiaseră reciproc, cu siguranţă simultan, şi acum zăceau, uniţi prin moarte, în groapa în care abia încăpeau.

Când a ajuns la lăcaşul lui Teterin, Ragulin n-a văzut, ia început, decât spinarea unui neamţ, prosternat parcă înaintea unei divinităţi necunoscute şi nevăzute.

Abia după ce s-a uitat mai bine, a zărit şi o mână ale cărei degete se mişcau încet şi care nu putea fi decât, mâna tovarăşului său. Sigur, ea era, uite şi proaspetele cicatrici din palmă, urmele cioburilor de sticlă, care-i zdreliseră pielea când sărise zidul, cicatrici care se redesehiseseră şi

începuseră iarăşi să sângereze.

Ragulin încercă să-l tragă pe neamţ afară din groapă, dar nu izbuti, individul era prea mare, prea greu, se înţepenise între pietre, iar poziţia în care se găsea nu-i permitea zdrahonului să folosească decât un sfert din forţa lui fizică.

— Lavrenev! urlă el. Lavrenev! Vino, frăţioare, să-mi dai o mână de ajutor!

Lavrenev se extrase din lăcaşul lui cu oarecare greutate, fusese rănit la braţul stâng şi-şi aplicase singur un pansament individual.

— Ce se-ntâmplă? mârâi el, apropiindu-se. Pe cine ţi-a căşunat?

89

— Pe porcul ăsta de hitlerist care l-a prins pe Otar sub el şi pe care nu izbutesc să-l clintesc. Ştii, se grăbi el să adauge, văzând că tovarăşului său nu-i prea arde s-d facă pe cioclul, am impresia că Oatr nu-i chiar mort…

— Trag nădejde şi pentru el, şi pentru tine! bombăni Lavrenev. Dacă mă pui să trudesc de pomană, cu braţul meu paradit, o să-i pomeneşti, după aia, şi pe mă-ta şi pe tac-tu!

Ragulin avusese dreptate: Teterin nu era „chiar mort”. Trăia, dar era încă amorţit, paralizat de lovitura primită. Arăta groaznic.

Nasul, strivit de tălpile ţintuite ale cizmei nemţeşti, se umflase şi căpătase culoarea pătlăgelelor vinete, buzele erau tumefiate, ochii injectaţi di sânge abia mai puteau sta deschişi.

Sub crusta de sânge care-i acoperea obrazul pielea căpătase toate culorile curcubeului, galben’ se învecina cu violetul, negrul cu roşu, portocaliul cu brunul.

O spumă sângerie se adunase în colţul gurii, gemea încetişor în timp ce tovarăşii lui îl trăgeau afară din groapă.

— Otar, frăţioare, cum ţi-e? Rău, rău de fot? se agită Ragulin, înspăimântat de masca aceea de coşmar.

Teterin îşi mişcă buzele şi scuipă un cheag de sânge în care se putea distinge ceva alb.

— Sărmanul! exclamă Lavrenev. Şi-a pierdut dinţii!

Era adevărul. Teterin nu mai avea nici incisivi, nici canini. Toţi dinţii din faţă fuseseră sfărâmaţ

90

şi când Ragulin îi desfăcu buzele, umflate precum caltaboşii, ca să vadă ce-i înăuntrul gurii, nu desluşi decât gingiile sângerânde şi, ici-colo, câte o ţandăra albă, rădăcină sau fragment de dinte.

Ragulin se simţea complet descumpănit. Nu era el un tip prea imaginativ, şi nici prea curios din fire, dar i se întâmplase adesea să se gândească la rănile pe care le poţi căpăta în timp de război.

Ştia, de pildă, că în majoritatea cazurilor, membrele sunt cele care o încasează, de aceea se şi văd atâţia foşti combatanţi cărora le lipsesc un deget, o mână, braţul sau picioarele.

Mai ştia că dacă eşti atins la cap, mai rar să scapi cu viaţa; atunci, nu mai eşti rănit, ci mort.

În privinţa celorlalte răni, avea oarecari îndoieli. Se pare că cele în burtă erau destul de parşive, mai ales dacă te alegeai cu maţele perforate şi apucaseşi, înainte de asta, să mănânci bine. Cele din piept erau mai puţin grave, de regulă scăpai cu viaţa, sigur, dacă nu fusese atinsă inima. Dar nu-şi închipuise niciodată că va vedea pe unul din camarazii săi scăpând teafăr din luptă, dar pierzându-şi toţi dinţii din faţă din pricina unei lovituri cu cizma!

Cum necum, îl cără pe Teterân până la postul de prim-ajutor ca să primească acolo îngrijirile de care avea atâta nevoie.

Ziua de 7 februarie, zi de duminică, se încheia. Noaptea se lăsa, glacială, pe versanţii masivului Mişako. Sfârşea prima zi a marii bătălii pentru „Micul Pământ”; îi vor urma altele, destule, în cursul cărora vor mai pieri mulţi oameni…

91

Cum însă această idee nu i-a trecut prin minte malacului

Ragulin, ea nu l-a putut împiedica să înghită cu poftă masa de seară, copioasă întrucât raţiile fuseseră calculate pentru efective net supe-; rioare celor rămase după prima tentativă de contra-; ofensivă germană pornită sub lozinca, „izgoniţi-i pe ruşi!”

Capitolul VII
LUPTE DE STRADA LA STA NICIK A

Venit din sectorul Anapa, Regimentul 213 mărşăluise o bună parte din noapte ca să sosească în zori în apropiere de Stanicika.

Halta de ajustare, îngăduită de comandanţi oamenilor frânţi de oboseală, a fost brutal întreruptă de tunetul bateriilor ruseşti instalate pe malul răsăritean al golfului. Tirul era diabolic de precis, observatorii instalaţi pe înălţimile din jurul aşezării urmăreau, pas cu pas, deplasările trupelor germane şi obuzele percutau exact acolo unde era nevoie..

Către orele opt ale dimineţii zilei de 8 februarie, Regimentul 213 Infanterie pierduse aproape o treime din efectivele sale, fără să fi fost măcar angajat în luptă!

Pe la orele nouă, când contactul cu inamicul a fost, în sfârşit, stabilit şi’când grupele de asalt s-au apropiat de imobilele ocupate de sovietici, numai o jumătate din regiment mai era în stare să lupte. Chiar şi aşa, atacul a fost declanşat, cu atât mai impetuos şi înverşunat, cu cât fiecare soldat ştia că din acel moment nu mai are de ce să se teamă, blestematele baterii fiind nevoite să înceteze focul ca să nu-şi bombardeze compatrioţii.

Situaţia era oarecum identică şi în cazul Regimentului 305 Infanterie, care urma să atace urmând un ax diferit şi să facă joncţiunea cu 213 undeva în interiorul localităţii.

Şi aici, pierderile provocate de barajul de artilerie erau extrem de grele; din compania a 3-a a batalionului 2 nu mai rămăseseră, de pildă, decât vreo cincizeci de oameni capabili să lupte.

Aceasta fiind situaţia, completările s-au făcut cu ce s-a aflat sub mână şi astfel adjutantul Wagner, Frantz Fischer şi alţi câţiva care respinseseră cu focul tunurilor, lor încercarea de debarcare în golful Osereika, dar le pierduseră ulterior, s-au văzut transformaţi în grenadieri de asalt, într-o grupă de şoc angajată în lupte de stradă.

La nouă dimineaţa, artileriştii şi-au părăsit adăposturile înjghebate în pripă în ograda unui localnic. Ca obiectiv, aveau un grup de case pe care sovieticii le transformaseră într-un soi de cazemate.

Primul salt a fost stopat la jumătatea lui de focul susţinut al unei mitraliere.

Frantz Fischer, care era la numai câţiva paşi de adjutant, se trânti fulgerător la pământ, adăpostindu-se după o grindă, smulsă cine ştie de unde. Ţinea obrazul lipit de ţărână, încercând să nu se gândească la gloanţele pe care le auzea şuierând la numai câţiva centimetri deasupra capului.

Alături se nimerise să fie Klaus Griinberg, un soldat de vârsta lui, provenit din fosta baterie a locotenentului Holschermann, ca de altfel majoritatea celor care formau acum grupa de şoc. Era un

flăcău scund, solid clădit, de obicei vesel şi plin de voie bună, însă acum, sub focul mitralierei ruseşti, părea că se dezintegrează, că se lichefiază. Faţa lui, cu trăsături vag copilăreşti, se transforma, îmbătrânea cu fiecare clipă, se prefăcea într-o faţă de moşneag, cu ochi care-şi pierduseră strălucirea şi se duseseră undeva în fundul orbitelor, cu bufce tremurătoare...

Crăpa vizibil de frică şi, de fiecare dată când un glonţ se izbea de grinda după care se adăpostise, tresărea şi se schimonosea îngrozitor, de parcă glonţul acela i-ar fi sfârtecat carnea.

Snopurile ucigaşe ale mitralierei îi ţintuiseră pe toţi la pământ, câţiva erau deja morţi, alţii răniţi, iar cei încă teferi se întrebau dacă vor reuşi vreodată să scape din acel loc

unde zăceau, în imposibilitate de a se apăra, neputincioşi să facă o mişcare, un gest cât de mic.

Brusc, din spatele lui Fischer răsună o detunătură seacă şi asurzitoare.

Un tun de asalt montat pe şasiul unui tanc; redutabilul 88 mm, intervenea în luptă.

Era atât de aproape de grupul de case, încât obuzul ieşit pe ţeavă percuta instantaneu, ambele bubuituri confundându-se în una singură, cumplită, apocaliptică.

Strângând din dinţi ca să-şi domolească tremurul nervos, Fischer aruncă o privire rapidă peste grindă.

În peretele casei din faţă se căsca o gaură uriaşă, încă un obuz, şi întregul zid dispăru într-un vârtej de moloz spulberat.

95

Răpăitul mitralierei încetă. Servanţi şi armă zăceau, mai mult ca sigur, îngropaţi sub dărâmături.

— Înainte! înainte, băieţi! răcni Willi Wagner, intuind că acesta-i momentul, că peste câteva clipe ar putea să fie prea târziu.

— Înainte! se pomeni strigând şi Frânt z Fischer, sărind în picioare şi luând-o la fugă.

Obuzele teribilului 80 îşi făcuseră pe deplin datoria; doar câteva gloanţe mai şuierară pe la urechile atacatorilor.

Adjutantul ţâşnise de pe loc ca un veritabil sprinter, urmat de Fischer şi Grunberg, al cărui obraz îşi redobândise culorile normale. Ceilalţi veneau şi ei, cu armele pe şold, gala de izbire. Tunul îşi încetase tirul; din acel moment, proiectilele sale puteau deveni mortale şi pentru atacanţi.

Care să fi fost distanţa între aceştia şi casa pe care voiau s-o cucerească? Poate şaizeci de metri, poate optzeci ? Pe teren, nu înseamnă mare luci < dar când te aştepţi, în fiece clipă, ca focul inamic să reînceapă, ai impresia că-ţi trebuie o veşnicie ca s-o parcurgi!

Ajuns primul la zidul năruit – alergase ca o nălucă – Wagner sări prin spărtură, ateriză în ceea ce fusese, probabil, sufrageria casei, zări în faţă o siluetă în uniformă bleumarin,

slobozi o scurtă rafală de pistol-mitralieră, apoi se răsuci într-o parte, exact în momentul în care un alt puşcaş marin se pregătea să-l doboare cu un foc de puşcă. Reflexul său a fost doar cu o zecime de secundă mai rapid

96

decât al sovieticului, pentru că în clipa în care degetul acestuia apăsa pe trăgaci, primul glonţ din seria expediată de adjutant îi străpungea fruntea.

Artileriştii năvăleau în casă, săreau peste ruine, mitraliau în dreapta şi-n stânga, urlau ca să uite de frică, să alunge gândul că undeva, printre dărâmăturile astea, e poate ascuns un duşman pregătindu-se să-i ucidă înainte de a fi apucat ei să-i lichideze.

Helwâng, un colos care venea, ca şi Griinberg, din bateria locotenentului Holshermann, se încăierase cu un rus, la fel de solid şi de puternic. Era o luptă stranie, cu mâinile goale, între doi giganţi parcă acum ieşiţi din neolitic.

Helwing îl apucase pe rus de beregată, voind să-l sugrume. Strângea din răsputeri, dar celălalt avea un grumaz, ca de taur, atât de gros încât degetele artileristului nu izbuteau să-l cuprindă. Riposta, pocnindu-l pe adversar cu pumnul drept în burtă, în timp ce cu mâna stângă se căznea să scape din strânsoare. Zadarnic. Treptat, obrazul i se congestiona, aerul pătrundea tot mai greu în plămâni, forţele începeau să-l părăsească. Continua să-şi lovească adversarul, dar loviturile nu mai aveau aceiaşi putere ca la începutul luptei, deveniseră dezordonate, instinctive, mai mult o reacţie animalică înaintea primejdiei.

Helwing îl domina acum net, îl silea să-şi îndoaie genunchii, se lăsa cu toată greutatea pe el, căutând cea mai bună poziţie pentru actul final.

97

Rusul nu-l mai putea lovi în burtă, nimerea doar coapsele, haotic şi ineficace. Artileristul continua să-l sugrume; avea o expresie feroce, cu buzele rânjite peste dinţii încleştaţi, cu

ochii mijiţi şi venele gâtului umflate ca nişte otgoane.

Treptat, privirea adversarului său devenea tot mai sticloasă, aerul răzbatea tot mai greu prin traheea comprimată, obrazul i se învineţea. Nu mai avea mult de trăit, poate doar câteva secunde…

Profitând de faptul că puterile îl_ părăsiseră aproape complet pe puşcaş, Helwing îl apăsă, brutal. Cu degetul gros al ambelor mâini în bărbie, dându-i capul pe ceafă.

Î Ochii sovieticului ţâşniră din orbite, încercă să să se zvârcolească, să scape din teribila menghine, era chiar cât pe ce să izbutească, dar în aceiaşi clipă palma neamţului îl izbi. Năprasnic, peste frunte.

Urmă o trosnitură oribilă care se auzi cu tot ivacarmul din jur, picioarele învinsului deveniră moi, cedară sub greutatea trupului.

Helwing descleştă şi degetele celeilalte mâini şi pe molozul care acoperea duşumeaua se prăvăli cadavrul unui om cu vertebrele cervicale zdrobite.

Învingătorul îşi zvântă fruntea îmbrobonită de sudoare cu mâneca vestonului, trase de câteva ori, adânc, *ser* în piept, îşi masă muşchii îndureraţi ai abdomenului.

— Dădea ca un apucat, gagiul! comentă el sinistrul episod. Puternic ca un urs. La un moment dat, am crezut că n-o să-l pot dovedi!

93

Cei din jur priveau, încremeniţi, cadavrul cu gâtul sucit. Impresia de forţa telurică stăruia şi după xnoai’te.

G runberg împinse cu piciorul cadavrul unui sovietic care zăcea pe o grămadă de moloz şi se aşează în locul lui, la doi paşi de adjutantul Wagner. Printr-o spărtură a peretelui, amândoi cercetau cu privirea casa învecinată, cu siguranţă plină şi ea de soldaţi la fel cu cei de aici, pe care vor trebui să-i ucidă ca să neutralizeze cuibul lor de rezistenţă.

Kriill, care scotocea prin puţinele mobile rămase întregi, dădu peste o sticlă de vodcă începută, plină de praf şi de mizerie.

— Chiar de erau sifilitici ăi de-au băut din ea, tot îmi administrez o duşcă! proclamă el.

Duse sticla la gură, trase o înghiţitură zdravănă, apoi o pasă primului care se afla alături.

— În sănătatea dumneavoastră, domnilor tovarăşi. Vedea-i-aş crăpând cu toţii, unul câte unul sau la grămadă! Mi s-a acrit de voi ca de mere pădureţe!

Sticla trecu din mână-n mână, dar fireşte nu ajunse pentru toată lumea şi priviri jindultoare îi urmăriră traiectoria când cel care sorbise ultima picătură o aruncă de perete.

Adjutantul Wagner continua să studieze terenul, căutând soluţia cea mai bună pentru a se apropia şi ataca obiectivul.

Sigur, distanţa era mică, abia vreo cincisprezece metri, dar terenul pe care urma să-l parcurgă era neted ca-n palmă, exceptând un zid scund care

despărţea cele două ogrăzi şi câteva tufe uscate de liliac. O ferestruică îngustă dădea spre micul zid. Wagner ordonă unuia din ostaşi să-i caute la repezeală prin casă ceva dur. O rangă, o casma, un târnăcop, iar când acesta se întoarse cu obiectul cerut, îl puse să desprindă zidăria de sub fereastră. Casa fusese construită din pietre de râu, chirpici şi paiantă aşa că treaba s-a dovedit a fi extrem de lesnicioasă. Prin această nouă spărtură, ascunsă de ziduleţ, atacatorii se puteau furişa afară fără să fie văzuţij

Mitraliera, cea care cu puţin timp în urmă îi ţintuise la pământ şi pe care suflul exploziei proiectilului de tun o răsturnase, ucigând servanţii dar lăsând arma intactă, a fost trasă în dreptul spărturii.

— Griinberg, ordonă adjutantul, treci la mitralieră. Când ajungem la ziduleţ, deschizi focul şi ţii sub bătaie ferestrele casei de colo. Încetezi numai când am făcut şi ultimul salt.

Griinberg înţepeni bine roţile mitralierei, verifică banda şi se culcă în spatele scutului.

Târându-se pe coate, Wagner şi restul grupei se furişară în curte, apoi tot târâş ajunseră, neobservaţi de inamic, la micul

zid. Când toţi au fost gala, adjutantul ridică braţul.

Imediat, mitraliera porni să răpăie. Serii lungi care măcinau tencuiala peretelui, smulgeau aşchii

* Spre deosebire de mitralierele germane şi româneşti – M.G. Şi Z.B. – care aveau afete cu două sau trei picioare, cele sovietice, sistem Maxim, erau montate pe două rotiţe şi prevăzute cu un scut. (N.T.)

din giurgiuvele, dar mai ales, pătrundeau în snopi ucigaşi în interior.

— Acum! răcni Wagner, sărind peste scunda îngrăditură.

Din două salturi scurte se şi afla lipit de perete. Mitraliera amuţise. Oamenii din grupă ţâşniră după el, cu excepţia unuia singur, un băiat venit din fostul pluton al lui Holschermann, al cărui nume Wagner nici nu-l ştia, pe care un glonţ inamic îl opri net din fugă, îl făcu să se răsucească pe loc şi să se prăbuşească, rămânând nemişcat.

Pe latura pe care se aflau, singurul acces posibil în casă era o fereastră îngustă, cam prea îngustă pentru atleticul adjutant, dar altă soluţie nu exista. Fie ce o fi, trebuiau să treacă prin ea!

Wagner smulse de la centiron o grenadă, o armă, numără până la şase, apoi o aruncă înăuntru. Zgomotul exploziei abia se auzi, dar prin fereastră ţâşni o trâmbă de fum negricios, dovedind că proiectilul îşi îndeplinise menirea.

— După mine! răcni el, îneălecând giurgiuveaua.

Întâi, crezu că nu va putea trece din pricina porthartului şi a tocului binoclului care se înţepeniseră în ce mai rămăsese din giurgiuvea; apoi, că-şi trăieşte ultima clipă de viaţă pentru că un rus rănit se ridicase de jos şi-l luase la ochi.

Se smuci ca un nebun, auzi pârâind ceva şi căzu pe duşumeaua plină de moloz şi sfărâmături, chiar la picioarele sovieticului.

În acelaşi moment, un alt artilerist apăru în cacirul

ferestrei. Pe el îl culese glonţul inamic şi omul se prăvăli pe spate, îndărăt în curticica de unde venea, mai-mai să-l strivească pe Frantz Fischer care sosea din urmă. Acesta se feri, sărind într-o parte, apoi vârî ţeava pistolului-mitralieră prin fereastră şi goii întregul încărcător, secerând de la stânga la dreapta şi de la dreapta la stânga.

Spre norocul lui, Wagner nu apucase încă să se ridice de jos, atât de rapid se derulase totul; spre norocul lui, altminteri şi-ar fi încheiat cariera, ucis tocmai de cel care-l iubea!

Fischer, Helwing, Krull, Grunberg şi alţii năvăleau ca turbaţii. Printre norii de praf şi de fum, în strâmtoarea odăilor, se încinsese iarăşi o cumplită luptă corp la corp, o atroce învălmăşeală, în care abia puteai distinge care ţi-o prieten şi care duşman, unde loveşti şi pe cine. Deşi răniţi mai toţi de explozia grenadei lansate de Wagner, sovieticii se băteau cu energia disperării ştiind, la fel cum o ştiau şi advesarii lor, că în asemenea încleştări ucizi sau eşti ucis, că nimeni nu ia prizonieri, că nu există îndurare!

Sărind în casă, Fischer fusese înhăţat de un rus, de două ori mai puternic, care-l prinsese pe la spate şi, lipindu-şi pieptul de spinarea artileristului, ca de un scut, încerca să-l înjunghie, blocându-i gâtul cu antebraţul stâng. Pe jumătate sufocat, Fischer îşi încleştase degetele pe încheietura mâinii care ţinea pumnalul, căznindu-se să oprească lama ucigaşă.

102

Alături, Kriill şi un sovietic se tăvăleau pe jos. Fiecare opintindu-se să-l încalece pe celălalt şi să-l străpungă cu baioneta. Era o luptă sălbatică şi disperată, cu muşcături, cu degete care căutau ochii adversarului, cu genunchi care ţinteau boaşele: Kriill fu lovit şi se rostogoli pe spate, urlând de durere; imediat, rusul fu peste el, încleştându-şi degetele de beregată şi strivindu-i pieptul sub genunchi.

Devenită liberă, mâna lui Kriill care strângea baioneta se destinse ca un arc şi izbi.

Vârful oţelit pătrunse între coaste, lama intră adânc în trupul duşmanului. Strânsoarea acestuia slăbi, trupul i se

plecă în faţă, sprijinit în palme ea să nu cadă.

Kriill smulse baioneta din rană şi o înfipse din nou. Odată… încă o dată… Şiroind de sânge, lama ieşea şi pătrundea în trupul din ce în ce mai flasc al adversarului.

Din gâtlejul rusului se smulse un horcăit, sângele ţâşni pe gură, împroşcâhdu-l pe cel ce biruise, trupul se înmuie, căzu.

Orbit, sufocat, Kriill se zbătu din răsputeri să scape de greutatea care-l apăsa, izbuti să se smulgă, îşi şterse ochii cu dosul palmei, îndepărtând mâzga roşiatică, se ridică, sprijinindu-se de cadavru. Atunci îl zări şi pe Fischer care continua să se lupte cu adversarul lui, pierzându-şi, vizibil, puterile. Cu toată împotrivirea, vârful pumnalului rusesc se apropia, inexorabil, de pieptul lui.

103

Încă nesigur pe picioare, Kriill făcu un pas înainte.

Baioneta lui, cu sângele nezvântat pe ea se ridică, lovi.

Ascuţită brici, lama pătrunse pe lângă claviculă, secţionă jugulara şi deltoidul, se implântă în lobul superior al plămânului.

Rănitul se agăţă de cel pe care tocmai voise să-l ucidă, se căzni să rămână în picioare, să continue lupta – era ceea ce îi dicta ultimul său licăr de conştiinţă – dar voinţa şi puterea se seuregau odată cu viaţa care-i părăsea trupul.

Lupta se încheiase. Pentru a doua oară, câştigaseră uniformele *feldgrau.* Plătind însă preţul cuvenit. Printre cadavrele celor care apăraseră mizera casă dintr-un mizer târguşor sovietic erau şi cinci ale atacatorilor, cinci băieţi’ solizi şi curajoşi, veterani ai multor încleştări, dar pentru care aceasta fusese cea din – urmă.

Willi Wagner scăpase de cea de a doua rănire – poate chiar şi de moarte – datorită căzăturii lui Helwing, atletul cu muşchi de oţel, pentru că avusese baftă. Otto Kriill şi Franz Fischer erau năclăiţi de sânge, dar nu de al lor, ci de al inamicului.

Câştigaseră, dar erau complet sleiţi de puteri. Teoretic, ar fi avut nevoie de zile întregi de repaus ca să-şi adune forţele; practic, nu dispuneau decât de nişte minute.

104

Cu o mână al cărei tremur nu izbutea să-l stăpânească, Fischer înlocui încărcătorul golit al pistolului-mitralieră cu unul plin.

Gâfâind, cu privirile secate de orice expresie. Cu chipurile împietrite. Încercănaţi, cu copurile gurii trase în jos, oamenii grupei de asalt a adjutantului Wagner se pregăteau de o nouă încercare.

Aşezat pe un sac cu cartofi, Fischer îşi trăgea sufletul, privind, aproape fără s-o vadă, uşa de intrare. O uşă solidă din scânduri negel uite. O uşă care dădea spre exterior şi pe care, buimaci cura erau cu toţii, n-o păzea nimeni.

Această uşă s-a deschis deodată, în cadrul ei a apărut o siluetă în uniformă bleumarin şi un pistol-mitralieră, din cele poreclite „balalaică” a pornit să scuipe foc.

Fischer a ripostat, aproape automat. O serie lungă, prea lungă chiar. Rusul scăpă arma, duse mâinile la pântece, şi se prăbuşi, scuturat de convulsii. Nu era însă singur, în urma lui năvăleau alţii.

Lupta reîncepea;

Fischer, al cărui încărcător se golise, izbea în dreapta şi în stânga cu pistolul-mitralieră cum ar fi dat cu o ghioagă, Kriill îşi folosea din nou baioneta, Helwing pusese mâna pe un scaun de bucătărie, Griinberg se bătea cu pumnii şi picioarele, lipit de cadrul uşii, Wagner trăgea rafală după ra-

10

falâ, stopându-i pe sovieticii care ar fi vrut să pătrundă în – casă.

Sângeroasa încăierare nu dură decât câteva minute, destul însă ca din cei treizeci de soldaţi germani care-l urmaseră pe adjutant să nu rămână decât vreo cincisprezece.

Atacul Ostaşilor roşii fusese respins şi de data asta, cei care rămăseseră în viaţă încercau acum să scape cu fuga.

— Înainte! După ei! răcni Wagner şi ţâşni în urmărirea fugarilor.

Ceilalţi îl urmară, străbătând în iureş distanţa de vreo douăzeci-treizeci de metri care-i separa de casa următoare, atât de aproape de cei imn unii încât Wagner izbuti să culce pe, unul din ei la pământ poenindu-l în ceafă cu ţeava pistolului-mitralieră.

Năvăliră în casă ca o hoardă dezlănţuită, doborând tot ce le stătea în cale. Trăgând, înjunghiind, izbind.

Şi iarăşi se încinse acea oribilă luptă între oamenii deveniţi fiare, deveniţi lupi cu răcnete de furie, blesteme, înjurături, gemete, ţipete de durere, horcăieli de moarte.

Înghesuiţi între pereţi, nemaiavând unde să se retragă, ruşii se băteau cu energia disperării, pe viaţă şi pe moarte, vânzându-şi cât mai scump pielea. Rezistând până când nu-i părăsea şi ultima fărâmă de vlagă, şi ultima picătură de sânge, şi ultimul strop de viaţă.

106

Acum grupa de şoc a adjutantului Wagner nu mai număra decât şapte oameni. Şapte ostaşi sleiţi de puteri, răniţi mai mult sau mai puţin grav. Cu uniformele zdrenţuite şi năclăite de sânge, cu priviri rătăcite şi sticloase.

Ultima din cele trei case transformate de sovietici în puncte de sprijin fusese cucerită. În cel mai scurt timp, trebuiau să-şi organizeze poziţia defensivă ca să poată face faţă contraatacului sovietic care, în mod evident, nu avea să întârzie.

Indestructibil, inepuizabil, adjutantul Willi Wagner se agita, dând ordine, îmboldindu-i pe oameni să nu stea, să nu lase muşchii să înţepenească, să se anchilozeze.

Eră nevoie să fie* sparţi pereţii în câteva locuri, creindu-se astfel ambrazuri deschise spre posibilele căi de acces ale inamicului, recuperate armele abandonate, stabilite unghiurile de tragere, separaţi morţii de răniţii grav, în stare de inconştienţă, v făcut un pic de ordine.

Când totul a fost gata, adjutantul urcăân podul casei şi examină cum se prezintă situaţia.

Luptele de stradă continuau cu înverşunare, casele erau

când ocupate, când pierdute, răpăitul armelor automate devenise continuu, explodau grenade de mână, mine de aruncător, obuze.

Pe una din uliţe înainta, trăgând din mers, un tun autopurtat. Imediat, bateriile de pe malul golfului şi-au îndreptat tirul asupra lui, prinzându-l

într-o jerbă de explozii. A virat, scurt, pe o şenilă, şi a încercat să se camufleze după ruinele unei case. Ca atrase de un gigantic magnet, obuzele sovietice i-au luat urma. Atunci s-a năpustit drept înainte şi, preţ de o clipă, Wagner a crezut că va scăpa. S-a înşelat.

Prins în furcuţă*, unul din proiectile i-a smuls şenila, imobilizându-l. A doua salva a lovit în plin.

Mastodontul de oţel păru că se dezintegrează de la sine, prin aer vâjâiră bucăţi de blindaj, smulsă, de pe afet, ţeava tunului descrise o curbă năucitoare şi se prăbuşi peste servanţii care încercau să se pună la adăpost.

În mijlocul uliţei nu mai rămăsese decât o grămadă informă de fiare răsucite şi lumegânde.

În orele care urmară, mai exact până în zorii zilei următoare, casa pe care supravieţuitorii grupei adjutantului Wagner o transformaseră în punct fortificat de sprijin a fost atacată de opt ori.

De opt. Ori, sovieticii se năpustiră la asalt, şi de opt ori focul încrucişat al armelor automate ger mane şi al propriilor mitraliere, recuperate şi re amplasate, le-a stopat elanul.

Când s-au iscat zorile, apărătorii casei aduceau, mai degrabă, a năluci decât a oameni vii. Trecuseră mai bine de douăzeci şi patru de ore de când nu mai puseseră nimic în gură şi vreo treizeci şi şase de când nu putuseră dormi ca lumea. Singuri, Griinberg şi Helwing mai izbuteau să moţăie, dar la cea

* Unitate de fnăsură în tragerile de artilerie şi sistem de încadrare a ţintei prin modificări de înălţător şi derivă. (N.T.)

108

mai mică alarmă somnul le zbura şi ei redeveneau aceleaşi teribile maşinării de ucis.

— Muniţia e pe terminate, remarcă, la un moment dat, Krull. Am mai putea rezista unui atac, dacă nu năvălesc ca nebunii, după care...

Gestul lui de lehamite şi resemnare voia să spună: „În fond, ne-am bătut bine... Dacă e să crăpăm, încalţe ştim că i-am făcut pe rusnaci să plătească scump pentru pielea asta a noastră...”

Mai puţin fatalist, adjutantul Wagner ordonase ca toate grenadele să fie stocate, urmând să fie reîmpărţite în vederea asaltului final. Încărcătoarele puştilor-mitralieră şi benzile mitralierelor au fost reaprovizionate şi unul din oamenii plutonului Holschermann, reputat ţintaş. A fost expediat în podul casei cu misiunea de a trage numai în ofiţerii sau gradaţii sovietici, lipsind astfel trupa de comandanţii ei.

N-a trecut mult timp. Şi iarăşi au pornit să răpăie armele automate, să explodeze grenadele, să răsune urlete, blesteme, horcăituri.

Când mâna de oameni comandată de Wagner se pregătea pentru ultima încleştare, cea din care nimeni n-avea să mai scape cu viaţă, s-a produs miracolul: o grupă de pistolari-grenadieri a izbit inamicul din flanc. Sub focul încrucişat al germanilor, sovieticii au fost nevoiţi să dea îndărăt.

Prada le scăpase şi de astă dată!

Casa, cu pereţii ciuruiţi de gloanţe, cu acoperişul desfundat, cu giurgiuvelele şi tocurile uşilor smulse, a fost evacuată.

109

Supravieţuitorii grupei de şoc Wagner au primit ordinul să se retragă, să treacă în rezervă.

Împ! eticindu-se de oboseală, cu priviri buimace de oameni treziţi din coşmar, s-au regrupat într-o poieniţă din spatele frontului. Li s-a dat de mâncare şi... şi au adormit cu lingurile în mână!

Capitolul VIII

ÎN MARE CU RUŞII!

În seara zilei de 9 februarie, în „Bârlogul Lupului” *, atotputernicul Führer al celui de al treilea Rejeh a trântit o adevărată criză de turbare.

Cum? Nemernicii de sovietici au îndrăznit să încerce o debarcare pe coastele apărate de trupele germane? Iar aceste trupe n-au fost în stare să-i respingă? Laşitate din partea soldaţilor? Incapacitate din partea celor care-i comandau?

Cu privirile plecate, cei care trebuiau să înghită reproşurile şi invectivele marelui stăpân s-au căznit să-i explice că una din tentative a fost stopată în chip magnific, că operaţiunea i-a costat pe sovietici enorm, că relativele lor succese nu însemnau, în definitiv, mare lucru, Hitler nu s-a lăsat înduplecai: ruşii trebuie azvârliţi în mare!

De îndrăznit, n-a îndrăznit nimeni din cei prezenţi să-l întrebe cu ce forţe ar putea fi declanşat contraatacul. Fiecare s-a mulţumit să aprobe dând din cap, ca nu cumva să devină ţinta dictatorului dezlănţuit.

Ordinul era ca ruşii să fie aruncaţi în mare? Perfect! Să se descurce cel care comanda respecti-

* *Wolfschanze.* Cartierul General al lui Hitler, situat într-o pădure din apropierea localităţii Rastenburg, în Prusia Orientală. (N.T.)

vul sector al frontului...! Să-i azvârle în mare cu ce o putea şi cum va putea!

Cam la aceeaşi oră, la Kremlin, celălalt atotputernic şef, celălalt stăpân absolut, decidea că, în pofida eşecului parţial al operaţiunii concepute de el, numai o victorie totală putea fi corolarul genialului său plan.

Orice discuţie era, exclusă. Elaborase un plan, decisese o debarcare, concepuse o manevră şi era inadmisibil ca ceea ce gândise să se încheie cu o înfrângere şi nici măcar cu o

victorie parţială. Generalului Petrov îi vor fi puse la dispoziţie toate mijloacele necesare pentru ca micul său cap de pod să devină debutul unei irezistibile ofensive, pentru ca trupele: e vor pune piciorul pe „Micul Pământ” să se reverse ca o gigantică maree, măturând forţele hitleriste, spulberându-le, izgonindu-le de pe pământul sovietic.

Pentru *Stavka,* bătălia amorsată devenea o chestiune de propagandă psihologică şi politică: o debarcare concepută de marele Stalin nu se putea termina prin retragerea forţelor angajate, ele trebuiau, cu orice preţ, să-şi continuie acţiunea lor ofensivă până la victoria totală î

Executând ordinul Führerului, Divizia 125 Infanterie, care se bătea cu ruşii la Krasnodar, luptând pentru fiecare casă şi colţ de stradă, a fost nevoită să se desprindă şi să pornească, în marş forţai, spre „Malaia Zemlea”. I-au urmat alte unităţi, dintre cele mai experimentate şi mai călite în foc, toate cu misiunea „de a-i zvârli pe ruşi în mare!”

La rândul lor, supunându-se ordinului. Genialului Conducător, sovieticii masau pe prăpădita bucăţică de teren pe care izbutiseră s-o cucerească

trupe din ce în ce mai numeroase şi zilnic acostau la ţărm tot soiul de ambarcaţiuni aducând oameni, materiale, aprovizionări.

În frunte cu Leonid Brejnev, comisarii, politrucii se agitau cu frenezie, ziua şi noaptea, lămurind, îmbărbătând, promiţând şi, la nevoie ameninţând, căznindu-se să ridice moralul noilor veniţi şi să-l menţină ridicat. Ploua cu cereri de intrare în Partid, ploua cu decoraţii, ploua şi cu execuţii sumare pentru „laşitate în faţa inamicului Patriei”.

În fiecare zi, pe ţărm debarcau noi oameni, artilerie, tehnică de luptă; şi, în fiecare zi, o parte din aceşti oameni erau ucişi sau schilodiţi, o parte din tunuri scoasă din uz, o parte din tehnica de luptă distrusă. Ei şi? Alţi oameni şi alte guri de foc veneau să umple golurile ce se căscau întruna…

În gropile lor de pe muntele Mişako, puşcaşii marini ai

batalionului Kunikov, comandourile primelor ceasuri, cei care izbutiseră să creeze capul de pod, luptau în continuare, din ce în ce mai puţini la număr…

Maiorul Kunikov murise, la fel ca şi locotenentul Romanov, fusese ucis micul Ernilov, impetuosul Lavrenev şi atâţia, atâţia alţii…

Trăia Teterin, cu faţa stâlcită şi fără dinţi, trăia şi matahala de Ragulin. De câtă vreme vieţuiau în îngustele lor lăcaşuri de tragere şi bordee? N-aveau nici cea mai mică idee! Pentru ei, universul îşi schimbase dimensiunile, se redusese la fâşia de teren care se întindea dincolo de parapetul făcut din bolovani, la copacii şi hăţişurile din faţă, la imensitatea, nevăzută din gropile lor, a mării de unde veneau ajutoare şi întăriri.

113

Pierduseră şi noţiunea timpului, ştiau doar când e noapte şi când e zi. Trăiau ca nişte fiare sălbatice, urât mirositoare, feroce şi periculoase. Uitaseră de când nu se mai spălaseră şi nu se mai bărbieriseră. Feţele lor, năpădite de peri aspri şi ţepoşi, acoperite de un strat gros de jeg, încetaseră să mai fie nişte feţe omeneşti sau, poate, erau acelea alo îndepărtaţilor noştri strămoşi, vieţuitorii peşterilor.

În rarele momente de calm încercau să doarmă chirciţi în gropile lor, cu fruntea rezemată de genunchi şi arma întotdeauna la îndemână. Mâncau şi beau cum se nimerea – convoaiele cu hrană ajungeau greu şi neregulat până la poziţiile lor şi atunci se îndopau ca nişte hămesiţi, de li se apleca uneori, beau ca sparţii şi cum raţiile de vodcă erau generos calculate (nu-i vodca un element esenţial pentru menţinerea moralului?), adesea erau beţi, adesea beţi turtă, dar de cele mai multe ori, beţia lor aducea a turbare, a sete de sânge.

Primăvara era pe aproape, poate chiar şi sosise, pe crengile neretezate de schije apăreau muguri, ici-coio se iţea câte o floricică, soarele încălzea, în văzduh plutea un soi de bucurie…

Iluzorie bucurie, căci uite, nemţii atacau din nou.

Adăpostit după parapet, Teterin îi vedea cum vin, cum se desfăşoară în lanţ de trăgători, cum se apropie de el, de tovarăşii lui, pentru a zecea, pentru a suta oară!

Între el şi Ragulin, în lăcaşul săpat cândva de Ernilov, era un ostaş cu obrazul tuciuriu, părul creţ şi nasul coroiat; îl chema Ţiganov şi numele i se potrivea de minune cu originea etnică; asta nu-l împiedica însă să fie un bun luptător, curajos şi excelent ţintaş.

114

În cealaltă parte, acolo unde fusese lăcaşul lui Lavrenev stătea acum Davidov; scurt şi îndesat „era şi el un vecin pe care te puteai bizui. Ciudat individ! Cât timp inamicul se apropia, obrazul i se schimonosea de frică, îl apuca tremuratul, devenea livid, dar era suficient să înceapă lupta propriu-zisă, ca el să se transforme, brusc, într-o adevărată maşinărie de ucis, într-un combatant din care a pierit şi ultimul strop de teamă, un ostaş căruia nu-i pasă de gloanţele ce-i şuieră pe la urechi şi care l-ar putea preface oricând într-un cadavru.

În ziua când s-a instalat în groapa lui Lavrenev, văzându-l cum tremură ca o frunză-n vânt, Teterin şi-a zis că. Acuşi-acuşi, o s-o rupă la fugă, că o să încerce să se pună la adăpost. Dar, nu! Davidov a rămas pe loc. A deschis focul exact la momentul potrivit, iar atunci când fasciştii au izbutit să ajungă până la poziţii, a ţâşnit afară din groapă şi, urlând ca un nebun furios, s-a năpustit spre ei. Cu o năprasnică lovitură de baionetă l-a doborât pe locotenentul neamţ care-şi îndemna oamenii la atac, a smuls-o din corpul muribundului, proptindu-şi talpa cizmei în pieptul celui căzut şi ca un taur dezlănţuit s-a repezit să caute o altă jertfă.

Atunci a şi fost rănit. Un glonţ i-a străpuns braţul, dar asta nu l-a împiedicat câtuşi de puţin să continue lupta, iar în momentul în care inamicul a început să dea îndărăt, să se repeadă pe urmele celor care se retrăgeau, izbind în dreapta şi în stânga ca turbatul. A dispărut printre copaci, pe pantă în

jos, şi cei rămaşi pe poziţie şi-au spus că tovarăşi? ui lor nu i-a fost dat să facă prea mulţi purici pe muntele Mişako. Uite că nu! Când totul s-a isprăvit,

115

când a revenit calmul, Davidov a reapărut, urcând domol costişa, de parcă profitase de clipa de răgaz ca să iasă din tranşee şi să culeagă niscaiva floricele.

Stupefiaţi, cu armele încă fumegânde în mâini, puşcaşii marini se zgâiau la el, nevenindu-le să-şi creadă ochilor. Iar el păşea, fără grabă, ca un cosaş care se întoarce acasă de la fă nea ţa din vale. Mulţumit de treaba făcută, cu cugetul împăcat şi cu un uşor zâmbet pe buze.

Printre pietrele parapetului, Teterin se uita cu atenţie la infanteriştii inamici care se furişau printre copaci, la toţi aceşti oameni care se îndreptau spre moarte, mânaţi la rândul lor de dorinţa de a ucide.

Feţe de ţărani, de ţărani cumsecade, destul de asemănătoare cu cele ale ruşilor pe care se pregăteau să-i căsăpească, feţe de amărâţi cărora le-ar fi stat mult mai bine la coarnele plugului decât cu o puşcă în mână. Afară doar dacă această puşcă ar fi fost una de vânătoare.

Păreau oarecum greoi, oarecum înceţi în mişcări, înaintau, cu armele în cumpănire, ridicând mult genunchii, ca toţi cei obişnuiţi să păşească peste brazde.

„Nu vor ajunge niciodată până la noi, îşi spuse Teterin. O să-i oprim cam în dreptul copacului frânt. N-o să treacă de el.”

Proiectile de tun şi aruncător prinseră să explodeze de-a lungul poziţiei ocupate de puşcaşii marini. Ghemuiţi pe fundul gropilor şi şanţurilor pe care şi le săpaseră, aceştia aşteptau, ca de fiecare dată, ca tăvălugul de foc să treacă, să se îndrepte către linia a doua, pentru a-şi reocupa posturile de luptă, gata să dea piept cu inamicul şi Teterin se gândi că

116

ajunseseră să devină nişte adevăraţi roboţi, cu gesturi de

automate, perfect sincronizate.

Iată şi acum: capetele lui Ragulin, Davidov, Ţiganov se iviră la suprafaţă exact în momentul în care şi-l scotea şi el, iar degetele lor apăsară pe trăgaci în aceaşi clipă în care puşca lui mitralieră slobozea prima rafală.

Acolo, în faţă, câteva siluete în uniformă *feldgrau* părură că se poticnesc de un obstacol nevăzut, se frânseră, bătură aerul cu braţele, se prăbuşiră. Restul ţâşni înainte, trăgând din mers, vrând să parcurgă cât mai iute spaţiul descoperit care-i separa de poziţiile sovietice. Ciotul de copac, care în ideea lui Teterin trebuie să constituie limita înaintării inamice, a fost depăşit, nemţii se apropiau în fugă, gloanţele şuierau ca nişte bondari furioşi, mai rămăseseră doar cincizeci de metri… patruzeci… douăzeci… zece…!

Răcnind ca un apucat, Davidov sări afară din groapă, urmat imediat de Ţiganov. Teterin golea încărcător după încărcător, din dreapta porni să răpăie o mitralieră, secerând din flanc inamicul, dar acesta intră rapid în unghiul ei mort şi, din acel moment, şi unora şi altora nu le rămăsese decât o unică soluţie, cea mai cumplită, cea mai atroce: lupta corp la corp!

Cu o năprasnică lovitură de baionetă, Davidov culcă la pământ un neamţ, dar alţi trei îl încolţiră şi era limpede că va sucomba, cu toată violenta sa împotrivire, dacă nu îi va veni cineva în ajutor. Acel cineva a fost Ţiganov. Cu ochi scăpărând şi dinţii rânjiţi ca la lupi, el s-a năpustit răsucind în aer o

lopată de tranşee, devenind în mâna lui secure ucigaşă.

Brusc, înaintea gropii lui Teterin, o gigantică umbră ecrană soarele. Era a unui zdrahon de neamţ care se pregătea să-şi înfigă baioneta, a cărei lamă latră lucea sinistru, în pieptul lui Otar. Instinctiv, acesta se trase îndărăt, atât cât îi îngăduia îngustimea locaşului de tragere şi, tot instinctiv, apăsă pe trăgaci. Ultimele gloanţe rămase în încărcător sfârtecară pieptul şi pântecele inamicului, baioneta acestuia se împlântă în pământ şi, pentru. A doua oară, Teterin se pomeni sub

trupul inert al duşmanului doborât.

În jur răsunau urlete, explodau cu răbufniri seci grenadele de mână. Pârâiau pistoalele mitralieră, iar sângele infanteristului ucis se scurgea din răni, năclăind uniforma de marinar a lui Teterin.

Inamicul răzbise prin prima linie de rezistenţă, acum lupta se ducea în adâncimea poziţiei acolo unde se afla bateria anticar. Cu o sforţare disperată, Otar izbuti să îndepărteze leşul care-l strivea, smulse de sub el puşca-mitrklieră, înlocui încărcătorul golit cu unul plin şi, reorientându-se, deschise focul, de data asta ţintind spatele inamicilor. Dar ce putea face o amărâtă de puşcă-mitralieră când întreaga poziţie fusese dată peste cap, când domnea învălmăşeala şi confuzia, când exista riscul ca hitleriştii să ajungă la bateria pe care, acum, n-o mai proteja nimeni?!

Ofiţerul care o comanda a înţeles perfect situaţia.

Puşcaşii marini care constituiau elementul său de protecţie erau iremediabil condamnaţi. Pentru

ei, nu se mai putea face nimic! Or, în clipa în care şi ultimii apărători, care încă mai rezistau, vor pieri, valul atacatorilor se va revărsa peste baterie. Odată cu ea, se va prăbuşi întregul sistem defensiv de pe muntele Mişako şi toate jertfele de până acum vor deveni zadarnice.

Dureroasă, cumplită, tragică, nu exista decât o singură soluţie: să deschidă focul „la grămadă”!

Da, la grămadă! Contactul era atât de strâns, învălmăşeala atât de mare încât nu se mai putea face distincţie între „ai noştrişi „ai lor”! Cine ştie, poate că, totuşi, câţiva dintre aceşti puşcaşi marini, pe nedrept osândiţi, vor scăpa de obuzele compatrioţilor lor? Era tot ce-şi mai putea dori acest artilerist...

— Baterie-e-e, foc!

Lungile obuze anticar ţâşniră din ţevi şi explodară în mijlocul celor ce se băieau. Cu foc la gura ţevii, cu baioneta, pumnalul, patul armei sau lopata individuală, cu pumnii şi cu

picioarele, cu tot ce le cădea sub mână, într-o înverşunată încleştare, iarăşi pe viaţă şi pe moarte.

Prinşi sub focul ucigaş, învârtejiţi şi spulberaţi ca de un ciclon, oamenii, învălmăşiţi până atunci, se traseră instinctiv spre ceea ce ar fi putut constitui baza lor de plecare, partea prietenă. Au fost destui nemţi care nu s-au mai ridicat de la pământ, destui şi ruşi, dar între cele două grupuri de combatanţi până atdnci parcă sudate între ele, s-a căscat un gol de care au profitat imediat tunarii, îndreptând tirul numai asupra inamicului, acum bine departajat.

119

Decimaţi de precizia focului devastator, mortal, soldaţii lui Hitler au început să dea înapoi, retragerea lor transformându-se, rapid, în fugă.

Cei ai lui Stalin, puţini la număr, dar încrâncenaţi, s-au luat după ei.

Victoria se mutase dintr-o tabără în alta numai şi numai pentru că un ofiţer artilerist acţionase prompt, însângerându-şi inima, dar salvând poziţiile de pe muntele Mişako.

În locaşul său, Toterin, se ghemul din nou pe fundul lui, sperând să treacă neobservat de cei care acum se retrăgeau în dezordine. De sus, tot ce se vedea din el era o tunică de marinar, pătată de sânge închegat.

De data asta, nemţii nu mai urlau, îşi păstrau suflul pentru fuga care-i aştepta.

Când bocănitul tălpilor ţintuite a început să descrească, Teterin a dat să se ridice. În acelaşi moment, un bot de cizmă l-a izbit drept în cască. Din fugă, namţul a slobozit şi o rafală de pistol-mitralieră, sperând să trimită îndărăt în groapă mortul care înviase.

Teterin a răspuns cu o lungă serie.

Soldatul s-a poticnit, s-a frânt de şale ca şi cum ar fi fost lovit cu un ciomag, s-a prăbuşit.

Mitraliera din flanc a reînceput să răpăie, rândurile celor care se retrăgeau s-au rărit şi mai mult. Practic, bătălia se încheiase.

Nici de data asta ostaşii Reichului n-au izbutit să cucerească muntele Mişako, deşi fuseseră la un pas de victorie.

Din cele două companii care începuseră atacul, n-a revenit pe poziţia. De plecare decât o mână de

oameni. Toţi ceilalţi au rămas să zacă pe vecie pe povârnişuri. Morţi absolut de pomană!

Atacul îi costase scump şi pe sovietici. Buimaci, nevenindu-le încă să creadă că au rămas în viaţă, supravieţuitorii rătăceau de colo până colo, căutându-şi tovarăşii, adunând răniţi, numărând morţii.

Ragulin fusese rănit, la fel şi Ţiganov, dar cel mai groaznic arăta Teterin, deşi nu păţise nimic, cu tunica lui pătată de sânge.

— Nu l-ai văzut pe Davidov? întrebă Ţiganov.

Nu, nici Otar, nici Ragulin nu-l văzuseră. Tustrei porniră să-l caute. Într-un târziu, l-au găsit. Secerat de o rafală. Cu mâinile continuând să strângă puşca a cărei baionetă era şi acum mânjită de sângele inamicului. Îşi vânduse scump viaţa, avusese norocul să nu fie sfârtecat de un obuz rusesc, căzând în luptă cu duşmanul.

— A debarcat odată cu noi, în prima tranşă..’.; murmură Teterin.

Într-adevăr, Davidov făcuse parte din desantul lui Kunâkov, cel care crease capul de pod şi deschisese prima breşă în sistemul defensiv hitlerist.

— Oare câţi or mai fi rămas din băieţii care au debarcat pe 4 februarie? se întrebă, cu glas tare, Teterin.

— Din primii două sute cincizeci? făcu Ragulin.

— Da… din primii două sute cincizeci…

— Poate nici douăzeci… Chiar şi mai puţini… Muntele ă’sta e plin de morminte…

— Părerea mea e că nici atât. Ca să-i numărăm, ne ajung cele zece degete, interveni Ţiganov.

— Să zicem c-am avut noroc rămânând în viaţă, mormăi Ragulin.

Noroc? Avea dreptate s-o spună, dar va dura oare acest noroc până când se vor termina luptele pentru muntele Mişako? Puţin probabil, pentru că, lucru pe care, evident, n-aveau de unde să-l ştie, bătălia pentru „Malaia Zemlea” era departe de a fi încheiată. De fapt, abia începea!…

Capitolul IX
HECATOMBA

Bătălia pentru „Micul pământ” dura de şase luni… Şase luni de lupte necontenite, cumplit de costisitoare în vieţi omeneşti, şase luni în răstimpul cărora numărul morţilor fusese demult uitat.

Iarna făcuse loc primăverii, primăvara verii..: Se apropia toamna şi lucrurile nu se clintiseră din loc.

Generalul Petrov izbutise să concentreze în pe-. Rimetrul capului de pod circa şaptezeci şi nouă de mii de oameni şi şase sute de piese de artilerie.

Şaptezeci şi nouă de mii de oameni masaţi pe mai puţin de douăzeci de kilometri pătraţi! Aproape patru mii pe kilometru pătrat. Dacă aviaţia germană n-ar fi fost absentă de pe frontul de la Novorosâisk ce masacru ar fi urmat! Ea însă lipsea.

În ciuda impresionantului lor număr, sovieticii nu reuşiseră, aproape nicăieri, să străpungă poziţiile germane, deşi mai slab apărate; mai mult decât atât, nemţii, sprijiniţi de români, lansau neîncetat atacuri, urmărind să-i azvârle pe ruşi în mare, aşa cum poruncise marele Führer. Pierderile erau uriaşe, dar unităţile decimate se retrăgeau doar cât să-şi tragă sufletul. Şi apoi iar se năpusteau la asalt, vizând mai

ales muntele Mişako, poziţie cheie în bătălia pentru „Malaia Zemlea”:

După o săptămână de lupte înverşunate pentru posesiunea

câtorva ruine din Stanicika, plutonul adjutantului Wagner, mai exact, cei câţi mai rămăseseră din el, se afla în refacere la Novorosiisk; în sfârşit, redobândiseră o înfăţişare omenească, se putuseră spăla ca lumea, tunde şi rade, se primeniseră, cei ale căror uniforme erau prea zdrenţuite căpătaseră altele noi, în sfârşit, avuseseră prilejul să mănânce şi să bea pe săturate, fără spaima că în orice moment s-ar putea să fie nevoiţi să arunce gamela cu gulaş ca să pună mâna pe arme.

Odată refăcut, plutonul adjutantului Wagner a fost afectat Diviziei 4 vânători de munte a cărei misiune era cucerirea muntelui Mişako. Completările proveneau tot din rândul artileriştilor ale căror baterii fuseseră distruse şi care, din voia soartei şi prin forţa lucrurilor, deveniseră veritabili pistolari-grenadieri, specialişti ai acţiunilor rapide şi brutale, la fel de buni ca şi puşcaşii marini sovietici, cu singura deosebire că ucenicia şi-o făcuseră direct pe câmpul de luptă şi nu pe cel de instrucţie.

Acum, desfăşurat în trăgători, plutonul urca una din pantele blestematului munte. Oamenii treceau în fugă peste locurile descoperite, se adăposteau după stânci şi grămezile de pietriş, se furişau prin văioage.

Mitralierele sovietice deschiseră focul. În iarba deasă, nepârlită încă de dogoarea soarelui, prinseră să înţepenească, ici-colo, siluete în uniforme *feldgrau.*

124

Pentru a câta oară soldaţii Wehrmachtului porneau la asaltul muntelui Mişako? Nici ei, nici sovieticii pe care-i atacau, n-ar fi putut-o spune. Fuseseră zile când asalturile se ţinuseră lanţ, de dimineaţă până seara, când teribilul tir de baraj al bateriei anticar îi oprise pe atacanţi la jumătatea pantei, când mulţi dintre ei nu se mai ridicaseră.

Fuseseră şi zile când izbutiseră să ajungă până la poziţiile sovieticilor, când se bătuseră corp la corp ca să câştige câţiva metri de teren, când crezuseră că vor răzbi, în sfârşit, în amplasamentele ucigaşei baterii, dar de fiecare dată, abia mijită, victoria dispărea în norii de fum ai exploziilor. Sovieticii

erau de nescos din gropile şi şanţurile lor. Se băteau ca fiarele, o făceau pe morţii ca după aceea să deschidă foc din spate şi numai morţi lăsau arma din mână. Fiecare metru de teren se câştiga cu suferinţe şi sânge... şi tot la fel se pierdea.

— După câteva zile de binemeritată odihnă, Teterin, Ragulin, Ţiganov se întoarseră în gropile pe care le săpaseră cu şase luni în urmă. În locul celor căzuţi sau evacuaţi erau acum alţii noi, chipuri şi nume complet necunoscute, tovarăşi de luptă pentru un ceas, o zi, poate pentru mai mult, poate pentru mai puţin..?

În timpul scurtei perioade de refacere, Teterin îşi extrăsese toate cioturile dinţilor rupţi şi acum suferea mai puţin, deşi gingiile nu se cicatrizaseră complet; sâsâia când vorbea, dar, de bine de rău, putea să se hrănească.

125

În momentul de faţă, se uita când la nemţii care urcau panta – încă prea departe ca să poată trage în ei – când la amicul său Ragulin, care, potrivit obiceiului, rodea cu poftă un coltuc de pâine. Tare i-ar fi plăcut să facă la fel, dar până una-alta, trebuia să se mulţumească să mestece nişte frunze de tutun, primite de la o cătană mai bătrâna, care-l asigurase că zeama de tutun o cel mai bun leac pentru cicatrizarea gingiilor şi întărirea lor.

Îşi mesteca, deci, tutunul, expedia din când în când câte un scuipat negru şi puturos, şi urmărea, nu fără oarecare admiraţie, modul impecabil în care înaintau spre el câţiva nemţi. În frunte mergea un tip solid, dar în acelaşi timp extrem de suplu, probabil comandantul lor. Avea mişcări rapide, de felină şi era, desigur, la fel de primejdios ca şi un tigru. În dreapta lui şi cu un pas mai în urmă, venea un altul, care semăna leit cu primul, poate doar m; e subţire; cel din stânga în schimb, era un adevărat mastodont, o huâdumă uriaşă, bătând cu siguranţă suta de kilograme, dar deplasându-se cu aceiaşi agilitate de maimuţă ca şi ceilalţi doi. Se îndreptau direct spre poziţia sa şi a lui Ragulin,

zigzagând printre copaci ca să fie cât mai puţin expuşi tirului mitralierelor grele care deschiseseră focul de la distanţă.

„Dacă ajung până aici, n-o scoatem uşor la capăt!” îşi spuse, involuntar, Teterin.

Cei trei care se apropiau erau adjutantul Willi Wagner, Frantz Fischer şi Helwing. Sfidând parcă rafalele ucigaşe, se apropiau, se apropiau întruna. Gloanţele şuierau pe deasupra capetelor lor, se im-

plântau în trunchiurile copacilor, tocau frunzişul, dar ei continuau să avanseze ştiind că au depăşit aliniamentul bătut de artilerie şi că dacă scapă şi de următorii zece-douăzeci de metri, vor nimeri în unghiul mort al mitralierelor grele şi atunci vor putea da, într-adevăr, piept cu inamicul.

Din spate, tunul autopurtat deschisese foc asupra primelor poziţii ocupate de sovietici. Din pământ ţâşniră jerbe de flăcări şi de fum.

Bateria rusească ripostă imediat, dar de astă dată fără succes: primul val scăpase din zona periculoasă, cel de al doilea era încă departe. În schimb, unul din proiectilele germane lovise în plin cuibul de mitralieră care ţinea sub focul ei flancul atacatorilor. Prin aer zburară fragmente de metal şi trupuri omeneşti sfârtecate şi sinistrul ei răpăit încetă.

Acum, redutabilul 88 mm german îşi concentrase focul asupra bateriei sovietice şi se vede treaba că ochitorul din turelă îşi cunoştea bine meseria pentru că focul inamicului diminuă în intensitate, deveni imprecis, sporadic.

Aveau oare să învingă de data asta? Aveau oare să izbutească, în sfârşit, să-i izgonească pe aceşti îndărătnici Ivani de pe muntele Mişako? Da, sigur ca da, dacă parcurg vii ultimii metri care-i despart de primele gropi şi tranşee!

Cu fălcile încleştate şi toţi muşchii încordaţi, adjutantul Wagner, urmat de oamenii lui, făcu un salt lung şi rapid.

Din faţă, răpăiră serii scurte, furioase de puşti-mitralieră. Era Teterin.

127

Cinci-şase gloanţe stârniră mici vârtejuri de praf chiar lângă picioarele adjutantului, ricoşară de pie tre, dar unul din ele atinse, totuşi, un soldat rus care care încerca să se adăpostească. Omul scoase un li păt, se apucă de pântece, căzu. Era dintre puţinii pravieţuitori ai zilei de.4 februarie

Wagner smulse de la centură o grenadă şi o lansă în direcţia de unde venise rafala. Profitând de ecplozie, făcu un nou salt. Fischer, care-l urma ca o umbră, pocedă la fel. Următoarea rafală îi trcu razant pe deasupra capului. Avusese încă o dată noroc, tânărul Frantz. O secundă de întârziere şi ar fi încasat-o drept în piept! Aşa, un singur glonţ izbi pieziş casca şi se pierdu, ţiuind, în văduh.

— Doamne, din ce-am scăpat! gâfâi Fischer.

La rândul său, Helwing execută un magnific salt exact în momentul în care încă nevăzutul Ira gător schimba încărcătorul, se lipi de pământ, smulse cu dinţii cuiul de siguranţă al grenadei, nu nlăra până la cinci, apoi o aruncă făcând-o să des crie o curbă largă prin aer.

Explozia se produse cam la un metru de sol. Unul din flăcăii care-l înlocuise pe cel care săpase primele locaşuri de pe coastele muntelui Mişako, demult plecat dintre cei vii, simţi un soi de lovitură de ciomag în spinare, dădu să se răsucească, dar o cumplită durere, asemenea unei lame înroşite în foc care i se împlânta în spate, îi tăie răsuflarea.

— Ajutor! strigă el. Ajuto-o-or!

Durerea se răspândea în tot trupul, îi răscolea măru iele, îi bloca plămânii. Încercă să tragă aer în piept, dar limba de jăratic îl împiedică s-o facă.

izb

Suferea, suferea îngrozitor, i se făcuse, deodată, frică să rămână de unul singur în groapa aia a lui, avea nevoie de ajutorul unui tovarăş care să-i vadă rana, să-l panseze, să-i spună o vorbă bună.

Gemând, gâfâind, cu vederea înceţoşată, se căznea să iasă

din groapa în care nu voia să moară.

Şi-a scos, mai întâi, capul, apoi un braţ pe urmă celălalt, s-a agăţat cu degetele de o rădăcină, a tras de ea din răsputeri deşi avea senzaţia că ghearele unei fiare sălbatice îi sfâşie spinarea.

Un moment, pe jumătate ieşit din groapă, a rămas nemişcat, încercând să-şi revină. Apoi, s-a smucit, urlând de durere, prinzându-se de un colţ de stâncă, şi reuşind să-şi extragă tot trupul din groapă. Întâi sprijinindu-se în mâini, pe urmă cu pieptul uşor ridicat, a dat să se salte de jos.

Neauzit de el, în tunetul bătăliei, a plesnit, sec, un foc de armă. Glonţul i s-a înfipt drept în inimă şi flăcăul în tricou vărgat de marinar s-a prăbuşit şi nu a mai mişcat. Mai murise un om pe coastele muntelui Mişako! Unul, după atâţia alţii şi înaintea atâtor de mulţi...

Trăgând din mers, împroşcând cu gloanţe, aruncând grenade, Wagner, Fischer, Helwing şi toţi ceilalţi se năpustiseră la asalt. Trebuiau să dea piept în piept cu inamicul, trebuiau să-l scoată din vizuinile lui!

Urlau ca să-şi dea curaj, urlau pentru că niciun cuvânt omenesc nu-şi mai avea loc, urlau de furie şi turbare, de groază şi de disperare. Nu se mai gândeau la gloanţele care le şuierau pe la urechi, nu-i mai vedeau nici pe camarazii lor căzând, nu-şi imaginau nici măcar că, o secundă mai târziu, ar putea să fie ei cei care se prăbuşesc, care gem, care se zvâr-

colesc de durere. Bateria inamică amuţise, amuţiseră şi mitralierele care trăgeau din flanc, acum era de ajuns să-i extermine pe cei din gropi şi din tranşee ca muntele să fie cucerit. După aceea, totul va de veni mai uşor.

Victoria era aproape, victoria era doar la un pas! Încă un efort, şi totul va fi isprăvit!

Isprăvit, da! Dar cu ce preţ?

Deasupra gropii în care se afla, Ragulin văzu proiectându-se umbra cuiva, imens şi suplu ca o pisică. Se ghemui ca să-şi

asigure detenta, şi izbi cu baioneta fixată la ţeava puştii, cu toată puterea, de jos în sus.

Helwing, care sărise peste locaş, simţi cum o limbă de foc îi pătrunde prin coapsă. Se răsuci, cu un urlet de durere, smulse ţepuşa de oţel din picior şi, odată cu ea, şi arma din mâinile celui care o mânuise.

Dezarmat, neputincios, Ragulin se lipi de peretele de pământ ai locaşului, cu ochii holbaţi de groază, – văzând cum propria lui baionetă se îndreaptă spre el.

Disperat, scoase un urlet de fiară când apucă să zărească tăişul baionetei pornind spre el, şi un altul, mai cumplit, când acesta îi străpunse pieptul, împlântându-se în peretele gropii.

O lovitură, încă una şi încă una. Cu icnete de ţapinar, stăpânit de b furie ucigaşe, Helwing continua să lovească. Ragulin lunecase demult pe fundul gropii, Ragulin îşi dăduse demult sufletul, dar, îmbătat de sânge, Helwing lovea şi tot lovea.

130

Când a smyls, pentru ultima oară, baioneta din trupul încă fremătând al duşmanului, Helwing şi-a şters năduşeala de frunte şi şi-a adus aminte că şi el e rănit.

Sângele curgea, pulsând din rană. Curgea, umplând cizma. O stranie moleşeală începea să-l cuprindă… Peisajul din jur parcă se înceţoşa, parcă fâlfâie agitat de o briză a cărei răsuflare nu o simţea.

Era ostenit, cumplit de ostenit… Atât de ostenit, încât era absolut necesar să se aşeze, să se odihnească niţel înainte de a porni să ucidă alţi ruşi, să cucerească muntele Mişako…

Încetişor, s-a lăsat să lunece pe pământ, şi-a încrucişat mâinile pe piept, respirând adânc, convins că lupta s-a terminat, pentru că nu mai auzea nimic din ceea ce ar semăna cu zgomotele unei bătălii, ci doar o vagă şi molcomă rumoare.

Un tremur uşor îi agita mâinile, simţea cum în pântece i se cască un gol… Avea cumva să leşine, el, Helwing, puternicul puternicilor, să leşine ca o fetişcană din cauza unei

zgârieturi?

Se lăsă încetişor pe spate şi, cu toată sudoarea rece care începuse să-i inunde trupul, încercă o senzaţie de bine, de uşurare, de desprindere, de plutire.

Culcat pe pământul călduţ, calm, potolit, privea cerut. Cât de albastru şi senin putea fi acest cer de vară!... Ce sentiment de linişte şi împăcare îi picura el în suflet... Era oare cu putinţă ca sub imensa lui boltire oamenii să se bată între ei, să ucidă şi să fie ucişi? Nu! Cu neputinţă! Sub un asemenea cer

nu puteai decât să te întinzi şi să te laşi legănat de vise...

Gândul lucid se topea, se destrăma, suferinţa pierise, insidios somnul cel mare, somnul defintiv, cuprindea mintea rănitului. Din artera femurală secţionată sângele curgea ca dintr-un robinat uitat deschis; la început mică, băltoaca roşiatică se mărea cu fiece secundă.

Helwing trecu de la viaţă la moarte pe nesimţite, fără dureri şi fără spaime, fixând cu ochii larg deschişi azurul infinit, în timp ce pe buze i se desena un zâmbet copilăresc, încrezător, împăcat şi fericit.

Dintre toate morţile pe câmpul de lupta a lui a fost cea mai blândă.

În jur, bătălia continua cu turbare. Cu aceiaşi turbare ca şi atunci când împlântase, pentru prima oară, baioneta în trupul lui Ragulin.

Dintr-un salt, Frantz Fischer se pomeni în faţa gropii lui Teterin. Rafala puştii-mitralieră îi trecu, miraculos, printre picioare. Cu o izbitură de cizmă, azvârli cât colo arma sovieticului, oricum inutilă pentru că gloanţele trase erau ultimile din încărcător. Şi îndreptă spre el ţeava pistolului său mitralieră.

Din gura edentată a puşcaşului marin, sinistră, oribilă, ţâşneau urlete. Nu de spaimă, de furie. Uluit, Fischer pricepu că cel din faţa lui, cel pe care se pregătea să-l omoard şi care era cam de aceiaşi vârstă cu el, nu vrea cruţare, nu vrea

îndurare, nu-l imploră să-l lase în viaţă, ei dimpotrivă, îl înjură. Îl blestemă, îl urăşte şi că dacă în acel moment suprem,

132

ultimul în această existenţă, îl încearcă vreo părere de rău, era aceea e de a nu. Avea o altă armă în mână!

Degetul lui Fiseher se crispa pe trăgaci, *Schmeisserul** clănţăni scurt, tricoul vărgat, alb-albăstrui, al puşcaşului marin se coloră în roşu, trupul i se înmuie, genunchii se îndoiră şi încet de tot, ca într-o secvenţă de film dată la ralanti, Olar Teterin se lăsă, ghemuit, pe fundul gropii în care trăise aproape şase iuni şi care, acum, îi devenise mormânt.

Fiseher smulse încărcătorul golit şi dădu să-l înlocuiască, dar în aceeaşi clipă trebui să pareze atacul furibund al unui alt sovietic. Era Ţiganov care se năpustise. Cu pumnalul de comando strâns în pumn, crezând că-şi mai poate salva tovarăşul. Pară, pocnindu-l pe rus cu ţeava pistolului-mitralieră în «măr, sperând să-l dezechilibreze şi să apuce, astfel, să-şi reîncarce arma.

Celălalt se clătină, dar îşi reveni imediat şi atacă din nou.

Involuntar, Fiseher se trase cu un pas îndărăt. Era înfricoşător rusul care se pregătea să sară la el: ochi scăpărând de ură, dinţii rânjiţi, sclipitori de albi în faţa acea tuciurie, genunchii uşor flexaţi, braţele puţin îndepărtate de corp, dar mai ales lama aceea strălucitoare, latã, perfect ascuţită pe ambele muchii. O lamă pe care parcă o şi simţea pătrunzându-i în carne, despicându-i muşchii, scormonind prin măruntaie.

* Marcă de pistol-mitralieră din dotarea armatei germane, cal. Mm, cu pat rabatabil. (N.T.)

133

Rusul ţâşni şi, din nou, Fischer izbuti să-i evite atacul, lovindu-l cu toată puterea peste braţul care ţinea pumnalul de comando. Lovitura fusese atât de violentă încât cuţitul îi scăpă din mâna şi, o clipă, neamţul se şi crezu învingător,

dar, cu o uluitoare agilitate, adversarul ridică de jos sinistra lamă, e drept, cu mâna stângă, dar asta nu schimba prea mult situaţia. Era limpede că ţigănosul adversar era un specialist al şişului!

Un nou a lac Vârful pumnalului trecu razant cu beregata, sfâşiind gulerul vestonului.

Braţul drept fusese, totuşi rupt, era clar după cum atârna, inert şi strâmb, dar lucrul acesta nu părea să-l afecteze prea mult pe sovietic. Puţin îi păsa de durere, unica lui dorinţă era să-l sfârtece pe neamţ, în rest nu-l mai interesa nimic.

Tăcuţi, cei doi se învârteau, unul în jurul celui lalt, pândind momentul prielnic, într-un soi de macabru dans al morţii, în care fiece clipă putea fi cea din urmă, pentru unul ca şi pentru celălalt. De cât timp se tot roteau aşa, unul parând, celălalt atacând, vizând când gâtul, când pieptul, când burta? Timpul părea că se oprise, că rămăsese suspendat, undeva. Deasupra acestor doi oameni, care în afară de ură, de dorinţa de a ucide, nu mai aveau nimic omenesc în ei.

Uniforma lui Fisclier era sfâşiată în câteva locuri, începuse să mustească de sânge, dar nu erau decât tăieturi lipsite de importanţă, departe de a-l slăbi, de a-i pune viaţa în primejdie. În schimb, vederea acestor pete roşiatice sporea înverşunarea rusului, convins acum că, dintr-un minut într-altulj

„va izbuti să-şi doboare adversarul, cu inima străpunsă ori cu beregata tăiată.

În jurul lor, scene asemănătoare se repetau la nesfârşit. Griinberg dăduse peste unul mult mai puternic decât el, care-l trântise la pământ şi, în ciuda împotrivirii sale, încerca să-l sugrume. Strivit sub greutatea sovieticului, aproape sufocat, se zbătea cu mişcări dezordonate, haotice de animal care ştie că va muri, dar-care continuă, totuşi, să lupte pentru fărâma de viaţă care i-a mai rămas.

Adjutantul Wagner intervenise în ultimul moment. O lovitură năprasnică de pumnal, drept între omoplaţi, şi rusul

se prăvăli peste trupul, aproape inert, al lui Griinberg, care gâfâia, cu ochii aproape ieşiţi din orbite.

La doi paşi mai încolo, tăcuta încleştare dintre Fischer şi Ţiganov continua, cu aceiaşi ferocitate. O încleştare care se apropia, rapid, de deznodământul ei. Frantz simţea cum îl părăsesc puterile, cum mişcările îi devin mai încete, mai puţin prompte, în vreme ce agilitatea şi agresivitatea adversarului sporeau. Câteva secunde încă şi…

Rafala pornită din *Schmeisserul* lui Wagner îl atinse pe Ţiganov exact în momentul în care era sigur că, de data asta, lovitura lui de pumnal îşi va nimeri ţinta. Iar ţinta era beregata îndărătnicului neamţ.

Zvâcnetul braţului, prelungit de pumnal, stopa, ca şi cum s-ar fi izbit de un zid. Ţiganov se răsuci pe călcâie, văpaia din ochi se stinse, înmuiat brusc, trupul se prăbuşi.

135

Câteva clipe, Fischer rămase năuc, nepricepând de unde-i venise salvarea, în care nădăjduise tot timpul, fără să creadă prea tare în ea, apoi îşi văzu comandantul, al cărui pistol-mitralieră mai fumega, îi zâmbi, un zâmbet jalnic şi plin de recunoştinţă.

Cei care încercaseră să atace bateria şi să o distrugă se retrăgeau acum, urmăriţi îndeaproape de infanteria sovietică, net superioară în număr. Se retrăgeau luptând, mitraliind şi lansând grenade, dar se retrăgeau!

Oamenii primului eşalon de atac turbau; ce se întâmplase, cum începutul lor de victorie se putuse transforma în înfrângere? Camarazii lor cedaseră, de frică, în faţa duşmanului? Le lipsise avântul? Curajul? Spiritul de iniţiativă?

Nu, nimic din toate astea! Nu li se făcuse frică. Nu, nu le lipsise nici avântul, nici iniţialiv-a dar ceea ce îi copleşise, îi făcuse să dea îndărăt, fusese numărul. În locul fiecărui ostaş inamic scos din luptă, apăreau alţi doi, alţi cinci, alţi zece…

Bateria însă, fusese distrusă. Servanţii, lichidaţi. O victorie parţială, dar totuşi o victorie!

Griinberg a fost secerat de o rafală de mitralieră în timp ce,

retrăgându-se, cobora panta. A zvâcnit, şi-a ridicat braţele spre cer, cerul acela albastru şi infinit, şi a căzut ca să nu se mai ridice niciodată.

— Bietul de el! a murmurat Wagner. I-a fost sortit să zacă pe pământul ăsta străin…

Krull a murit şi el într-una din acele sălbatice lupte corp la corp, nu se ştie unde, nu se ştie împotriva cui.

136

Din cei care respinseseră, atât de spectaculos, tentativa de debarcare sovietică, nu mai rămăseseră decât doi: Wagner şi Fischer. Doi din două sute, după şase luni de lupte aproape zilnice!

Fischer păşea anevoie. Pierduse mult sânge, deşi niciuna din răni nu era propriu-zis gravă; la asta se adăuga şi tensiunea nervoasă, care şi ea îl sleise de puteri. Mergea clătinându-se într-o stare de semiconştienţă, pe terenul răscolit de explozii, presărat cu tot soiul de obiecte, căşti, benzi goale de mitralieră. Lădiţe de la grenade, arme, gamele, lopeţi individuale, cutii cu măşti de gaze, o puzderie de lucruri heteroclite lăsate de mareea atacului şi a retragerii.

Înainta, bălăbănindu-şi braţele, şi întrebându-se câte mii de vieţi omeneşti costase acest munte blestemat pe care ei doriseră cu atâta înverşunare să-l cucerească, iar sovieticii îl apăraseră cu şi mai mare îndârjire.

Fuseseră zile când atacurile se succedaseră, val după val, de la răsăritul soarelui până la căderea nopţii, când din cei care porniseră să urce pantele nu revenise îndărăt decât o jumătate, uneori chiar numai o treime.

Toţi camarazii săi pieriseră..: Helwing, Kriill, Grtinberg şi atâţia alţii ale căror nume le uitase, sau nu le ştiuse niciodată, ale căror chipuri i se ştergeau acum din memorie…

Ceea ce nu ştia era că şi de partea sovietică, din cei două sute cincizeci de puşcaşi marini care debarcaseră la Stanicika nu mai rămăsese niciunul în viaţă.

137

Maiorul Kunikov, locotenentul Romanov, bravul maistru militar Korniţki, Teterin, Lavreniev, Davidov, Ragulin, Ţiganov, cu toţii căzuseră, mai devreme sau mai târziu, răpuşi de glonţ, de schijă, de baionetă, fără dreptul la alt mormânt decât looaşul lor de tragere sau groapa comună, vegheată de o puşcă înfiptă cu baioneta în pământ şi o cască pusă alături.

Capitolul X

PENTRU „MALAIA ZEMLEA”!

Bătălia pentru „Micul Pământ” a durat şapte luni încheiate.

Cu toate trupele, armamentul şi proviziile aduse pe mare, sovieticii n-au reuşit niciodată să străpungă poziţiile germane şi să dea peste cap Frontul de Sud, aşa cum hotărâse şi plănuise marele Stalin.

Cu toate sacrificiile şi toată înverşunarea de care au dat dovadă, niciodată soldaţii Reichului n-au izbutit să-i arunce pe ruşi în mare, aşa cum poruncise marele Hitler.

Mii şi mii de oameni au murit atacând sau apărând acest petic de pământ, fără nicio valoare strategică, numai şi numai pentru că doi dictatori atotputernici, ale căror ordine şi dorinţe nimeni nu cuteza să le discute, deciseseră că aşa trebuie să fie.

Chiar şi Leonid Brejnev a fost cât pe ce să piară, vasul pe care era îmbarcat izbindu-se de o mină. A fost salvat de câţiva marinari curajoşi care l-au scos teafăr la mal, ca să poată încuraja mai departe pe ostaşii Armatei Roşii să lupte. În continuare. PE.VIAŢĂ ŞI PE MOARTE!